ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
Αρ. Φύλλου 395 - Σάββατο, 15 Οκτώβρη 2005
0.80 ΕΥΡΩ

ΝΟΣΟΣ ΤΩΝ ΠΟΥΛΕΡΙΚΩΝ

Μύθος ότι δεν υπάρχει κίνδυνος για τον άνθρωπο

σελίδα 11

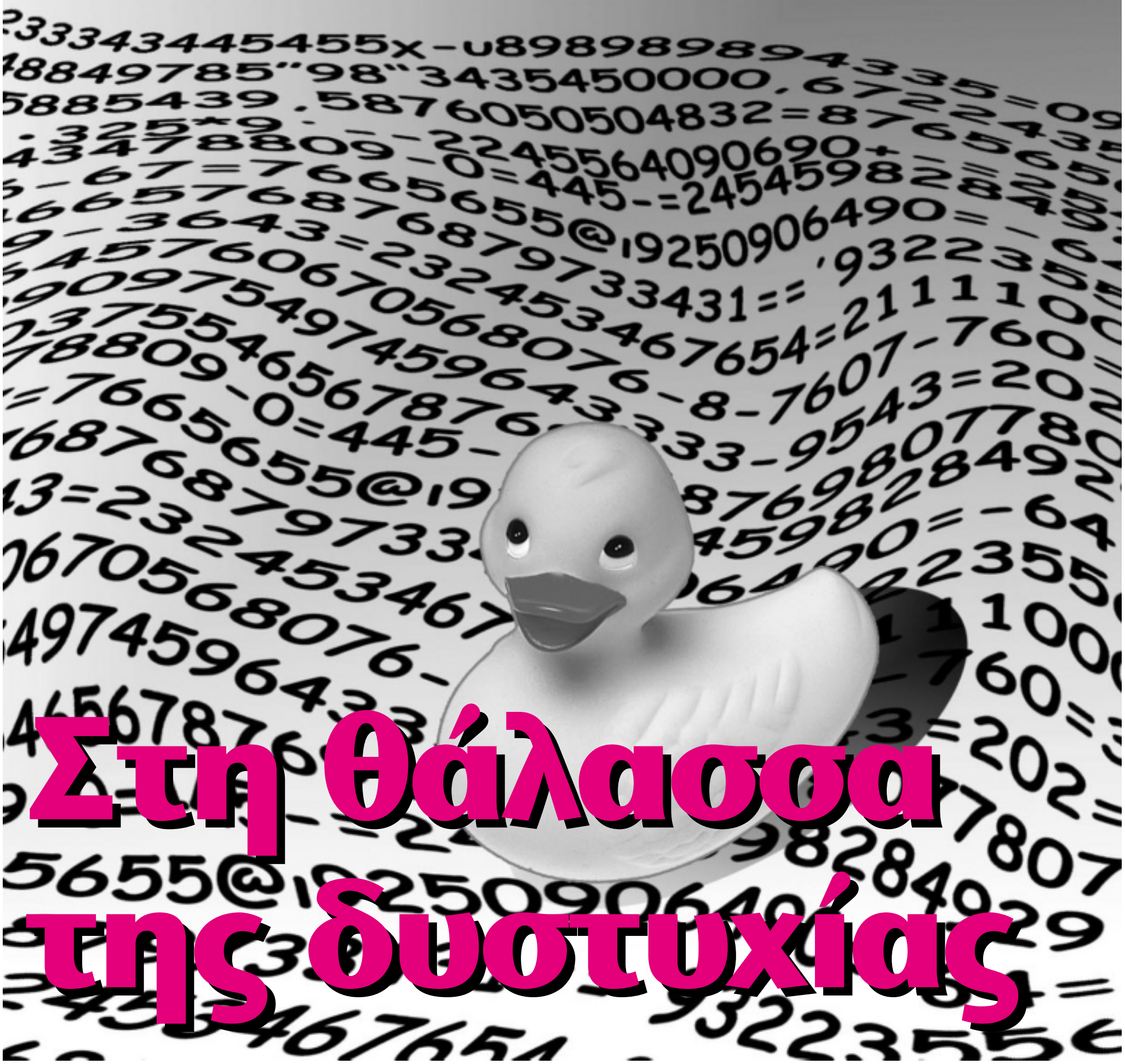

Στη θάλασσα της δυστυχίας

ΕΠΕΤΕΙΟΛΟΓΟ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

15/10: Ημέρα λευκού μπαστουνιού 15/10/1949: Λήξη εμφύλιου (120.000 νεκροί) 15/10/1968: Πρώτη συναυλία των Led Zeppelin 15/10/1837: Ιδρυση Α.Σ.Κ.Τ. Αθήνας ως «Σχολείον των Τεχνών» 15/10/1948: Γέννηση Chris de Burgh 15/10/1867: Γάμος Γεώργιου Α' - Ολγας (Πετρούπολη) 16/10: Παγκόσμια ημέρα διατροφής 16/10/1839: Κατασκευή πρώτου ποδήλατου (Μακμίλαν) 16/10/1985: Θάνατος ζωγράφου – χαράκτη Τάσσου 16/10/1990: Νόμπελ ειρήνης στον Μιχαήλ Γκορμπατσόφ 16/10/1793: Αποκεφαλισμός Μαρίας Αντουανέτας 16/10/1854: Γέννηση Oscar Wilde (Δουβλίνο) 16/10/1888: Γέννηση Ευγένιου Ο' Νιλ 16/10/1908: Γέννηση Ενβέρ Χότζα 16/10/1934: Ο Μάο τσε Τουνγκ ξεκινάει την «μεγάλη πορεία για το Πεκίνο» 16/10/1953: Το καθεστώς Μπατίστα επιβάλλει 15ετή φυλάκιση στον Φιντέλ Κάστρο 16/10/1972: Διάλυση των Creedence Clearwa-ter Revival 17/10: Παγκόσμια ημέρα για την εξάλειψη της φτώχειας 17/10/1849: Θάνατος Φρειδερίκου Σοπέν 17/10/1977: Δυτικογερμανοί κομάντος σκοτώνουν 4 άραβες αεροπειρατές στο Μογκαντίσου (Σομαλία) που απαίτησαν την απελευθέρωση των κρατούμενων της ομάδας Baader - Meinhof 17/10/1957: Νόμπελ λογοτεχνίας στον Albert Camus 17/10/1974: Ιδρυση ΟΝΝΕΔ 18/10/1977: Θάνατος Andrea Baader, Gundruin Ensslin, Jan Carl Raspe στις φυλακές του Σταμχάιμ 18/10/1979: Νόμπελ λογοτεχνίας στον Οδυσσέα Ελύτη 18/10/1920: Γέννηση Μελίνας Μερκούρη 18/10/1918: Γέννηση Κων/νου Μητσοτάκη (Χανιά) 18/10/1947: Η κυβέρνηση Σοφούλη κλείνει τον «Ριζοσπάστη» 19/10/1960: Σύλληψη και φυλάκιση του Martin Luther King 19/10/1848: Γέννηση Τόμας Εντισον 19/10/1970: Ολοκληρώνεται η ανέγερση των Δίδυμων Πύργων (Νέα Υόρκη) 19/10/1863: Ο Γεώργιος Α' ορκίζεται βασιλιάς της Ελλάδας 19/10/1980: Επιστροφή της Ελλάδας στο στρατιωτικό σκέλος του ΝΑΤΟ 19/10/2004: Θάνατος Ασημάκη Γιαλαμά 20/10: Παγκόσμια ημέρα κατά της οστεοπόρωσης 20/10/1854: Γέννηση Arthur Rimbaud 20/10/1950: Ο Μακάριος γίνεται αρχιεπίσκοπος Κύπρου 20/10/1968: Γάμος Αριστοτέλη Ωνάση - Ζακλίν Κένεντι 20/10/1977: Σκοτώνεται στη συμπλοκή του Ρέντη (ΑΕG) ο Χρήστος Κασίμης 20/10/1982: Ιδρυση Οικολογικής Κίνησης Θεσσαλονίκης 20/10/1988: Θάνατος Τάσσου Λειβαδίτη 20/10/1991: Δημοψήφισμα Ελευσίνας (98% όχι στην Petrola) 20/10/1822: Κυκλοφορία πρώτου φύλλου των «Sunday Times» 21/10/1805: Ναυμαχία Τραφάλγκαρ 21/10/1879: Ανακάλυψη ηλεκτρικού λαμπτήρα (Εντισον) 21/10/1907: Γέννηση Νίκου Εγγονόπουλου 21/10/1969: Θάνατος Jack Kerouac 21/10/1829: Ο Καποδίστριας ιδρύει το πρώτο αρχαιολογικό μουσείο της Ελλάδας (Αίγινα) 21/10/1918: Πρώτο εργατικό συνέδριο στην Ελλάδα (Βασιλικό Θέατρο Αθήνας) 21/10/1917: Γέννηση Dizzy Gillespie 21/10/1952: Δήλωση Νίκου Ζαχαριάδη «τι Πλαστήρας, τι Παπάγος, όλοι οι σκύλοι μια γενιά».

● Πάει ο Αδάμ, το φάγανε το παλικάρι ●●● Επιεικά απαράδεκτος ο δάμαλος ●●● Τί έκανε, κύριε Καραμανλή το παλικάρι, επειδή πήγε να βοηθήσει την παράταξη στη Θεσσαλονίκη; ●●● Γίναμε μπαίγνιο των Πασόκων, αγόρι μου ●●● Εδιωξε μήπως ο Σημίτης εκείνους τους Πασόκους που όργωναν το Αιγαίο με τα κότερα; ●●● Οι Πασόκοι είναι γάτες, τα σκεπάζουν τα σκατά τους, δεν τα εκθέτουν σε δημόσια θέα ●●● Τώρα θα πεις ότι ευκαιρία έψαχνες για να τον παραιτήσεις ●●● Εντάξει, αλλά όχι με τόση σεμνότητα και ταπεινότητα ●●● Ζούγκλας, ο εθνικός εισαγγελέας ●●● Για ό,τι ξεκαθάρισμα λογαριασμών δέλετε, τηλεφωνήστε στον Μάκη ●●● Εχεμύθεια εξασφαλισμένη ●●● Και μην ξανακούσω ότι τα κανάλια του Αδάμ έπαιζαν τσόντες ●●● Ντοκιμαντέρ με θέμα την αναπαραγωγή του ανθρώπινου είδους έπαιζαν ●●● Δηλαδή μόνο για το πως αναπαράγεται η φώκια μονάχους-μονάχους θα μαθαίνουμε; ●●● Από την άλλη, δεν μπορώ να καταλάβω ένα πράγμα, έχω μπερδευτεί, πώς το λένε; ●●● Αφού ιδιοκτήτης του «Φλας» είναι ο Πουλόπουλος, γιατί ο Κακαουνάκης τηλεφώνησε για να παζαρέψει στον Κόκκαλη; ●●● Μας λέει, δηλαδή, ότι ο Σωτήρης είναι αχυράνθρωπος του Σωκράτη; ●●● Δηλαδή και ο παλιός (του ΠΑΣΟΚ) και ο καινούργιος (της ΝΔ) νόμος άφηναν περιθώρια για πραγματικούς ιδιοκτήτες και αχυρανθρώπους; ●●● Και καλά εγώ, είμαι και λίγο μπουνταλάς, αλλά ο κυρ-εισαγγελέας, που είναι γατόνι και κέρβερος της νομιμότητας, γιατί δεν συγκινήθηκε; ●●● Και εκείνα τα μέλη του ΕΣΡ, που εξέδιδαν με ρυθμό βιομηχανικής παραγωγής «πιστοποιητικά διαφάνειας» στον Κόκκαλη γιατί σιωπούν αιδημόνως; ●●● Ενας (ή μία) δεν σηκώθηκε να πει «πιαστήκαμε μαλάκες» ●●● Τουλάχιστον να αναζητήσουν πιστοποιητικό πνευματικής απορίας ●●● Λαμογιές και πολιτικο-οικονομικές ισορροπίες, σε ενιαία συσκευασία ●●● «Εκεί που κρεμούσαν οι καπεταναίοι τ' άρματα κρεμούν οι γύφτοι τα ντοαούλια» ●●● Αφιερωμένο στους εγκλείστους της ειδικής όης πτέρυγας του Κορυδαλλού ●●● Δεν είναι δύσκολο να βρείτε και τους «γύφτους» και τα «ντοαούλια» ●●● Τους καπεταναίους τους ξέρετε, βέβαια ●●● Ο δεσμώτης που δεν σκύβει το κεφάλι εξακολουθεί να 'ναι καπετάνιος ●●● Μήπως θα μπορούσε κανείς να μας ενημερώσει πόσα πήρε ο κάθε «καταξιωμένος καλλιτέχνης» που συμμετείχε σ' αυτό το σούργελο της Θεσσαλονίκης; ●●● Δικαιούμεθα να πληροφορηθούμε, καθότι το παραδάκι εμείς το πληρώσαμε ●●● 1,3 εκατ. ευρώ είπαν ότι κόστισαν οι δυο βραδιές ●●● Αλλού διαβάσαμε για σύνολο (και η προεργασία μαζί) 7 εκατ. ευρώ ●●● Ούτε στραγάλια να ήταν ●●● Εντάξει, σας πιστέψαμε ότι σας πήρε ο πόνος για τα τσοντοκάναλα ●●● Ομως με γραμμές 090 δεν παίζει μόνο ο Χρηστίδης ●●● Ας πούμε, η MEDIATEL είναι ιδιοκτησίας Τεγόπουλου ●●● Αλήθεια, γιατί δεν μιλάτε γι' αυτή; ●●● Προφανώς αυτή τα παίρνει με… νόμιμο τρόπο ●

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΙΕΣΤΗΡΙΟΥ

◆ Ηταν τρεις νέοι. Οι δυο απ' αυτούς έφηβοι, σχεδόν παιδιά. Κάθε μέρα έκαναν αυτό που κάνουν εκατοντάδες συμπατριώτες τους. Περνούσαν κρυφά από τη μεγάλη φυλακή της Γάζας προς το Ισραήλ, για να βρουν ένα μεροκάματο. Αυτή τη φορά δεν τα κατάφεραν. Επεσαν πάνω σε περίπολο του σιωνιστικού στρατού, που τους εκτέλεσε εν ψυχρώ. Και τους τρεις. Προσπάθησαν να περάσουν έρποντας τα σύνορα ανακοίνωσε το σιωνιστικό κράτος! Και τιμωρήθηκαν με θάνατο! Κι ύστερα, αναρωτιούνται διάφοροι «ευαίσθητοι» διανοούμενοι, γιατί οι άνθρωποι ζώνονται με εκρηκτικά και ανατινάζονται στα κέντρα των μεγαλουπόλεων. Θα τον ήθελαν μονόπλευρο τον πόλεμο.

◆ Αμερικανός χειριστής ενός site στο Internet, στο οποίο δημοσιεύονταν φρικτές φωτογραφίες ανθρώπων που σκοτώθηκαν στο Ιράκ και στο Αφγανιστάν, πολλές από τις οποίες απεικόνιζαν αμερικανούς στρατιώτες να φωτογραφίζονται καμαρωτοί μπροστά στα απαίσια έργα τους και συνοδεύονταν από χλευαστικές λεζάντες, του τύπου «μαγειρεμένος Ιρακινός», συνελήφθη με την κατηγορία της δημοσιοποίησης πορνογραφικού υλικού. Εμ βέβαια, η ναζιστικού τύπου κτηνωδία των αμερικάνικων ιμπεριαλιστικών στρατευμάτων στην Ανατολή δεν πρέπει να βλέπει το φως της δημοσιότητας.

◆ Τί σας λέγαμε; Είναι μεγάλη η δύναμη των συνδικάτων των καπιταλιστών στη Γερμανία. Οχι μόνο επέβαλαν το «μεγάλο συνασπισμό» Σοσιαλδημοκρατών-Χριστιανοδημοκρατών, αλλά επέβαλαν και τη Μέρκελ καγκελάριο (το χρωστούσαν στη Χριστιανοδημοκρατία, αφού ήταν σειρά της να κυβερνήσει) και τη μοιρασιά των υπουργείων. Χριστιανοδημοκράτες στα κρίσιμα οικονομικά υπουργεία, σοσιαλδημοκράτης στο Εξωτερικών, για να συνεχιστεί η καλή δουλειά που είχε κάνει ο… πράσινος Γιόσκα Φίσερ. Και βέβαια, έξω από την κυβέρνηση το «Αριστερό Κόμμα» των Λαφοντέν-Γκίζι. Γιατί; Γιατί οι ηγέτες του είναι μεν ορκισμένοι αστοί πολιτικοί, αλλά ως εκ της θέσης τους είναι επιρρεπείς σε πιέσεις από τα κάτω. Κοντολογής, τους θεωρούν τυχοδιώκτες και σ' αυτή τη φάση δεν τους εμπιστεύονται. Είναι πιο χρήσιμοι στην αντιπολίτευση, για να λειτουργούν ως κοινωνικά αμορτισέρ και εγγυητές της ομαλότητας του συστήματος.

◆ Οταν στη ναυαρχίδα του καπιταλιστικού κόσμου, τις ΗΠΑ, αποκαλύφτηκε η εγκατάλειψη και η κοινωνική δυστυχία χάρη σ' έναν ισχυρό τυφώνα, τί διαφορετικό μπορούσαμε να περιμένουμε από τριτοκοσμικές χώρες, όπως το Πακιστάν και η Ινδία; «Οπου φτωχός κι η μοίρα του», λέει μια παροιμία. Μόνο που αυτό που ονομάζουν μοίρα δεν είναι παρά το πιο απάνθρωπο πρόσωπο του καπιταλισμού. Χώρες που καμαρώνουν ότι είναι πυρηνικές δυνάμεις, χώρες που συγκαταλέγονται στις πιο γρήγορα αναπτυσσόμενες στον παγκόσμιο καπιταλισμό (χάρη στην υπερεκμετάλλευση, βέβαια), στεγάζουν τον κόσμο σε χάρτινα κτίρια (ενώ ξέρουν ότι είναι σεισμογενείς) και δεν έχουν καν ένα στοιχειώδες σύστημα άμεσης επέμβασης για τις περιπτώσεις καταστροφικού σεισμού σε πυκνοκατοικημένη περιοχή. Το είδαμε με το τσουνάμι, το ξαναβλέπουμε με τον καταστροφικό σεισμό.

Η ΠΑΠΑΡΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

Να είσαι προοδευτικός στην εποχή μας δεν σημαίνει να αρνείσαι την παγκοσμιοποίηση αλλά να προσπαθείς να αναδείξεις τα στοιχεία αυτά που περιορίζουν την απόλυτη και τυραννική ηγεμονία του οικονομικού στοιχείου. Η παγκοσμιοποίηση εξανθρωπίζεται, δεν καταπολεμείται.

Θεόδωρος Πάγκαλος

ΕΙΠΑΝ…ΕΓΡΑΨΑΝ…ΕΙΠΑΝ…

«Προερχόμενος από τον υπουργό». Με αυτή τη μαγική φράση, σύμφωνα με τις καταθέσεις αξιωματικών, δύο έργα, σε αντίστοιχα στρατόπεδα έγιναν κομμάτια και ανατέθηκαν χωρίς διαγωνισμό δίνοντας στον «από τον υπουργό Εθνικής Αμυνας προερχόμενο» εργολάβο, έργο μεγαλύτερο των 1.200.000 ευρώ.

ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ

Η Ουάσιγκτον σκληραίνει τη στάση της έναντι της Ελλάδας στο Σκοπιανό, παρά τη γενναιόδωρη παραγγελία των 30+10 μαχητικών αεροσκαφών F-16 από την κυβέρνηση Καραμανλή. Οι Αμερικανοί αξιωματούχοι προσπαθούν τώρα να διπλασιάσουν το κόστος των "γυμνών" μαχητικών αεροσκαφών.

CITY PRESS

Γύρω από μια πίτα, που αγγίζει περίπου το 1 δισ. ευρώ και η οποία αφορά τον προϋπολογισμό της κατασκευής των ποδοσφαιρικών γηπέδων νέας γενιάς αλλά και τον ετήσιο τζίρο από τις αθλητικές και εμπορικές υπηρεσίες που θα παρέχουν, συνωστίζονται ελληνικοί και ξένοι επιχειρηματικοί όμιλοι από το χώρο των κατασκευών (...) το μέγεθος της πίτας είναι τόσο μεγάλο που πολλοί παρομοιάζουν τα καινούρια ποδοσφαιρικά γήπεδα ως ένα από τα νέα "ελντοράντο" της ελληνικής αγοράς.

ΝΕΑ

Η Ελλάδα συμφωνεί πλήρως και συναινεί στην αποθήκευση για μεγάλο χρονικό διάστημα των προσωπικών δεδομένων και πληροφοριών, τη μαγνητοφώνηση και αρχειοθέτηση των τηλεφωνικών συνομιλιών των Ευρωπαίων πολιτών, ιδίως από κινητά τηλέφωνα, καθώς και την ανάγκη χρήσης των βιομετρικών διαβατηρίων («μικροτσίπ» με βιομετρικά στοιχεία, χαρακτηριστικά ίριδας του ματιού κλπ).

ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ

Οι κρατικές διαφημίσεις είναι ένας εύσχημος, νομιμοφανής τρόπος για να ενισχύονται κάποια μέσα ενημέρωσης από το εκάστοτε κυβερνών κόμμα, με την προσδοκία της αντιπαροχής, άμεση ή μακροπρόθεσμη. (...) Βεβαίως και γνώριζε ο κ. Ρεγκούζας το ποινικό μητρώο του «άρχοντα του βουνού» κ. Β. Χρηστίδη, όπως το γνώριζε και ο νομάρχης κ. Ψωμιάδης, που ισχυρίζεται ότι «πήγε για ένα πεντάλεπτο», ενώ η κάμερα κατέγραψε μια αρκετά μακρά παραμονή του. Πήγαν όμως, επειδή, όπως το χρήμα δεν έχει οσμή, κατά τη ρήση του Βεσπασιανού, έτσι δεν έχει οσμή και η δημοσιότητα, η προβολή, όποιος κι αν σου την παρέχει.

Π. Μπουκάλας (ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ)

Σε «συμπληγάδες» βρίσκεται η Ελληνική οικονομία με την «Δαμόκλειο Σπάθη» του ECOFIN και του Χοακίμ Αλμούνια να επικρέμαται. Η πτλοποίηση των ληξιπρόθεσμων χρεών δεν θα πάρει το «πράσινο φως» των Βρυξελλών, όπως όλα δείχνουν και πλέον τα έκτακτα εισπρακτικά μέτρα βρίσκονται προ των πυλών.

ALPHA TV

■ Μάχη για τους καταστολείς

Μάχη, σκληρή μάχη στη Βουλή, για να πάρουν το επίδομα επικίνδυνης και ανθυγιεινής εργασίας οι άνδρες και γυναίκες των «Σωμάτων Ασφαλείας». Ποιος έδωσε τη μάχη; Μη βιαστείτε να πείτε «η ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ», γιατί θα χάσετε. Τη μάχη την έδωσαν το ΚΚΕ και ο ΣΥΝ. Εννοείται, βέβαια, ότι λέξεις όπως «δυνάμεις καταστολής», «μακρύ χέρι της αντιλαϊκής πολιτικής» και τα παρόμοια δεν είχαν καμιά θέση σ' αυτή τη μάχη.

«Ποιος τολμά σ' αυτή τη χώρα να πει ότι το επάγγελμα του πυροσβέστη, του αστυνομικού, του λιμενικού δεν είναι επικίνδυνο;», ρώτησε ο κυβερνητικός εκπρόσωπος του Περισσού Α. Σκυλλάκος, ο οποίος, αφού χαρακτήρισε «ψίχουλα» το επίδομα που δίνει η κυβέρνηση και την έψεξε για την αθέτηση των προεκλογικών της υποσχέσεων, έκλεισε καταδέτοντας στο προεδρείο «το ψήφισμα διαμαρτυρίας των αστυνομικών».

Το ίδιο ένθερμος ο κοινοβουλευτικός εκπρόσωπος του ΣΥΝ Φ. Κουβέλης δύμισε στην κυβέρνηση «τις δεσμεύσεις και υποχρεώσεις που έχει αναλάβει απέναντι στους συμπολίτες μας που ως ένστολοι προσφέρουν τις υπηρεσίες τους», υπερθεματίζοντας σε σχέση με τα όσα μόλις είχε πει ο Σκυλλάκος: «Δεν είναι μόνο ψίχουλα, είναι ταυτόχρονα και προσβολή απέναντι σε αυτούς τους ανθρώπους». «Θέλουμε αστυνομικούς, λιμενικούς, πυροσβέστες που με μισή καρδιά κάνουν τη δουλειά τους;», είπε απευθυνόμενος στην κυβέρνηση, για να δώσει ο ίδιος την απάντηση με έναν ύμνο προς την μπασκιναρία: «Δεν κάνουν όμως τη δουλειά τους με μισή καρδιά (σ.σ. αυτό το διαβεβαιώνουμε και μεις, κύριε Κουβέλη μας). Πλουσιοπάροχα (σ.σ. σωστά, το ξέρει η πλάτη μας) προσφέρουν τις υπηρεσίες τους, όταν ξέρουν ότι αυτή η πολιτεία δεν τους αναγνωρίζει εκείνο που τους αντιστοιχεί, εκείνο που η ίδια η πραγματικότητα αναδεικνύει»!

Υπήρχε ένα παλιό σύνθημα που οι διαδηλωτές φώναζαν στους μπάτσους: «Τρεις κι εξήντα παίρνετε και τον κόσμο δέρνετε». Τα κόμματα «της Αριστεράς» δείχνουν μεγάλο ενδιαφέρουν για το πρώτο συνθετικό του συνθήματος (το «τρεις κι εξήντα»), αγνοώντας το δεύτερο. Γιατί; Μα γιατί αυτούς δεν τους δέρνουν, αφού είναι καθωσπρέπει κοινοβουλευτικά στελέχη. Και γιατί και οι μπάτσοι έχουν κάποια ψηφαλάκια.

Διαπλοκή και φαρισαϊσμός

Αδάμ πεσόντος πας ανήρ ξυλεύεται! Με τα τόσα που ακούμε και διαβάζουμε τις τελευταίες μέρες λίγο ακόμα και θα μας γίνει συμπαθής ο τέως υφυπουργός Οικονομίας και Οικονομικών με το περιποιημένο μουσάκι και το τσακίρικο μάτι. Στο ρόλο (ενός ακόμη) αποδιοπομπαίου τράγου αίρει τις αμαρτίες της αστικής πολιτικής και γίνεται θύμα μιας ακόμη ψευτοκάθαρσης. Τον αδειάζουν ακόμα και οι συνάδελφοί του στην κυβέρνηση και το κόμμα. Μας χώριζε ακόμα και πολιτιστικό χάος (!) διοχετεύουν στους δημοσιογράφους ο Αλογοσκούφης με τον Δούκα και το αναπαράγουν ακόμα και οι «πράσινες» φυλλάδες. Ετσι είναι. Αλογοσκούφης και Δούκας είναι από αστικά τζάκια. Γεννήθηκαν και μεγάλωσαν στα βόρεια προάστια της Αθήνας, σπούδασαν σε κολλέγια και πανεπιστήμια του εξωτερικού, έκαναν καλούς γάμους, ξέρουν να φερθούν σε μια δεξίωση. Ενώ ο Ρεγκούζας, οποία μπαναλιτέ. Ενας δημόσιος υπάλληλος ήταν, εφοριακός, παιδί της πιάτσας, με τους τρόπους του γραφειοκράτη συνδικαλιστή, που κατάφερε να εκμεταλλευτεί την «τρύπα» που άφησε ο (αριστοκρατικής καταγωγής) Τζιτζικώστας στη Β' Θεσσαλονίκης και να «τρουπώσει» στη Βουλή. Πώς να πολιτευθεί ο έρμος ο Αδάμ; Με τα εργαλεία της πιάτσας. Με τα τσοντοκάναλα του Χρηστίδη, που τα βλέπει ο κοσμάκης και φέρνουν ψήφους. Ξέρεις τί είναι να παίζουν τα τσοντοκάναλα συνεχώς Αδάμ την προεκλογική περίοδο;

Ενώ ο Αλογοσκούφης δεν έχει ανάγκη τα τσοντοκάναλα και τον κάθε Χρηστίδη. Αυτός παίζει σε άλλα επίπεδα. Ρέει άφθονο το χρήμα από τους ανθρώπους της τάξης του. Εχει απευθείας γραμμή με την αφρόκρεμα της ελληνικής κεφαλαιοκρατίας. Συχνάζει στα μυστικά και φανερά δείπνα στις βίλες τους (εκεί που ο Ρεγκούζας δεν μπορεί να μπει παρά μόνο από την είσοδο υπηρεσίας). Παίζει μαζί τους τένις στο «Ecali Club». Το ίδιο και ο Δούκας. Του φτάνει και μόνο ο μηχανισμός του πεθερού του (Εβερτ). Χώρια η στήριξη από τους τραπεζίτες, των οποίων θεωρείται επίλεκτο στέλεχος. Πού πας, ρε έρμε Ρεγκούζα, με τέτοιους αντιπάλους; Δεν ξέρεις πως το μυρμήγκι όταν βγάλει φτερά πέφτει και ψοφάει;

Μην κοιτάς τους Πασόκους που ξεκίνησαν από χαμηλά, όπως εσύ, και φτιάχτηκαν με βίλες, κότερα, λογαριασμούς στην Ελβετία και γαμήλιες δεξιώσεις στο «Ριτζ» των Παρισίων. Δεν είναι συγκρίσιμα τα μεγέθη, αγόρι μου. Αλλη η πολιτική παράδοση σ' ένα σοσιαλδημοκρατικό κόμμα σαν το ΠΑΣΟΚ και άλλες οι εποχές που φτιάχτηκαν οι Πασόκοι. Τότε η πολιτική είχε τη σχετική της αυτονομία. Τώρα είναι απλή θεραπαινίδα, διεκπεραιώτρια. Τότε υπήρχε ανάγκη να φτιαχτεί ένας δεύτερος μεγάλος πολιτικός πόλος εξουσίας. Τώρα τέτοια ανάγκη δεν υπάρχει. Επαιξες και έχασες, λοιπόν, κάτσε τώρα στην ακρούλα σου και κοίταξε πώς θα ξαναβγείς βουλευτής, γιατί δεν σε βλέπουμε και τόσο σίγουρο (κάποιες φήμες λένε ότι οι τοπικοί σου ανταγωνιστές κερδίζουν έδαφος).

Να το σοβαρέψουμε; Σοβαρά είναι και όσα προηγήθηκαν κι ας γράφτηκαν σε ευτράπελο ύφος. Εκείνο για το οποίο μπορεί να κατηγορήσει κανείς τον Ρεγκούζα είναι ότι πιάστηκε μαλάκας. Τον κυρίεψε η αλαζονεία της εξουσίας, δεν μέτρησε καλά τα πράγματα και την πάτησε. Εκτέθηκε, χωρίς να λογαριάζει ότι του την είχαν στημένη οι αντίπαλοί του μέσα στο ίδιο του το κόμμα. Ως εκεί. Από εκεί και πέρα, δεν έκανε τίποτα διαφορετικό από αυτό που κάνουν όλοι οι αστοί πολιτικοί. Διαπλέχτηκε με καναλάρχη της εκλογικής του περιφέρειας. Επεσε, όμως, και πάνω στην περίπτωση. Πλακώθηκαν οι τσοντοκαναλάρχες μεταξύ τους, άρχισαν ο ένας να βγάζει τα άπλυτα του άλλου στη φόρα και πάνω στον καυγά την πάτησε και ο Ρεγκούζας.

Πριν κάμποσα χρόνια, ο «πολύς» Βαρδής Βαρδινογιάννης, σε συνομιλία που είχε με δημοσιογράφους, δήλωσε ότι δίνει λεφτά σε **όλα** τα κόμματα. Εγινε ένα σούσουρο, αλλά κανένα κόμμα δεν βγήκε να τον καταγγείλει. Πιο πρόσφατα, ο νεοεκλεγείς τότε πρόεδρος του ΣΕΒ Οδυσσέας Κυριακόπουλος έκανε μια ανάλογη δήλωση. Ξαναέγινε ένα σούσουρο και ο Κυριακόπουλος, όπως ο ίδιος δήλωσε σε πρόσφατη συνέντευξή του, διδάχτηκε ότι γι' αυτά τα πράγματα δεν μιλάνε δημόσια. Είναι κάτι σαν τα... ιδιωτικά βίτσια, δημόσιες αρετές. Ο μακαρίτης Κ. Καραμανλής το είχε πει διαφορετικά: «Στην πολιτική υπάρχουν πράγματα που λέγονται και δεν γίνονται και πράγματα που γίνονται και δεν λέγονται».

Αυτό που τα τελευταία χρόνια άρχισαν να το ονομάζουν διαπλοκή (παλιότερα μιλούσαν απλά για διαφθορά) είναι μόνιμο χαρακτηριστικό της αστικής πολιτικής. Οσο μάλιστα αυτή η πολιτική συντηρητικοποιείται τόσο πιο ασφυκτικός γίνεται ο έλεγχος των διάφορων επιχειρηματιών ή ομάδων επιχειρηματιών πάνω της. Δεν έχουμε απλά το φαινόμενο της προστασίας γενικά των συμφερόντων του συστήματος, αλλά το φαινόμενο της ιδιαίτερης προστασίας ξεχωριστών συμφερόντων. Στις ΗΠΑ αυτό από παλιά το ονομάζουν «λόμπινγκ». Δηλαδή, οι μεγάλες επιχειρήσεις, τα μονοπώλια που ελέγχουν ολόκληρους παραγωγικούς κλάδους και δραστηριοποιούνται σε πλανητικό επίπεδο, δημιουργούν στρατιές πολιτικών που ενεργούν ως υπάλληλοί τους. Στις ΗΠΑ αυτό το ζήτημα είναι λυμένο. Βλέπεις μεγαλοστελέχη επιχειρήσεων να χρησιμοποιούνται ως υπουργοί και υφυπουργοί ή επικεφαλής ομοσπονδιακών οργανισμών χωρίς να υπάρχει κανένα πρόβλημα. Στην Ευρώπη η κοινοβουλευτική παράδοση είναι διαφορετική. Εδώ το «λόμπινγκ» είναι υπόγειο. Σ' αυτό τον τομέα ρόλο σημαντικό έπαιζαν πάντοτε τα ΜΜΕ και αυτός ο ρόλος τα τελευταία χρόνια έχει αναβαθμιστεί, εξαιτίας της εξάτμισης των μαζικών πολιτικών διαδικασιών και της υποκατάστασής τους από τη διαμεσολάβηση των ΜΜΕ. Κάθε καπιταλιστικός όμιλος διαθέτει μια «δική του» ομάδα πολιτικών, μέσω της οποίας ρυθμίζει τις σχέσεις του με το πολιτικό σύστημα και προωθεί τα συμφέροντά του, στο πλαίσιο του καπιταλιστικού ανταγωνισμού που μαίνεται και που οδηγεί σε μια ατέρμονη αλυσίδα συγκρούσεων και συμφωνιών. Κάθε καπιταλιστικός όμιλος φροντίζει το πολιτικό του «λόμπι». Χρηματοδοτεί πολιτικές καμπάνιες, φροντίζει για την ραδιοτηλεοπτική προβολή τους, πιέζει να κατακτήσουν κυβερνητικές θέσεις ή ηγετικές θέσεις στα κόμματα. Και βέβαια, όπως συμβαίνει σε κάθε χώρο, και στο χώρο του «λόμπινγκ» έχουμε αποχωρήσεις και μεταγραφές.

Αυτό πρέπει να το θεωρούμε δεδομένο, γι' αυτό και συνιστά φαρισαϊσμό να μιλάμε για τον Ρεγκούζα και τον κάθε Ρεγκούζα που δεν πρόσεξε ή του έκατσε η στραβή, αφήνοντας στο απυρόβλητο τη γενική διαπλοκή και διαφθορά, που αποτελεί μόνιμο συνοδευτικό του αστικού συστήματος εξουσίας. Δεν γίνεται διαφορετικά, δεν μπορεί να γίνει διαφορετικά. Αυτά που διαρρέουν και αποκαλύπτονται, σε συνθήκες πολιτικής κρίσης ή επειδή αυτό απαιτεί ο ανταγωνισμός, είναι απειροελάχιστα μπροστά σ' αυτά που πραγματικά συμβαίνουν. Οταν θέτεις το ζήτημα, όμως, σου έχουν έτοιμη την απάντηση: Εχεις στοιχεία; Αν δεν έχεις, τότε... σπιλώνεις την τιμή του πολιτικού κόσμου (σιγά μη στάξει η ουρά του γαϊδάρου).

Η ενασχόληση με τα φαινόμενα διαπλοκής και διαφθοράς, όμως, δεν πρέπει να μας παρασύρει στην επικίνδυνη ατραπό της ηθικολογίας. Το βασικό χαρακτηριστικό της αστικής πολιτικής είναι ότι είναι αστική, δηλαδή υπερασπίζεται το σύστημα της μισθωτής σκλαβιάς, την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο. Αυτή είναι η «υλική βάση» της. Η διαφθορά είναι το «εποικοδόμημα» ή, αλλιώς, το κερασάκι στην τούρτα.

■ Κυπριακό

Με την πλάτη στον τοίχο

Με το ύφος του πολιτικού που μόλις κατήγαγε μια διπλωματική νίκη, απευθυνόμενος όχι μόνο στο εσωτερικό της Τουρκίας, όπου παίζονται συγκεκριμένα πολιτικά παιχνίδια πάνω στη βάση του παλιού ανταγωνισμού ανάμεσα στους «ευρωπαϊστές» και τους «κεμαλιστές», αλλά και στο περιβάλλον της ΕΕ, με την οποία έκλεισε τη συμφωνία, ο Ταγίπ Ερντογάν δήλωσε στα μέσα της περασμένης εβδομάδας, ότι η Τουρκία δεν πρόκειται ν' ανοίξει τα λιμάνια και τα αεροδρόμιά της στα κυπριακά πλοία και αεροπλάνα (δηλαδή να εφαρμόσει το πρωτόκολλο της τελωνειακής σύνδεσης και ως προς την Κυπριακή Δημοκρατία), παρά μόνο αν αρθούν οι περιορισμοί που επιβάλλονται σε βάρος της Τουρκικής Δημοκρατίας της Βόρειας Κύπρου (ΤΔΒΚ).

Τη δήλωση αυτή την ανάμεναν στην Αθήνα και τη Λευκωσία, γι' αυτό και την άφησαν ασχολίαστη, ενώ και τα ΜΜΕ δεν της έδωσαν ιδιαίτερο βάρος. Κι όμως, είναι μια δήλωση με εξαιρετικό πολιτικό βάρος. Η Τουρκία είχε ήδη εξασφαλίσει ότι δεν έχει καμιά υποχρέωση να αναγνωρίσει de jure την Κυπριακή Δημοκρατία. Υποτίθεται, όμως, ότι με το παζάρι του τελευταίου τριμήνου εξασφαλίστηκε η de facto αναγνώριση. Γι' αυτό δεν πανηγύριζαν Ιακώβου και Μολυβιάτης μετά το παζάρι του Λουξεμβούργο;

Η δήλωση Ερντογάν, όμως, δημιουργεί νέα δεδομένα. Διότι εξαρτά τη de facto αναγνώριση, με τη μορφή του ανοίγματος των τουρκικών λιμανιών και αεροδρομίων στην κυπριακή σημαία, από τη λήψη μέτρων για την άρση της απομόνωσης της ΤΔΒΚ. Ποια είναι αυτά τα μέτρα; Προφανώς, η επίσημη λειτουργία του αεροδρομίου της Τύμπου και οι απευθείας εμπορικές ανταλλαγές από τα εδάφη που βρίσκονται υπό τουρκοκυπριακή διοίκηση.

Πρόκειται για μια ευφυή κίνηση της τουρκικής διπλωματίας, που δεν αφήνει καθόλου ασυγκίνητη την ΕΕ. Σύμφωνα με τα τουρκικά ΜΜΕ, ο φιλανδός επίτροπος Ολι Ρεν, αρμόδιος για τη διεύρυνση, που επισκέφτηκε την Αγκυρα, αναφέρθηκε στο θέμα της άρσης της οικονομικής απομόνωσης των Τουρκοκυπρίων, δηλώνοντας: «Εργαζόμαστε επί του θέματος από κοινού με τη βρετανική προεδρία. Στόχος μας είναι η άρση της οικονομικής απομόνωσης των Τουρκοκυπρίων. Ως Επιτροπή καταβάλλουμε προσπάθειες». Βέβαια, αν ο ίδιος ερωτηθεί για το ίδιο θέμα στη Λευκωσία, θα στρογγυλέψει τις δηλώσεις του, όμως επί της ουσίας δεν θα τις αλλάξει.

Στο παζάρι που γίνεται στην ΕΕ για τη διαδικασία ένταξης της Τουρκίας καμιά από τις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις δεν θέλει το Κυπριακό. Ολες είχαν στηρίξει την πρωτοβουλία Ανάν, η οποία ναυάγησε χάρη στο κλίμα που δημιουργήθηκε στον ελληνοκυπριακό λαό, στη δημιουργία του οποίου ο Τ. Παπαδόπουλος έπαιξε σημαντικό ρόλο, αναγκάζοντας και το ΑΚΕΛ να υπαναχωρήσει «στο παραπέντε». Εκτοτε, η τουρκική πλευρά βρέθηκε να έχει το πάνω χέρι. Ειδικά από τότε που πήγε στην πάντα ο Ντενκτάς και ανέλαβε ένας σύγχρονος πολιτικός, σοσιαλδημοκρατικής απόχρωσης, ο Ταλάτ.

Από δω και πέρα, λοιπόν, το παζάρι για την αποκατάσταση τελωνειακών σχέσεων της Τουρκίας με την Κύπτο θα περνάει μέσα από μέτρα de facto αναγνώρισης της ΤΔΒΚ. Μέχρι να έρθει μια νέα πρωτοβουλία από τον Κόφι Ανάν και να βρεθεί η πλειοψηφία της ελληνοκυπριακής πολιτικής με την πλάτη στον τοίχο.

Απάντηση στις Κασσάνδρες

«Είναι κρυστάλλινα καθαρό ότι δεν θα πρέπει να συμβιβαστούμε στον αγώνα μας εναντίον της Χαμάς και ότι πρέπει να στηρίξουμε τον Αμπού Μάζεν (σ.σ. τον πρόεδρο της Παλαιστινιακής Αρχής Μαχμούντ Αμπάς) χωρίς κανένα δισταγμό».

(Σιμόν Πέρες στο ισραηλινό ραδιόφωνο, Αλ-Τζαζίρα, 11/10/05).

«Δηλώνουμε ότι όλα τα στρατιωτικά μας σκέλη έχουν κοινή θέση και πίστη και εκτιμούμε ότι κάθε επίθεση σε οποιονδήποτε από μας θα θεωρηθεί επίθεση σε όλους μας. Οποιαδήποτε ενέργεια με στόχο την πρόκληση χάους ή την εσωτερική διαμάχη... θα θεωρηθεί προδοσία. Η απάντησή μας θα είναι ενιαία και άμεση...Το να παραδώσουμε τα όπλα θα είναι ενέργεια προς όφελος του εχθρού και οποιαδήποτε προσπάθεια να μας αφοπλίσουν θα συναντήσει σφοδρή αντίσταση...Η διεξαγωγή του αγώνα είναι στρατηγική υπόθεση και η ισραηλινή αποχώρηση απ' τη Λωρίδα της Γάζας δε σημαίνει ότι η Λωρίδα της Γάζας θα μείνει έξω απ' τον αγώνα».

(Αποσπάσματα από την κοινή ανακοίνωση οχτώ παλαιστινιακών οργανώσεων, που υπογράφεται από τις Ταξιαρχίες Μαρτύρων του Αλ-Ακσα, τις Ταξιαρχίες Αλ-Κασάμ της Χαμάς, τις Ταξιαρχίες Αλ-Κουντς της Τζιχάντ, τις Ταξιαρχίες Αμπού Αλί Μουσταφά του Λαϊκού Μετώπου για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης, τις Ταξιαρχίες Εθνικής Αντίστασης, τις Ταξιαρχίες του Νασέρ Σαλάχ Αλ-Ντιν των Λαϊκών Επιτροπών Αντίστασης, τις Ταξιαρχίες του Αμπού Αλ-Ρες και τις ομάδες του Μάρτυρα Χαλίντ Αμπού Ακίρ, 8/10/05).

Το κοινό ανακοινωθέν των οχτώ παλαιστινιακών αντιστασιακών ένοπλων οργανώσεων του περασμένου Σαββάτου έδωσε την απάντηση που αρμόζει στις Κασσάνδρες που μιλούν για «επικείμενο εμφύλιο πόλεμο» μεταξύ Παλαιστινίων. Αν μπορεί κανείς να μιλά για «εμφύλιο», αυτός θα είναι ανάμεσα στις οργανώσεις της Ιντιφάντα και την Παλαιστινιακή Αρχή, που έχει πάρει τον κατήφορο της υποταγής στις αμερικανοϊσραηλινές προσταγές, και κανέναν άλλο. Είναι χαρακτηριστικό ότι η Φατάχ αρνήθηκε να συνυπογράψει το κοινό ανακοινωθέν των οχτώ ένοπλων οργανώσεων, παρά το γεγονός ότι ένα τμήμα της, που είναι οι Ταξιαρχίες του Αλ-Ακσά, το υπέγραψαν. Γιατί η Παλαιστινιακή Αρχή (Π.Α.) και η Φατάχ, που αποτελεί το μόνο πολιτικό κόμμα που συμμετέχει σ' αυτή, δεν θέλουν την ενότητα της Αντίστασης, αλλά την «εξουσία» της υποταγής.

Γι' αυτό και μία μέρα μετά το κοινό ανακοινωθέν, οι μπάτσοι της Π.Α. χτύπησαν ξανά, αυτή τη φορά εναντίον του ένοπλου τμήματος των «Λαϊκών Επιτροπών Αντίστασης». Είναι η δεύτερη φορά μέσα σε λιγότερο από ένα μήνα που συμβαίνει το ίδιο περιστατικό (η πρώτη ήταν η επίθεση σε μέλη της Χαμάς). Κι αυτό ενώ η ισραηλινή επιθετικότητα βρίσκεται σε πλήρη εξέλιξη με συνεχείς συλλήψεις Παλαιστίνιων μαχητών και επιδρομές σε σπίτια. Την περασμένη Τρίτη το βράδυ, οι Σιωνιστές συνέλαβαν τον 45χρονο Ιμπραήμ Αμπντουλάχ Γκναϊμάτ της Χαμάς, που ήταν για πολύ καιρό καταζητούμενος, μετά την αποφυλάκισή του από φυλακή της Ιεριχούς, όπου κρατούνταν από την Π.Α. Η Χαμάς κατήγγειλε ανοιχτά αξιωματούχο ασφαλείας της Π.Α. ότι είχε καρφώσει την ομάδα ενός συγγενή του Γκναϊμάτ στο Ισραήλ, μέσω μιας παλιάς συμφωνίας του 1997. Ο συγγενής του Γκναϊμάτ δικάστηκε ερήμην από ισραηλινό δικαστήριο και καταδικάστηκε σε 26 φορές ισόβια. Γιατί λοιπόν να μην έγινε το ίδιο και τώρα;

Ομως, παρά τις «προόδους» της Π.Α. στον τομέα της καταστολής, οι Σιωνιστές δεν κάνουν ούτε μια κίνηση «καλής θέλησης» για το «καλό της ειρήνης». Ο Σαρόν ανέβαλε ξανά, για δεύτερη φορά, τη συνάντησή του με τον Αμπάς, επικαλούμενος ότι δεν έχουν καταλήξει πουθενά οι προπαρασκευαστικές συζητήσεις ανάμεσα στους εκπροσώπους των δύο πλευρών. Οι Σιωνιστές αρνούνται να ακούσουν κουβέντα για την απελευθέρωση μεγάλου τμήματος απ' τους πάνω από 7.000 Παλαιστίνιους που σαπίζουν στις ισραηλινές φυλακές, ενώ απαιτούν απ' τον Αμπάς να κάνει περισσότερα στον τομέα της καταστολής, αφοπλίζοντας τις ένοπλες παλαιστινιακές οργανώσεις. Οι Σιωνιστές δεν αποδέχονται ούτε καν να παραδώσουν στην Π.Α. κι άλλες πόλεις της Δυτικής Οχθης, πέρα απ' την Ιεριχώ και την Τουλκάρμ, όπως είχαν δεσμευτεί από τις αρχές του χρόνου! Θέλουν κι άλλο σκύψιμο της μέσης απ' την Π.Α., που απ' ότι φαίνεται είναι διατεθειμένη να το κάνει, με αργό όμως ρυθμό.

Με αφορμή μια επιστολή

Τα αποσπάσματα που θα διαβάσετε παρακάτω ανήκουν σε μία επιστολή που δημοσίευσε το Γραφείο του Διευθυντή Εθνικής Ασφάλειας των ΗΠΑ (Office of the Director of National Defence – ODNI), την Τρίτη 11 Οκτώβρη. Η επιστολή υποτίθεται ότι ανακαλύφθηκε κατά τη διάρκεια των «αντιτρομοκρατικών» επιχειρήσεων των Αμερικάνων στο Ιράκ. Εχει ημερομηνία 9 Ιούλη 2005 και αποδίδεται στο νούμερο δύο ηγετικό στέλεχος της Αλ Κάιντα, Αϊμάν Αλ-Ζαουάχρι, που γράφει προς τον ηγέτη της Αλ-Κάιντα στο Ιράκ, Αμπού Μουσάμπ Αλ-Ζαρκάουι. Ενα κείμενο που έχει περάσει από τα χέρια των αμερικάνικων μυστικών υπηρεσιών δε μπορεί σε καμία περίπτωση να θεωρηθεί έγκυρο. Πόσο μάλλον όταν αφορά ζητήματα που έχουν σχέση με τη δράση των εχθρών της σ' έναν τόσο ευαίσθητο και σημαντικό τομέα, όπως η «αντιτρομοκρατία». Ο λόγος που δημοσιεύουμε αποσπάσματα αυτής της επιστολής δεν είναι γιατί τη θεωρούμε έγκυρη. Αντίθετα, θεωρούμε ότι σίγουρα έχει αλλοιωθεί σύμφωνα με τις επιδιώξεις της αμερικάνικης «αντιτρομοκρατίας». Τα δημοσιεύουμε γιατί έρχονται σε αντίθεση με παλαιότερες «αποκαλύψεις» της αμερικάνικης «αντιτρομοκρατίας», ότι η Αλ-Κάιντα στοχεύει στο να προκαλέσει εμφύλιο πόλεμο στο Ιράκ.

Στην επιστολή ο Ζαουάχρι μιλά πολιτικά και εφιστά την προσοχή στον Ζαρκάουι να μην αποκοπεί απ' τις μάζες και να λαμβάνει υπόψη του το επίπεδο της σκέψης των «απλών Μουσουλμάνων», που μπορεί να μην καταλαβαίνουν ή να μην εγκρίνουν όλες τις πράξεις του. Τον προειδοποιεί να μην ανοίξει μέτωπο με τους Σιίτες και να λαμβάνει υπόψη του τη δημοσιότητα. Το γιατί δημοσιεύτηκε τώρα απ' τους Αμερικάνους δε μπορούμε να το απαντήσουμε εμείς. Ισως γιατί αυτή η επιστολή κατά κάποιο τρόπο «δικαιολογεί» την παρουσία τους, εφόσον αναφέρει ότι στόχος είναι η επέκταση της Τζιχάντ στα γειτονικά κράτη μετά τη νίκη. Το βέβαιο, όμως, είναι ότι αυτή η επιστολή δείχνει ένα πολιτικό πρόσωπο της Αλ-Κάιντα διαφορετικό απ' αυτό που παρουσιάζεται, αυτό των «αδίστακτων τρομοκρατών». Ενα πρόσωπο που αποκαλύπτει ότι, όσο και να διαφωνεί κάποιος πολιτικά με τους στόχους της, υφίσταται και αντιμάχεται τα αμερικάνικα σχέδια στην περιοχή.

Ας παραθέσουμε όμως ορισμένα αποσπάσματα αφήνοντάς τα στην κρίση των αναγνωστών μας:

«Με την απουσία αυτής της λαϊκής υποστήριξης, το κίνημα των ισλαμιστών μουτζαχεντίν θα συντριβόταν στη σκιά, μακριά απ' τις μάζες που είναι έξαλλες ή έντρομες, και ο αγώνας μεταξύ μιας ελίτ τζιχαντιστών με τις ξιπασμένες Αρχές θα περιοριζόταν μέσα στα μπουντρούμια των φυλακών, μακριά απ' τη δημοσιότητα και το φως της ημέρας. Αυτό είναι ακριβώς που επιζητούν οι κοσμικές δυνάμεις των αποστατών που ελέγχουν τις χώρες μας... Επομένως, οι σχεδιασμοί μας θα πρέπει να προσπαθούν να εμπλέξουν τις μουσουλμανικές μάζες στη μάχη και να φέρουν το κίνημα των μουτζαχεντίν στις μάζες κι όχι να διεξάγουν τον αγώνα μακριά απ' αυτές...

Επομένως ,το κίνημα των μουτζαχεντίν θα πρέπει να αποφεύγει οποιαδήποτε ενέργεια που οι μάζες δεν καταλαβαίνουν ή δεν εγκρίνουν, εάν δεν υπάρχει παράβαση της Σαρία (σ.σ. του ισλαμικού νόμου) σ' αυτή την αποφυγή, και όσο υπάρχουν άλλοι τρόποι να καταφύγει. Δεν θα πρέπει να πετάξουμε τις μάζες – ανεπαρκείς σε γνώση – στη θάλασσα, πριν τις μάθουμε να κολυμπούν...

Σχετικά με τους Σιίτες:... Αλήθεια, ερωτήματα θα κυκλοφορήσουν στους κύκλους των μουτζαχεντίν σχετικά με την ορθότητα της σύγκρουσης με τους Σιίτες αυτή την ώρα. Είναι κάτι αναπόφευκτο; Ή είναι κάτι που μπορεί να αναβληθεί μέχρι να γίνει ισχυρότερο το κίνημα των Μουτζαχεντίν στο Ιράκ; Κι αν κάποιες επιχειρήσεις ήταν αναγκαίες για αυτοάμυνα, ήταν όλες οι επιχειρήσεις αναγκαίες; Ή υπήρξαν ορισμένες επιχειρήσεις που δεν δόθηκε εντολή να γίνουν; Κι είναι το άνοιγμα ενός ακόμα μετώπου, πέρα από το μέτωπο ενάντια στους Αμερικάνους και την κυβέρνηση, μια σοφή απόφαση; Ή αυτή η σύγκρουση με τους Σιίτες ελαφρώνει το φορτίο των Αμερικάνων εκτρέποντας τους μουτζαχεντίν κατά των Σιιτών, ενόσω οι Αμερικάνοι συνεχίζουν να ελέγχουν τα ζητήματα από μακριά; Κι αν οι επιθέσεις στους ηγέτες των Σιιτών ήταν αναγκαίες για να βάλουν ένα τέλος στα σχέδιά τους, γιατί υπήρξαν επιθέσεις σε απλούς Σιίτες; Δεν οδηγεί αυτό στο να ενισχυθούν λανθασμένες ιδέες στα μυαλά τους ,ακόμα κι αν είναι υποχρεωτικό για μας να τους κηρύττουμε το λόγο του Ισλάμ και να τους εξηγούμε και να επικοινωνούμε μαζί τους για να τους κατευθύνουμε στην αλήθεια; Μπορούν οι μουτζαχεντίν να σκοτώσουν όλους τους Σιίτες του Ιράκ; Εχει κανένα ισλαμικό κράτος στην Ιστορία επιχειρήσει να κάνει κάτι τέτοιο; Και γιατί να σκοτώσουμε τους απλούς Σιίτες, εφόσον θεωρούμε ότι είναι συγχωρεμένοι λόγω της άγνοιάς τους;...

Ολες αυτές οι απορίες και άλλες κυκλοφορούν μεταξύ των αδελφών σας που βλέπουν την εικόνα από μακριά, όπως σου είπα. Κάποιος που βλέπει από μακριά χάνει τις σημαντικές λεπτομέρειες που επηρεάζουν την απόφαση στο πεδίο της μάχης. Εντούτοις, παρακολουθώντας από μακριά έχει το πλεονέκτημα της παρατήρησης της όλης εικόνας και της γενικής γραμμής, χωρίς να μπλέκεται σε λεπτομέρειες που μπορεί να σε αποτραβήξουν μακριά από την κατεύθυνση και το στόχο.

Παρολαυτά σου λέω: είμαστε σε μία μάχη και το περισσότερο απ' το μισό αυτής της μάχης παίζεται στο πεδίο της δημοσιότητας. Κι είμαστε στο πεδίο της μάχης της δημοσιότητας σε έναν αγώνα για τις καρδιές και τα μυαλά του Εθνους μας. Οσο μακριά κι αν φτάσουν οι ικανότητές μας δεν θα είναι ποτέ ισάξιες ούτε με το ένα χιλιοστό των ικανοτήτων του βασιλείου του Σατανά που μας πολεμά. Μπορούμε λοιπόν να σκοτώσουμε τους ομήρους μας με μια σφαίρα. Αυτό θα πετύχαινε το στόχο μας χωρίς να εκθέτουμε τους εαυτούς μας σε ερωτήματα και αμφιβολίες. Δεν τα χρειαζόμαστε αυτά».

■ **Αφγανιστάν**

Με ρουκέτες η υποδοχή της Ράις

Τέσσερις ρουκέτες που εκτοξεύτηκαν στην Καμπούλ την περασμένη Τετάρτη σημάδεψαν την επίσκεψη της Κοντολίζα Ράις στο Αφγανιστάν, στα πλαίσια της περιοδείας της στην Κεντρική Ασία, όπου μαίνεται ο ανταγωνισμός ανάμεσα στη Ρωσία και τις ΗΠΑ για τον έλεγχο των χωρών της περιοχής, ιδιαίτερα μετά τη στροφή τους τελευταίους μήνες του καθεστώτος του Ουζμπεκιστάν προς τη Ρωσία.

Μια ρουκέτα έπεσε έξω από την κατοικία του καναδού πρέσβη, τραυματίζοντας δύο αφγανούς φρουρούς. Δύο άλλες έπεσαν κοντά σε μια στρατιωτική βάση της Isaf (Διεθνούς Δύναμης Ασφάλειας και Βοήθειας) και η τέταρτη χτύπησε ένα κυβερνητικό κτίριο. Την ίδια μέρα έγιναν επιθέσεις και σε άλλα σημεία της χώρας, μεταξύ των οποίων εκείνη που έγινε 35 χιλιόμετρα από την Κανταχάρ εναντίον δύο οχημάτων που μετέφεραν νοσηλευτικό προσωπικό, με αποτέλεσμα να σκοτωθούν πέντε και να τραυματιστούν τρεις από τους επιβαίνοντες.

Μια μέρα νωρίτερα, στις 11 Οκτωβρίου, στην επαρχία Ουρουζγκάν, σε επίθεση εναντίον αστυνομικής αυτοκινητοπομπής σκοτώθηκαν έξι αστυνομι-

☞

Μια χαμένη μάχη

«Ακόμα και μεταξύ των σημαντικότερων υπερασπιστών της Ουάσινγκτον στον πόλεμο κατά του Ιράκ υπάρχει ένα αίσθημα συναγερμού αυτές τις μέρες, με δριμεία κριτική ειδικά ενάντια στο σχέδιο Συντάγματος, το οποίο αντιμετωπίζουν ως προδοσία των Αρχών και ως συνταγή αποσύνθεσης του Ιρακινού κράτους...Την προηγούμενη βδομάδα, δύο απ' τις πιο σημαντικές συντηρητικές δεξαμενές σκέψης (think tanks), το Αμερικάνικο Επιχειρηματικό Ινστιτούτο και το Ιδρυμα Χέριταζ, διοργάνωσαν συνέδρια στο Ιράκ, όπου η ατμόσφαιρα μεταξύ των ομιλητών, συμπεριλαμβανομένων Ιρακινών αξιωματούχων, ήταν απόλυτα ζοφερή».

(Φαινάνσιαλ Τάιμς, 11/10/2005).

«Ο χθεσινός στόχος ήταν ο Χασάν Αλ-Ρασίντ, πρώην κυβερνήτης της Βασόρας και τωρινός ισχυρός άντρας των ιρανόφυλων Ταξιαρχιών του Μπαντρ (σ.σ. που στηρίζουν την κατοχική διοίκηση). Ο βρετανικός στρατός, επίσης, βρίσκεται πολλές φορές στη γραμμή του πυρός. Οι διοικητές του λένε ότι είναι η πιο επικίνδυνη περίοδος που αντιμετώπισαν απ' το ξεκίνημα του πολέμου, με επιθέσεις να λαμβάνουν χώρα κάθε εβδομάδα. Ιδιαίτερα φονικός έχει αποδειχθεί ένας νέος τύπος βομβών με υπέρυθρες στις άκρες των δρόμων, που έχουν σκοτώσει οχτώ Βρετανούς στρατιώτες και τις οποίες, όπως ισχυρίζεται η βρετανική κυβέρνηση, έχουν προμηθευτεί οι Σιίτες μαχητές από το Ιράν».

(Ιντιπέντεντ 11/10/2005).

Τη στιγμή που θα διαβάζετε αυτές τις γραμμές θα διεξάγεται το δημοψήφισμα για το νέο «ιρακινό Σύνταγμα». Ισως και να έχετε τις πρώτες πληροφορίες για την έκβασή του. Το αν δηλαδή θα περάσει ή θα το μποϊκοτάρουν οι Σουνίτες (εφόσον για να απορριφθεί αρκεί να θέσουν βέτο τα 2/3 των ψηφοφόρων σε τρεις επαρχίες). Το σίγουρο είναι ότι όποια και να είναι η έκβαση του δημοψηφίσματος, τα πράγματα δεν θα αλλάξουν και πολύ για την αμερικανοβρετανική κατοχή που περνάει μια απ' τις πιο δύσκολες φάσεις της 30μηνης ιστορίας της.

Παρά τις μεθοδεύσεις και τα παζάρια που έκαναν ορισμένους πουλημένους Σουνίτες πολιτικούς (όπως το «Ισλαμικό Κόμμα») να υποστηρίξουν την τελευταία στιγμή το σχέδιο συντάγματος, η αντίθεση σ' αυτό παραμένει από σημαντικά τμήματα των Σουνιτών (όπως ο «Σύνδεσμος των Μουσουλμάνων Ουλεμάδων») και κάποιων Σιιτών (όπως ο ριζοσπάστης κληρικός Μοκτάντα Αλ-Σαντρ και ο ανώτατος ιμάμης της Βαγδάτης, Αλ-Χαλίζι). Την ίδια στιγμή, οι επιθέσεις συνεχίζονται σε όλη τη χώρα και η κατάσταση παραμένει τεταμένη ακόμα και στην πάλαι ποτέ «ήσυχη» Βασόρα, που η αντίθεση στους Βρετανούς έχει φουντώσει τόσο ώστε ο κυβερνήτης της να ανησυχεί για το χάος που έχει προκληθεί απ' την προκλητική συμπεριφορά των βρετανικών δυνάμεων, θέτοντας σε κίνδυνο τη διεξαγωγή του δημοψηφίσματος στην πόλη. Αυτά είναι που βλέπει η ελίτ της «αντιτρομοκρατίας» και στα συνέδριά της φοράει πλερέζες περιμένοντας τα χειρότερα.

ΥΓ: Πιστό στις αρχές του το ιρακινό «Κ»Κ (τα συντρόφια του Περισσού) έσπευσε να στηρίξει το αμερικανόπνευστο σχέδιο συντάγματος. Σε ανακοίνωσή του στις 2 Οκτώβρη κάλεσε τον ιρακινό λαό να ψηφίσει «ναι» και να ενισχύσει τα δημοκρατικά του στοιχεία. Για τη... δημοκρατία, ρε γαμώτο!

■ **Γκουαντανάμο**

Δυο μήνες απεργία πείνας – Η κόλαση του Camp V

Τη στιγμή που γράφονται οι γραμμές αυτές περισσότεροι από 200 κρατούμενοι συμπληρώνουν δύο μήνες απεργίας πείνας και δηλώνουν ότι προτιμούν να πεθάνουν παρά να αργοσβήνουν χωρίς καμιά ελπίδα στο σύγχρονο Νταχάου. Παρόλο που καθημερινά σχεδόν πλέον εκφράζεται με διάφορους τρόπους η ανησυχία διάφορων οργανώσεων για τα ανθρώπινα δικαιώματα, η διοίκηση του στρατοπέδου εξακολουθεί να υποβαθμίζει το γεγονός και να αποκρύβει τον πραγματικό αριθμό των απεργών πείνας και όσων μεταφέρονται σχεδόν σε κωματώδη κατάσταση στο νοσοκομείο, όπου καθηλώνονται δεμένοι χειροπόδαρα στο κρεβάτι και υποβάλλονται σε υποχρεωτική σίτιση με σωλήνα από τη μύτη. Βασικό αίτημα των απεργών είναι η εφαρμογή των όρων της συνθήκης της Γενεύης για τους κρατούμενους και η κατάργηση του κολαστηρίου που λέγεται Camp V, όπου κρατούνται οι νεοεισερχόμενοι και οι θεωρούμενοι πιο σκληροί και αδιάλλακτοι κρατούμενοι.

Ενας απεργός πείνας, ο Binyam Mohammed, σε έκθεσή του που είδε πρόσφατα το φως της δημοσιότητας, εκτός των άλλων, δίνει μια αμυδρή εικόνα της κόλασης που βιώνουν οι κρατούμενοι στο Camp V, αποσπάσματα της οποίας αναδημοσιεύουμε από την ιστοσελίδα www.cageprisoners.com.

«Είμαι ο Binyam Mohammed. Είμαι 27 χρόνων. Συνελήφθηκα από τους Αμερικάνους στις 10 Απριλίου του 2002 και κρατούμαι από τότε. Με οδήγησαν βίαια στο Μαρόκο, όπου υποβλήθηκα σε βασανιστήρια για 18 μήνες, από τις 21 Ιουλίου του 2002 μέχρι τις 21 Ιανουαρίου του 2004. Από κει μεταφέρθηκα από τους Αμερικάνους στο Αφγανιστάν και έπειτα, στις 19 Σεπτεμβρίου του 2004, στο Γκουαντανάμο».

Στη συνέχεια, αφού αναφέρεται στη μεγάλη απεργία πείνας του περασμένου Ιούλη, που έληξε όταν η αμερικάνικη διοίκηση υποσχέθηκε ότι θα εφαρμοστεί η συνθήκη της Γενεύης, και στη νέα απεργία που ξεκίνησε στις 10 Αυγούστου, επειδή η διοίκηση αθέτησε τις δεσμεύσεις της και διέλυσε την επιτροπή που εκπροσωπούσε τους κρατούμενους, μιλάει για τις συνθήκες κράτησης στο σύγχρονο Νταχάου και ιδιαίτερα για τον εφιάλτη που βιώνουν οι κρατούμενοι στο Camp V.

«Τα κελιά στο Camp V είναι τσιμεντένια κελιά απομόνωσης. Είναι πολύ δύσκολο να ακούσεις ή να δεις κάποιον. Οι φρουροί προσπαθούν να εμποδίσουν την επικοινωνία. Επιχειρήσαμε να φωνάζουμε ο ένας στον άλλο, έτσι τοποθέτησαν φρουρούς στους διαδρόμους. Αν κάποιος φρουρός ακούσει κάποιον να προσπαθεί να μιλήσει, έρχεται και χτυπά δυνατά τις πόρτες για να σταματήσει τη συνομιλία. Ομως είμαστε πάρα πολλοί και αρχίσαμε να μιλάμε όλοι ταυτόχρονα για να ματαιώσουμε τα σχέδια τους. Τότε έφεραν και άρχισαν να χρησιμοποιούν ανεμιστήρες που κάνουν πολύ θόρυβο για να καλύπτουν κάθε συνομιλία».

«Για ένα χρόνο, βγαίνω στην αυλή μόνο μια φορά τη βδομάδα, κι αυτό όταν είμαι τυχερός, γιατί μερικές φορές περνούν και δύο βδομάδες χωρίς να βγούμε από τα κελιά μας. Μερικές φορές η δικαιολογία είναι ότι κάποιος άλλος βρίσκεται στην αυλή. Μπορεί να είναι ο Ερυθρός Σταυρός ή οποιοσδήποτε άλλος και τότε κανείς δεν μπορεί να βγει έξω. Μερικές φορές ο Ερυθρός Σταυρός βρίσκεται εδώ πολλές μέρες, γεγονός που κάνει τις συνθήκες ακόμη χειρότερες για μας, παρά τις υποσχέσεις ότι θα βελτιωθούν. Η «αυλή» έχει έκταση διπλάσια από το κελί μας. Ποτέ δε βλέπουμε ήλιο, γιατί η «αυλή» είναι καλυμμένη. Μερικές φορές μας βγάζουν στην «αυλή» νύχτα. Κάποιες φορές βγάζουν δύο κρατούμενους σε δύο χωριστές «αυλές» την ίδια ώρα και τότε μπορούν να μιλήσουν. Ομως υπάρχουν κάποιοι κρατούμενοι που βγαίνουν πάντα έξω μόνοι και έτσι δεν συναντούν ποτέ κάποιον να μιλήσουν. Μας λένε ότι αυτό γίνεται με βάση τις οδηγίες που δίνονται από τους ανακριτές. Μπάνιο μπορούμε να κάνουμε μόνο όταν βγαίνουμε στην «αυλή», που σημαίνει ότι αν δεν βγούμε έξω, δεν μπορούμε να πλυθούμε».

«Τα φώτα είναι ένα από τα εργαλεία που χρησιμοποιούνται εναντίον μας. Αυτά είναι σωλήνες νέον, μήκους δυόμισι μέτρων, που φωτίζουν εκτυφλωτικά όλο το 24ωρο. Είναι τοποθετημένα ακριβώς πάνω από τον τσιμεντένιο τάφο που υποτίθεται ότι είναι το κρεβάτι μας. Δεν χαμηλώνουν ποτέ. Εχετε ζήσει ποτέ με εκτυφλωτικά φώτα 24 ώρες το 24ωρο κάθε μέρα; Γίνεται ένας συνεχής αγώνας για λίγο ύπνο. Πολλοί στο στρατόπεδο υποφέρουν ψυχικά από στέρηση ύπνου».

«Συνεχίζουν να χρησιμοποιούν τη Δύναμη Εκτακτης Αντίδρασης (ERF) για την κακομεταχείριση των κρατούμενων στο Camp V. Ενας κρατούμενος, που ονομάζεται Farid ξυλοκοπήθηκε από την ERF και αφέθηκε γυμνός για τρεις βδομάδες. Ο Farid ήταν ήδη κουτσός, γιατί οι φρουροί στην Κανταχάρ έσπασαν το πόδι του. Ο Saud Jihani, ο Issa Murbati και ο Hisham Sliti είναι επίσης θύματα της ERF. Και οι τρεις ξυλοκοπήθηκαν και αφέθηκαν γυμνοί. Οταν ο Sliti επέστρεψε από μια συνάντηση με το δικηγόρο του στο Camp Echo το Μάιο, τέσσερα μουλάρια της ERF όρμησαν στο κελί του, τον ξυλοκόπησαν, τον καθήλωσαν στο πάτωμα και έπειτα πυροβόλησαν το Κοράνι μόνο για να τον προσβάλλουν».

«Στο τέλος του 2004, ο Ο (δεν αναφέρεται το όνομα του κρατούμενου) ήταν στο δικό μου μπλοκ και αρνήθηκε να επιστρέψει το χάρτινο πιάτο του ως διαμαρτυρία για κάτι. Πέντε μέλη της ERF όρμησαν πάνω του και τρία άρχισαν να του δίνουν γονατιές στο στομάχι μέχρι που έμεινε αναίσθητος στο πάτωμα. Τα χτυπήματα του προκάλεσαν ρήξη στο στομάχι και υπέφερε από συνεχή και αυξανόμενο πόνο. Για αρκετούς μήνες ζητούσε ιατρική βοήθεια. Τελικά, τον είδε ένας γιατρός στις 7 Μαΐου του 2005, που είπε ότι η κατάστασή του είναι πολύ σοβαρή και έπρεπε να κάνει εγχείρηση. Τον κράτησαν στο νοσοκομείο μόνο για δύο μέρες και έπειτα επέστρεψε στο Camp V. Εμείς ακούμε τις κραυγές πόνου όταν χρησιμοποιεί την τουαλέτα. Μια μέρα κατέρρευσε στο κελί του και εμείς νιώσαμε υποχρεωμένοι να διαμαρτυρηθούμε από κοινού εκ μέρους του. Μέρος του προβλήματός του είναι ότι δε μιλά αγγλικά, έτσι όταν χρειάζεται βοήθεια και όταν τελικά οι φρουροί ανταποκριθούν στις κραυγές του τού λένε ότι δεν υπάρχει μεταφραστής. Είναι απάνθρωπο. Τελικά, καταφέραμε να πιέσουμε το στρατό να τον μεταφέρουν ξανά στην κλινική. Καθώς τον έπαιρναν από το κελί του, αυτός ούρλιαζε από τον πόνο και οι φρουροί γελούσαν μαζί του. Οταν επέστρεψε τον έβαλαν σε ένα κελί απέναντι από μένα και έτσι μπορούσα να τον ακούω κάθε φορά που ζητούσε βοήθεια από τους φρουρούς. Συχνά οι φρουροί αρνούνταν να του απαντήσουν και απομακρύνονταν από το κελί του. Την περασμένη βδομάδα κατέρρευσε πάλι στο κελί του και τον μετέφεραν ξανά στην κλινική. Τη στιγμή που γράφω αυτές τις γραμμές δεν έχει ακόμη επιστρέψει».

«Ο MC (ένας ανήλικος) υποφέρει συνεχώς από δερματικά εξανθήματα λόγω της έλλειψης ηλιακού φωτός. Οι γιατροί είπαν ότι αυτά οφείλονται στο ότι ο ανήλικος δεν εκτίθεται σε καθαρό αέρα και ηλιακό φως και γιατί τα κλινοσκεπάσματά αλλάζονται σπάνια. Ομως και μετά τη διάγνωση των γιατρών, του επιτράπηκε να βγαίνει έξω μόνο μια φορά στις δύο βδομάδες, παρά την υπόσχεση που μας δόθηκε ότι θα βγαίναμε τρεις ώρες τη βδομάδα. Οταν βγήκε έξω αρνήθηκε να μπει μέσα μέχρι να αντιμετωπιστεί το ζήτημα. Τότε οι φρουροί κάλεσαν τους χούλιγκαν της ERF και αφού τον ξυλοκόπησαν μαζί με ένα άλλο κρατούμενο, τους πέταξαν στα κελιά τους. Και τους δύο τους άφησαν γυμνούς για τρεις βδομάδες, τους πήραν τα κλινοσκεπάσματα και έτσι αναγκάστηκαν να κοιμούνται πάνω σε γυμνό τσιμέντο. Δεν έγινε τίποτα για τη θεραπεία των δερματικών εξανθημάτων του MC.

Μια μέρα ήρθαν στο κελί του MC και του είπαν ότι πρέπει να κάνει μια ένεση. Αυτός αρνήθηκε γιατί δεν ήξερε τι ήταν. Τότε ένας φρουρός τον κτύπησε και τον έριξε κάτω και οι άλλοι τον κρατούσαν και του έκαναν την ένεση, ενώ το αίμα του έτρεχε στο πάτωμα. Οι υπόλοιποι από μας χτυπούσαμε δυνατά τις πόρτες και φωνάζαμε ότι είναι αίσχος να συμπεριφέρονται σε ένα παιδί μ' αυτό τον τρόπο. Η ένεση ήταν ηρεμιστική και ο MC ήταν σε κωματώδη κατάσταση για τρεις ολόκληρες μέρες. Εμείς ανησυχήσαμε πολύ γι αυτόν, γιατί δεν μπορούσαμε να τον ξυπνήσουμε. Οταν ξύπνησε δεν ήξερε τίποτα ούτε μπορούσε να θυμηθεί τι του είχε συμβεί».

« Η δύσκολη θέση των ανθρώπων που έχουν ακρωτηριασμένα μέλη είναι από τις πιο οικτρές συνθήκες αυτού του φοβερού στρατοπέδου. Δύο φορές έτυχε να είναι το κελί μου δίπλα σε κρατούμενους με τεχνητά μέλη. Ηταν μια από τις πιο οδυνηρές εμπει-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 11

κοί.

Στις 10 Οκτωβρίου από επίθεση αυτοκτονίας στο κέντρο της Κανταχάρ σκοτώθηκαν τουλάχιστον τέσσερα άτομα, μεταξύ των οποίων ένας ανώτερος διοικητής, και τραυματίστηκαν ακόμη οχτώ. Πρόκειται για τον Agha Shah, συνεργάτη του αφγανού προέδρου και έναν από τους τοπικούς πολέμαρχους που βοήθησαν τους Αμερικάνους στην ανατροπή των Ταλιμπάν. Την ίδια μέρα έγινε επίθεση σε αυτοκινητοπομπή που μετέφερε 150 αστυνομικούς, με αποτέλεσμα να χάσουν τη ζωή τους 18 απ' αυτούς, μεταξύ των οποίων ένας ανώτερος αξιωματικός της αστυνομίας.

Οι δυσκολίες που αντιμετωπίζουν οι Αμερικάνοι στο Αφγανιστάν δεν φαίνονται μόνο από την κλιμάκωση των επιθέσεων των ισλαμιστών μαχητών αλλά και από την πίεση που ασκούν στο ΝΑΤΟ να αυξήσει και να επεκτείνει τις δυνάμεις του στην εμπόλεμη ζώνη του νοτιοανατολικού Αφγανιστάν καθώς και να εμπλακεί στις πολεμικές επιχειρήσεις. Στους επόμενους μήνες οι στρατιωτικές δυνάμεις των χωρών μελών του ΝΑΤΟ στο Αφγανιστάν προβλέπεται να αυξηθούν από 7.000 σε 15.000.

Η θάλασσα της δυστυχίας

Πάνε χρόνια τώρα από τότε που ειπώθηκε (από έναν πολιτικό της αστικής αντιπολίτευσης προς την τότε κυβέρνηση) η φράση: «Οι αριθμοί ευημερούν, αλλά οι άνθρωποι δυστυχούν». Αν και η φράση έμεινε παροιμιώδης, ουδόλως προβληματίσε τις κυβερνήσεις, που εξακολουθούν να επιμένουν στην αριθμολογία, για να δείξουν πως όλα πάνε καλά και στο μέλλον θα είναι ακόμα καλύτερα.

Από την πεπατημένη δεν φεύγει ούτε η σημερινή κυβέρνηση. Μας βομβαρδίζει καθημερινά με αριθμούς ευημερίας, που δημιουργούν μια θάλασσα δυστυχίας. Εφτασε στο σημείο να επιμένει ότι μείωσε την ανεργία, όταν καθημερινά έρχονται καινούργια μαντάτα για επιχειρήσεις που κλείνουν και μεταναστεύουν στα Βαλκάνια του εργασιακού μεσαίωνα.

Δεν είναι, βέβαια, καθόλου δύσκολο για μια κυβέρνηση να βάλει τα επιτελεία της να επεξεργαστούν τα αριθμητικά δεδομένα της οικονομίας και να τα παρουσιάσουν ρόδινα. Κι ακόμα πιο εύκολο είναι να κάνεις απατηλές στατιστικές συγκρίσεις και να δίνεις ερμηνείες κατά το δοκούν. Και είναι παιχνιδάκι για τους επαγγελματίες της προπαγάνδας να τα πάρουν όλ' αυτά, να τα τυλίξουν σε λαμπερές συσκευασίες (σε μια πανδαισία λέξεων, ήχων και χρωμάτων) και να τα σερβίρουν σε μια «κοινή γνώμη» που παρακολουθεί ως παθητικός δέκτης τα τεκταινόμενα.

Αυτή η «κοινή γνώμη», βέβαια, δεν συντίθεται από ηλίθιους. Συγκρίνει αυτά που ακούει με αυτά που βιώνει. Με αυτά που βλέπει γύρω της. Δεν είναι, όμως, σε θέση και να τα απορρίψει όλα. Κάπου αμφιβάλλει για την εγκυρότητα των δικών της γνώσεων και εμπειριών, κάπου μπερδεύεται, κάπου προβληματίζεται. Γι' αυτό και οι επαγγελματίες της προπαγάνδας επιμένουν στην αριθμολαγνεία. Αν αυτή δεν έφερνε αποτελέσματα, θα την είχαν εγκαταλείψει. Πόσο μάλλον αν διαπίστωναν ότι τους κάνει πολιτική ζημιά.

Ερχεται, βέβαια, κάποια στιγμή που μια κυβέρνηση ξοδεύει τα προπαγανδιστικά της αποθέματα. Δεν την πιστεύει πια κανείς. Φτάνει η ώρα της αποχώρησής της από την εξουσία. Για να ξεκινήσει τότε ένας νέος γύρος αριθμολαγνείας από τη νέα κυβέρνηση. Με ανακάτωμα των παλαιών υλικών και προσθήκη νέων. Με δημιουργία νέας σύγχυσης, που θέλει τον καιρό της για να διαλυθεί και να ξανανοίξει νέος κύκλος.

Γι' αυτό και έχει σημασία να αποκαλύπτει κανείς τις απάτες της κυρίαρχης προπαγάνδας. Να διαλύει τα νέφη της σύγχυσης και να αποκαθιστά την αλήθεια, αντιστοιχώντας τους πραγματικούς αριθμούς στη βιωμένη εμπειρία των εργαζόμενων. Ομως, αυτό δεν είναι αρκετό. Η γνώση είναι αναγκαία αλλά όχι και ικανή συνθήκη για την πράξη. Οταν ξέρεις ότι σε κοροϊδεύουν δεν βγαίνεις κατ' ανάγκη στο δρόμο. Μπορεί να περιμένεις την επόμενη κάλπη για να εκτονωθείς εκεί. Θέλει και «άλλου είδους» αποφάσεις για να γίνει η γνώση υλική δύναμη. Κι αυτές τις αποφάσεις κανείς δεν μπορεί να τις υποβάλει.

Λέξεις-χαρακτηρισμοί που να περιγράψουν το συμβάν δεν υπάρχουν. Κτηνωδία; Βαρβαρότητα; Λέξεις φτωχές σε περιεχόμενο. Προτιμούμε τη στεγνή δημοσιογραφική περιγραφή. Αφρικανοί πρόσφυγες προσπάθησαν να περάσουν στους ισπανικούς θύλακες στο Μαρόκο. Τα στρατεύματα του δημοκράτη σοσιαλιστή Θαπατέρο άνοιξαν πυρ. Σκότωσαν τουλάχιστον 11, αλλά το κύμα δεν σταμάτησε, πήδηξε το σύρμα. Στη συνέχεια τους παρέδωσαν στα στρατεύματα του βασιλικού Μαρόκου για τα περαιτέρω. Χιλιάδες απ' αυτούς στοιβάχτηκαν σε λεωφορεία και αφέθηκαν στη μέση της Σαχάρας. Χωρίς τρόφιμα, χωρίς νερό, για να πεθάνουν αοβήθητοι. Κάπου εκεί τους ανακάλυψαν οι Γιατροί του Κόσμου.

Αλήθεια, στην επόμενη βόμβα που θα εκραγεί σε κάποιο σταθμό της Μαδρίτης, θα εξακολουθούν μερικοί να ρωτούν γιατί;

■ Ευπρόσδεκτη κλοπή

Οι αναγνώστες της «Κ» γνωρίζουν ότι η έννοια του «αποκλειστικού» μας είναι ξένη. Οταν βγάζουμε κάποιες ειδήσεις τις «μοιράζουμε», ώστε να γράψουν όσο γίνεται περισσότεροι και να μεγιστοποιηθεί η πίεση. Γι' αυτό και αισθανθήκαμε ικανοποίηση διαβάζοντας τον πρωτοσέλιδο τίτλο στην «Ελευθεροτυπία» της προηγούμενης Κυριακής («Ετσι κρύβουν την ανεργία»), που παρέπεμπε σε ρεπορτάζ του Γ. Μέγα, φτιαγμένο σχεδόν εξ ολοκλήρου με θέματα που εδώ και καιρό έχουμε αποκαλύψει και με στοιχεία που ο συντάκτης της «Κ» παρουσίασε στην τελευταία συνέντευξη Τύπου της πολιτικής ηγεσίας του υπουργείου Εργασίας. Μόνο που κάποια από τα κόλπα της περί την ανεργία «δημιουργικής λογιστικής» εφαρμόζονταν και από την προηγούμενη κυβέρνηση, ενώ ο συντάκτης σημειώνει μόνο ένα απ' αυτά ότι ίσχυε και στο παρελθόν. Κατά τα άλλα, την κομπίνα με την ανά τρίμηνο εμφάνιση στον ΟΑΕΔ την έχει αποκαλύψει η «Κ» από τον Ιούλη. Και αυτή και την αποκάλυψη για την ετεροχρονισμένη εγγραφή των άνεργων ξενοδοχοϋπαλλήλων ο συντάκτης της «Ελευθεροτυπίας» τα πληροφορήθηκε από τον συντάκτη της «Κ» στη συνέντευξη Τύπου των Παναγιωτόπουλου-Γιακουμάτου. Φυσικά, θα πήγαινε πολύ να του ζητούσαμε να αναφέρει και την πηγή της πληροφόρησής του. Τουλάχιστον, ας φροντίζε να μας ρωτήσει μερικά πράγματα, για να αποφύγει μερικά λάθη στο ρεπορτάζ του.

■ Αλχημεία της συμφοράς

Ρωτήθηκε ο υφυπουργός Οικονομίας και Οικονομικών Π. Δούκας («Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία», 9.10.05) από πού θα προέλθει η αύξηση των φόρων το 2006 κατά 9,2%, όταν οι μισθοί θα αυξηθούν κατά 3%. Απάντησε, ότι τα ονομαστικά εισοδήματα θα αυξηθούν κατά 7%, επομένως και οι φόροι θα αυξηθούν κατά 7% και το υπόλοιπο θα προέλθει από αποτελεσματικούς φορολογικούς ελέγχους. Ο συντάκτης (Δ. Τσιόδρας ή είναι παντελώς άσχετος περί τα οικονομικά ή θέλησε να κάνει πλάτες στον υφυπουργό, πάντως το κατάπιε (έχουν γερό στομάχι οι δημοσιογράφοι του αστικού τύπου). Ομως με τέτοιες αλχημείες της συμφοράς δύσκολα φτιάχνεις πειστική προπαγάνδα.

Από πότε το ποσοστό αύξησης των ονομαστικών εισοδημάτων (ακόμα και αν δεχτούμε ότι αυτό θα είναι 7%), οδηγεί σε ισοποσοστιαία αύξηση του συνόλου της φορολογίας; Το πολύ να οδηγήσει σε ισοποσοστιαία αύξηση της φορολογίας εισοδήματος (που κι αυτό δεν είναι σωστό, από τη στιγμή που η φορολογική κλίμακα είναι προοδευτική και όχι αναλογική). Ομως, με βάση το προσχέδιο προϋπολογισμού, οι άμεσοι φόροι θα αυξηθούν κατά 6% και μάλιστα κατά 9,2% θα αυξηθεί η φορολογία φυσικών προσώπων (δηλαδή, πάνω από το 7% του Δούκα) και μόλις κατά 2,5% η φορολογία κερδών. Αντίθετα, οι έμμεσοι φόροι θα αυξηθούν κατά 8,4%. Επομένως, η αλήθεια είναι ότι τα φορολογικά έσοδα θα αυξηθούν κύρια από τα χαράτσια των έμμεσων φόρων και κατά δεύτερο λόγο από την υπερφορολόγηση των εισοδημάτων των μισθωτών, λόγω μη αναπροσαρμογής των φορολογικών κλιμακίων.

■ Περασμένα ξεχασμένα

Συζήτηση περί «Φλας», Κόκκαλη και διαπλοκής στο πρες ρουμ και ο Ρουσόπουλος πετάει την κορόνα: «Βλέπουμε και αντιμετωπίζουμε όλους τους επιχειρηματίες το ίδιο. Εμείς δεν κάνουμε διακρίσεις όπως έκανε η προηγούμενη κυβέρνηση».

Αχ, πόσο θα ήθελαν να ξεχάσουν ο Καραμανλής και ο σπόκμαν του εκείνα τα τσαμπουκαλίδικα περί «πέντε νταβατζήδων» και «εθνικού προμηθευτή».

■ Παπατζήδες της συμφοράς

Στην έκθεση για την κοινωνική συνοχή που έστειλε στις Βρυξέλλες, αναφερόμενος στο Ασφαλιστικό, ο Παναγιωτόπουλος υπόσχεται: *«Ελαχιστοποίηση των συνταξιοδοτικών διακρίσεων και εκμηδένιση της επιβάρυνσης τρίτων με κοινωνικούς πόρους»*. Σε ανακοίνωση που εξέδωσε, μετά τη δημοσίευση της έκθεσης και το σούσουρο που έγινε, αναφέρει: *«Δεν τίθεται θέμα αύξησης των συνταξιοδοτικών ορίων ηλικίας, είτε αυτά αφορούν τα ανώτατα όρια των 65 ετών για τους άνδρες και 60 ετών για τις γυναίκες είτε αφορούν τις πρόωρες συνταξιοδοτήσεις και τα επιμέρους όρια ηλικίας ανά κατηγορία ασφαλισμένων»*. Αναφέρεται δε στην *«προστασία της μητρότητας»*, αλλά ξεχνάει να αναφερθεί στα Βαριά και Ανθυγιεινά, που προβλέπουν 5 χρόνια πιο πριν στη σύνταξη.

Σαν παπατζήδες της συμφοράς συμπεριφέρονται τα κυβερνητικά στελέχη και ειδικά ο «κόκκινος Πάνος». Πριν λίγες μέρες ο ίδιος ήταν που απέκλειε αύξηση ορίων πάνω από τα 65, αλλά δεν έλεγε τίποτα για τα κάτω από τα 65. Είναι φανερό, ότι χρησιμοποιούν δυο γλώσσες. Μια προς τις Βρυξέλλες και μια στο εσωτερικό. Τη δεύτερη, μάλιστα, ανάλογα με το πολιτικό και κοινωνικό κλίμα. Οταν αισθάνονται σίγουροι, ανοίγουν το θέμα των «πρόωρων συνταξιοδοτήσεων». Οταν είναι στριμωγμένοι, όπως τώρα, επιστρατεύουν τις λαϊκίστικες διαβεβαιώσεις.

ΥΓ: Θυμίζουμε, ότι κατά των πρόωρων συνταξιοδοτήσεων (δηλαδή: Βαριά και Ανθυγιεινά, 35ετία, 37ετία, μητέρες με ανήλικα παιδιά) έχει ταχθεί και ο Γ. Παπανδρέου, από τη Θεσσαλονίκη. Το μέτωπο είναι έτοιμο.

■ Διαστρεβλωτής

Δεν θα ασχολούμασταν με το πόνημά του, αν ο Π. Παπακωνσταντίνου, εκτός από συντάκτης της «Καθημερινής», δεν ήταν και αρθρογράφος του «Πριν» και στέλεχος του ΝΑΡ. Σε ανάλυσή του που δημοσιεύτηκε στην κυριακάτικη έκδοση της φυλλάδας του Αλαφούζου υποστήριζε ότι για τις συγκρούσεις στη Γάζα την ευθύνη φέρει ακέραια η Χαμάς. Χαρακτηριστικός ήταν ο υπότιτλος που συνόδευε το άρθρο: «Οι τυχοδιωκτισμοί της Χαμάς φέρνουν σε δεινή θέση τον Αμπάς»! Την αλήθεια για τα γεγονότα αυτά την περιγράψαμε με λεπτομέρειες στο προηγούμενο φύλλο της «Κ» και δεν χρειάζεται να επανέλθουμε. Ο αντικειμενικός αρθρογράφος, όμως, δεν μπήκε στον κόπο να ψάξει και την άλλη πλευρά, να φιλοξενήσει την άποψή της για τα γεγονότα. Δεν τον βόλευε βλέπετε. Θυμίζουμε, ότι ο ίδιος αρθρογράφος παλιότερα κατήγγειλε τη Χαμάς ως δημιούργημα της Σαουδικής Αραβίας και των ΗΠΑ! Αρα, έχει κάθε λόγο να διαστρεβλώνει γεγονότα, μολονότι τις παλιές του απόψεις τις έχει κάνει γαργάρα. Δεν τον παίρνει να γράψει σήμερα ότι η Χαμάς είναι πρακτόρικη οργάνωση.

ΥΓ: Με το ίδιο θέμα, την ίδια μέρα, ο ίδιος αρθρογράφος δημοσίευσε ανάλυση και στο «Πριν». Μόνο που και η οπτική και ο τρόπος γραφής ήταν διαφορετικά. Πουθενά δεν γινόταν λόγος για τυχοδιωκτισμό της Χαμάς!

■ Τώρα το ανακάλυψαν;

Οπως διαβάσαμε στην «Ημερησία», σε έρευνα που βρίσκεται σε εξέλιξη στην Περιφέρεια Ηπείρου, ανακαλύπτεται σωρεία παραβάσεων του προηγούμενου επενδυτικού νόμου. Εικονικά τιμολόγια, ανύπαρκτες επενδύσεις, παραβίαση των όρων για τη δημιουργία νέων θέσεων εργασίας κ.λπ. Εμείς αναρωτιόμαστε: γιατί τώρα και γιατί ειδικά στην Ηπειρο; Η απάντηση είναι νομίζουμε εύκολη. Τώρα, διότι τώρα έχει ανάγκη η σημερινή κυβέρνηση να αμυνθεί στην προπαγάνδα που έχει ξεκινήσει το ΠΑΣΟΚ, κυρίως μέσω της ΓΣΕΕ. Στην Ηπειρο, γιατί εκεί έγιναν οι λιγότερες και οι μικρότερες επενδύσεις.

Η κυβέρνηση της ΝΔ αναζητά συμβιβασμό με το ΠΑΣΟΚ και τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία. Ζητά να σταματήσει η σχετική προπαγάνδα και να μην ανακινεί το ΠΑΣΟΚ τον… κάδο με τα σκατά, γιατί θα την πληρώσουν πρώτα άνθρωποι που ανήκουν στο πασοκικό περιβάλλον και είναι ιδιαίτερα ευάλωτοι σε έρευνες (κοινώς λαμόγια). Ας τα σκεπάσουμε όλοι μαζί, είναι το μήνυμα που στέλνει η κυβέρνηση στους Πασόκους. Τί θα γίνει; Θα τα σκεπάσουν. Δείγμα πρώτο και σαφές η απροθυμία της ΓΣΕΕ να δώσει οποιαδήποτε συνέχεια στην ιστορία που άνοιξε με τις ημιτελείς λίστες.

■ Συναινετικό διαζύγιο

Τελικά, ο βιομήχανος Γιάννης Μπουτάρης παραιτήθηκε από δημοτικός σύμβουλος Θεσσαλονίκης, επειδή, όπως ανακοίνωσε, «δεν θέλω να συνεχίσω να δημιουργώ πρόβλημα στην παράταξη που με **τίμησε**, ούτε θέλω να την αποδυναμώσω δηλώνοντας ανεξάρτητος». Ο Αγάπιος Σαχίνης, επικεφαλής της παράταξης του Περισσού με την οποία είχε εκλεγεί ο βιομήχανος Μπουτάρης δήλωσε: «Δε μετανιώνω για καμία επιλογή. **Τιμώ** όλους όσοι συνεργάστηκαν με τη δημοτική μας παράταξη». Μ' αυτόν τον… πολιτισμένο τρόπο, που θυμίζει δηλώσεις στελεχών επιχειρήσεων, όταν διώχνουν κάποιον αποτυχημένο μάνατζερ, έκλεισε μια περίοδος σούργελου, στη διάρκεια της οποίας ο Μπουτάρης εμφανιζόταν ταυτόχρονα ως μέλος της «πρωτοβουλίας των 4» και ως μέλος της παράταξης του Περισσού, η οποία κατήγγειλε την «πρωτοβουλία των 4» ως φέρουσα «την υπογραφή του ΠΑΣΟΚ»! Λεπτομέρεια: το γεγονός ότι ο κ. Μπουτάρης είναι βιομήχανος ουδέποτε ενόχλησε τον Περισσό. Προφανώς τον συγκαταλέγει στη χορεία των… πατριωτών βιομηχάνων.

■ «Ενδοκομμουνιστικός» καυγάς

Βαθιά διαίρεση στο «κομμουνιστικό» κίνημα της Λευκορωσίας. Το «Κομμουνιστικό Κόμμα» υποστηρίζει για πρόεδρο τον φιλορώσο νυν πρόεδρο Αλ. Λουκασένκο, ενώ το «Κόμμα των Κομμουνιστών» υποστηρίζει τον φιλοδυτικό υποψήφιο της αντιπολίτευσης Α. Μιλινκέβιτς! Καλά, δική τους πολιτική δεν έχουν αυτά τα κόμματα; Προβλήματα δεν έχουν οι εργαζόμενες μάζες στη Λευκορωσία; Και ποιος ασχολείται με τα προβλήματα σ' αυτές τις χώρες. Ολο το πολιτικό παιχνίδι παίζεται στον τομέα της εξωτερικής πολιτικής (με τη Ρωσία του Πούτιν ή με τη Δύση) και στη διαμόρφωση εξουσιαστικών «λόμπι», που μοιράζουν και τη διαχείριση των κραταιών επιχειρήσεων. Ο λαουτζίκος ας πεινάει.

■ Εισήγηση ΓΣΕΕ για ΔΕΚΟ

Σαν λακέδες του κεφαλαίου

Στις 7.10.05 το Γενικό Συμβούλιο της ΓΣΕΕ συνεδρίασε με θέμα τις ΔΕΚΟ. Η εισήγηση του προέδρου της Χρήστου Πολυζωγόπουλου διανεμήθηκε σε όλο τον Τύπο. Θα υπάρχει, υποθέτουμε, στο σάιτ της ΓΣΕΕ για όποιον ενδιαφέρεται να εντρυφήσει στο πως η Γενική Συνομοσπονδία Εργατών προσεγγίζει, αναλύει και τελικά χαράζει τη δράση της, για ένα ζήτημα που αφορά πρωτίστως τους εργαζόμενους στις ΔΕΚΟ, αλλά και ολόκληρη την εργατική τάξη, όλες τις τάξεις και τα στρώματα της κοινωνίας.

Να σου υπενθυμίσουμε, αγαπητέ αναγνώστη, ότι η διοίκηση της ΓΣΕΕ είναι μια ΥΠΕΥΘΥΝΗ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΗ ΗΓΕΣΙΑ (έτσι ακριβώς, με κεφαλαία, αυτοαναφέρεται στο χαρτί). Η υπευθυνότητα κατά τους γραφειοκράτες είναι συνώνυμη του ρεαλισμού και του πραγματισμού. Της συνδιαλλαγής με την εργοδοσία και το κράτος, του ξεπουλήματος των εργατικών συμφερόντων. Αυτή ακριβώς η... ΥΠΕΥΘΥΝΟΤΗΤΑ «επιβάλλει» στη Γενική Συνομοσπονδία Εργατών να αναγνωρίσει από την πρώτη κιόλας λέξη το εξής πλαίσιο: «Η διεθνοποίηση των αγορών και το άνοιγμά τους στον διεθνή ανταγωνισμό, οι ραγδαίες τεχνολογικές εξελίξεις και το πλαίσιο λειτουργίας της εσωτερικής αγοράς της Ευρωπαϊκής Ενωσης επιβάλλουν αναγκαστικές και συνεχείς προσαρμογές, ώστε να γίνουν οι δημόσιες επιχειρήσεις ανταγωνιστικές και ταυτόχρονα να νιώθει ο πολίτης ότι λειτουργούν με γνώμονα το γενικό συμφέρον».

Αφαιρούμε τις αταξικές σάλτσες περί πολίτη και γενικού συμφερόντος, που έτσι κι αλλιώς ακόμα και οι βιομήχανοι θα τις χρησιμοποιούσαν, και έχουμε ανάγλυφα μπροστά μας το κοινωνικοπολιτικό πλαίσιο που μέσα του θα κινηθεί η εργασία -κατά τη ΓΣΕΕ πάντα- για να διεκδικήσει τα δικαιώματά της. Τον ανταγωνισμό σε διεθνές, ευρωπαϊκό και εθνικό επίπεδο. Βλέπουμε, λοιπόν, ότι η ΥΠΕΥΘΥΝΟΤΗΤΑ, ο πραγματισμός και ο ρεαλισμός προσαρμόζουν τη ΓΣΕΕ στο πεδίο της ανταγωνιστικότητας, όπως χτες την προσάρμοζαν στο πεδίο της παραγωγικότητας. Φυσικά, οι γραφειοκράτες δεν μένουν μόνο εκεί. Είναι γνωστό ότι μέσω της ανταγωνιστικότητας το κεφάλαιο επιδιώκει να μειώσει το κόστος - στην ουσία να συνθλίψει την αξία της εργατικής δύναμης- για να πάρει όσο γίνεται περισσότερη υπεραξία. Να αυξήσει όσο γίνεται τα κέρδη των επιχειρήσεων. Των καπιταλιστικών επιχειρήσεων, ανεξαρτήτως ιδιοκτησιακού καθεστώτος.

Από κοντά η ΓΣΕΕ. Ορίστε πως καθορίζει τους στόχους για τις ΔΕΚΟ: «Οι επιβαλλόμενες θεσμικές αλλαγές οφείλουν να έχουν σαφείς στόχους: - Βελτίωση των οικονομικών αποτελεσμάτων των ΔΕΚΟ μέσω της εισαγωγής σύγχρονων μεθόδων διοίκησης και αύξησης της αποτελεσματικότητας και της ανταγωνιστικότητας... - Μείωση του κόστους και βελτίωση της ποιότητας των παρεχόμενων προϊόντων και υπηρεσιών. Η δραστηριότητα της Επιχείρησης να εντάσσεται πάντοτε σε επιχειρηματικό πρόγραμμα αναπτυξιακού σχεδιασμού και προοπτικής, με σαφή προσαντολισμό...». Εδώ, για ξεκάρφωμα, ως τελευταίο στόχο και καταϊδρωμένο, κολλάει και κάποιες γενικότητες για κατοχύρωση (όχι μονιμότητα, προς θεού) των θέσεων εργασίας των εργαζομένων, βελτίωση της θέσης τους.

Αναρωτιέται κανείς σε ποιον αστερισμό -πλην αυτόν του κεφαλαίου- ζουν οι γραφειοκράτες. Το κεφάλαιο συντρίβει την εργασία με τον ανταγωνισμό, κλείνει επιχειρήσεις, μειώνει δραματικά τις θέσεις εργασίας, αναζητά το πιο εξευτελισμένο μεροκάματο, συσσωρεύει αμύθητα κέρδη και αυτοί υιοθετούν τη λογική του, τους στόχους του. Το πράγμα όμως έχει και συνέχεια. Στο δεύτερο κεφάλαιο της εισήγησης, με τίτλο «Δημόσιος και κοινωνικός χαρακτήρας των ΔΕΚΟ», οι γραφειοκράτες κάνοντας την ανάγκη φιλοτιμία δέχονται τη μερική-μειοψηφική μετοχοποίηση των οργανισμών (δέχονται, δηλαδή, να δρουν σαν Ανώνυμες Εταιρείες) και επιπλέον δέχονται ή παραδέχονται ή υποχρεώνονται να δεχτούν «την άρση του μονοπωλιακού χαρακτήρα του στην οικονομία».

Εδώ έχουμε μια ασθμαίνουσα προσαρμογή στις αξιώσεις του κεφαλαίου και του κράτους, που κάνει τους γραφειοκράτες να κάνουν γαργάρα τις παλιότερες (όχι πολύ παλιές) θέσεις τους για «μία μετοχή και αυτή στο κράτος», μονοπωλιακό χαρακτήρα των ΔΕΚΟ για προάσπιση του κοινωνικού τους έργου κ.λπ. Προξενεί τεράστια εντύπωση η αποφυγή στην εισήγηση των αποτελεσμάτων που έχουν τα τελευταία χρόνια οι πολιτικές της ανταγωνιστικότητας στην εργατική τάξη. Ακόμα περισσότερο απουσιάζουν οι αναφορές, η συγκέντρωση στοιχείων, η παράθεση αντικειμενικών δεδομένων για την κατάσταση που βιώνουν πλέον οι εργαζόμενοι στις ΔΕΚΟ, μετά την λειτουργία αυτών των επιχειρήσεων με καθαρά επιχειρηματικό χαρακτήρα. Θα περίμενε κανείς να δει τα πραγματικά δεδομένα που αντιμετωπίζει ο κόσμος της δουλειάς (που γι' αυτόν υποτίθεται ότι συνεδριάζει η ΓΣΕΕ), όχι μόνο με βάση την εμπειρία της ελεύθερης αγοράς και του ανταγωνισμού, αλλά σε συνδυασμό με τα αντικειμενικά δεδομένα που διαμορφώνονται για τους εργαζόμενους στις ΔΕΚΟ. Οχι μόνο αυτό. Αλλά να συζητήσουν για το κόστος, την ποιότητα των υπηρεσιών που προσφέρουν στους υπόλοιπους εργαζόμενους και τη διατύπωση ανάλογων προτάσεων, θέσεων, διεκδικήσεων. Θα περίμενε κανείς να αναφερθούν στις εργασιακές σχέσεις του προσωπικού, τη διαμόρφωση των μισθών, των ασφαλιστικών και συνταξιοδοτικών εξελίξεων, σε αντίθεση με τους μισθούς και τα προνόμια των διευθυντικών στελεχών, των μάνατζερ και όλων των υπόλοιπων παράσιτων. Θα περίμενε κανείς να αναφερθούν στη τιμολογιακή πολιτική των οργανισμών απέναντι στις κοινωνικές τάξεις, το στυγνό αντιλαϊκό προσανατολισμό των τιμολογίων τους, την αύξηση των τεράστιων κερδών τους όλα αυτά τα χρόνια, παρά τις μίζες, τις υπεργολαβίες, τα δοσίματα στους ημέτερους. Απολύτως τίποτα. Ακρα του τάφου σιωπή.

Στο Γ' και Δ' κεφάλαιο, που αναφέρονται στις ιδιωτικοποιήσεις των ΔΕΚΟ και στην άρση της «μονιμότητας» (έτσι, το βάζει σε εισαγωγικά για να μην «παρεξηγηθεί»), παρά τη σαλτσολογία, ξεχωρίζουν η θέση ότι η ΓΣΕΕ είναι κατά της άκριτης ιδιωτικοποίησης (δηλαδή, υιοθετεί τις ιδιωτικοποιήσεις) και η θέση ότι η αύξηση της παραγωγικότητας πρέπει να στηρίζεται -μεταξύ άλλων- στον εξής άξονα: «Ανάπτυξη της συλλογικότητας μεταξύ διοίκησης, εργαζομένων και χρηστών εκπροσώπων του κοινωνικού συνόλου»!!!

Ολα αυτά στην εισήγηση του Πολυζωγόπουλου στο ΓΣ της ΓΣΕΕ. Μεταξύ τους δηλαδή. Εκεί που μιλούν και σκέπτονται «εργατικά». Φανταστείτε τι λένε στα υπουργεία, στην ΟΚΕ, σε όλους τους θεσμούς, όπου νταραβερίζονται με εργοδοτικούς και κρατικούς αξιωματούχους. Πως «υπεραστπίζονται» την εργατική υπόθεση. Είναι φανερό ότι η γραφειοκρατική καμαρίλα των αφεντικών έχει χάσει οριστικά ακόμα και εκείνον τον θολό σοσιαλιστικό ουμανισμό που συνόδευε τις αναλύσεις της παλιότερα. Τώρα δεν έχουμε τίποτε άλλο παρά τον φοβισμένο υπολογισμό για εξασφάλιση καριέρας και εισοδήματος.

Πρακτικά, δεν είναι τυχαίο που αυτή η εισήγηση και αυτή η συζήτηση γίνεται τώρα. Η συνδικαλιστική γραφειοκρατία προετοιμάζεται για το νομοσχέδιο που πολύ σύντομα θα φέρει η κυβέρνηση. Προετοιμάζεται για το παζάρι και τη μεγάλη υποχώρηση. Πάντα έτσι ενεργούν. Πρώτα στρώνουν το έδαφος σε ιδεολογικό επίπεδο, ύστερα φωνάζουν τάχα αγανακτισμένοι και μετά τα ξεπουλούν όλα, καταπνίγοντας κάθε αγωνιστική διάθεση στους εργαζόμενους.

Παντελής Νικολαΐδης

■ Στηρίζουν τον αντεργατικό νόμο

ΟΤΑΝ ΨΗΦΙΣΤΗΚΕ ο τελευταίος αντεργατικός νόμος (3385/2005) για τη διευθέτηση του χρόνου εργασίας, η συνδικαλιστική γραφειοκρατία έλεγε πως θα τον καταργήσει στην πράξη. Πύρινες ανακοινώσεις εξέδιδε η ΓΣΕΕ, λαύρος εμφανιζόταν ο Πολυζωγόπουλος. Μόνιμη η επωδός σε κάθε δελτίο Τύπου ή ζωντανή εμφάνιση σε ραδιόφωνο ή τηλεόραση: «Θα τον καταργήσουμε στην πράξη».

Στην τελευταία συνεδρίαση της Διοίκησης της ΓΣΕΕ (Πέμπτη, 6.10.05) ΠΑΣΚΕ και ΔΑΚΕ ανέκρουσαν πρύμναν και με πρόσχημα ότι πρέπει να ενημερώνονται για τις εξελίξεις αποφάσισαν τη συμμετοχή τους στις τριμελείς επιτροπές που θα δίνουν την άδεια για τη διευθέτηση. Αυτή είναι η κατάργηση στην πράξη!

Τί θα μπορούσαν να κάνουν; Κάθε φορά που θα συνεδριάζει μια τέτοια επιτροπή να μπουκάρουν μέσα κι να μην της επιτρέπουν να πάρει απόφαση. Αυτό, όμως, ταιριάζει σε άλλου είδους συνδικαλισμό και όχι στο συνδικαλισμό των «κοινωνικών εταίρων» και της ταξικής συνεργασίας.

■ Νέα οικονομική σφαλιάρα στο ΙΚΑ

ΜΙΑ ΑΚΟΜΗ πλευρά, που έχει περάσει εντελώς απαρατήρητη, περιλαμβάνει η ρύθμιση για την επιστροφή των υπέρ ΛΑΦΚΑ κρατήσεων, που αναγκάστηκε να θεσμοθετήσει η κυβέρνηση. Στην ειδική έκθεση του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους, που συνοδεύει κάθε νομοσχέδιο που έχει οικονομικές επιπτώσεις, διαβάζουμε ότι θα προκληθεί και *«επί του προϋπολογισμού του ΙΚΑ και των άλλων Ασφαλιστικών Φορέων: εφάπαξ δαπάνη 475.000.000 ευρώ, περίπου, από την επιστροφή των παρακρατηθέντων ποσών υπέρ του ΛΑΦΚΑ, που θα κατανεμηθεί στα έτη 2006-2008 ως εξής: 135.000.000 ευρώ κατά το έτος 2006, 210.000.000 ευρώ κατά το έτος 2007, 130.000.000 ευρώ κατά το έτος 2008».*

Το ΙΚΑ, λοιπόν, υποχρεώνεται να επιστρέψει ένα χοντρό κονδύλι (στα άλλα Ταμεία αντιστοιχούν μικρά ποσά). Θα παρατηρούσε κανείς, ότι πρόκειται για λεφτά που έχει πάρει από τους συνταξιούχους. Σωστά, μόνο που αυτά τα λεφτά δεν ενίσχυσαν τον προϋπολογισμό του ΙΚΑ. Δεν τα διαχειρίστηκε το ΙΚΑ αλλά οι κυβερνήσεις. Το ΙΚΑ απλά τα εμφάνιζε στον προϋπολογισμό του, με αποτέλεσμα το έλλειμμά του να φαίνεται πλασματικά μικρότερο. Τώρα, όμως, είναι υποχρεωμένο να βγάλει μέσα σε τρία χρόνια από τα ταμεία του αυτό το υπέρογκο για τα δεδομένα του ποσό, με αποτέλεσμα το έλλειμμά του να γίνει ακόμα μεγαλύτερο. Και η συνδικαλιστική γραφειοκρατία δεν λέει κουβέντα.

■ Ακαδημία Εργασίας ΓΣΕΕ

Εργατοπατέρες με πτυχίο

Και μόνο όσοι μαζεύτηκαν στα εγκαίνια της Ακαδημίας Εργασίας της ΓΣΕΕ (πολιτειακή και πολιτική ηγεσία, εκπρόσωποι των καπιταλιστών και για κερασάκι η Ντόρα, που έδωσε και το χώρο που στεγάζεται το μαγαζί) φτάνουν για να πείσουν και τον πλέον δύσπιστο πως αυτό το μαγαζί δεν έχει καμιά σχέση με τα ταξικά συμφέροντα των εργαζόμενων. Είναι ένα άνοιγμα της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας στις εκπαιδευτικές μπίζνες. Είναι το πρώτο «μη κρατικό πανεπιστήμιο», που ανοίγει το δρόμο για να δημιουργηθούν και άλλα τέτοια μαγαζιά, παρακάμπτοντας έτσι τη συνταγματική απαγόρευση για ίδρυση και λειτουργία ιδιωτικών ΑΕΙ.

Πέρα απ' αυτό, όμως, σε πρώτη φάση, το μαγαζί θα λειτουργεί σαν ένα σχολείο εκπαίδευσης συνδικαλιστών στον σύγχρονο εργατοπατερισμό. Γι' αυτό και έγινε δεκτό με τόσο ενθουσιασμό από τον κόσμο του κεφαλαίου. Η πλάκα είναι που η συνδικαλιστική γραφειοκρατία το κρατάει... κρυφό. Γι' αυτό και δεν φρόντισε να δώσει η ίδια στη δημοσιότητα τις επιστολές που έστειλε στους εργοδότες, ζητώντας τους να δώσουν άδεια στους πρώτους εργατοπατέρες που θα παρακολουθήσουν τα μαθήματα για να πάρουν το σχετικό πτυχίο.

Μια τέτοια επιστολή, που στάλθηκε στη διοίκηση της ΕΘΕΛ (αστικά λεωφορεία Αθήνας) αποκάλυψε ο «Ριζοσπάστης» και είναι πραγματικό περιβόλι. Γράφει χαρακτηριστικά:

«Η Ακαδημία Εργασίας της ΓΣΕΕ αποτελεί έναν καινοτόμο εκπαιδευτικό θεσμό που επιμορφώνει συνδικαλιστικά στελέχη. Η αποστολή του είναι να ενισχύσει το μορφωτικό προφίλ των ανθρώπων που ενασχολούνται με τα συνδικαλιστικά θέματα, ώστε η συμμετοχή τους στον κοινωνικό διάλογο αλλά και στις τριμερείς διαβουλεύσεις να είναι περισσότερο αποτελεσματική και χρήσιμη για το κοινωνικό σύνολο»!

Ποιος καπιταλιστής, λοιπόν, δεν θα δώσει άδεια σ' έναν υπάλληλό του να πάει να επιμορφωθεί και να πάρει το πτυχίο του διπλωματούχου εργατοπατέρα, ο οποίος θα ξέρει πως να φέρεται και πως να παζαρεύει στις διμερείς και τριμερείς διαβουλεύσεις, θα ξέρει να υπηρετεί το «γενικό συμφέρον» και όχι το «στενό ταξικό συμφέρον»;

Σε διατίμηση μόνο η εργατική δύναμη

«Προς το παρόν δεν υπάρχουν ενδείξεις ότι η φετινή εκτίναξη κατά 50% του κόστους του πετρελαίου πυροδοτεί κύκλο ανόδου των μισθών». Στα λόγια αυτά του Καρλ-Χάιντς Γκράσερ, υπουργού Οικονομικών της Αυστρίας, που έκανε τις ανακοινώσεις μετά το τέλος της συνόδου του Eurogroup, αποτυπώνεται η μεγάλη αγωνία και το βασικό μέλημα των καπιταλιστικών κρατών της Ευρωζώνης.

Δεν τους απασχολεί ο κύκλος των ανατιμήσεων σε όλα τα βασικά προϊόντα, που πυροδοτείται από την έκρηξη στην τιμή του πετρελαίου. Το μόνο που τους απασχολεί είναι να μην πυροδοτηθεί και κύκλος ανόδου των μισθών. Δηλαδή, να μη ζητήσει η εργατική τάξη στην ευρωζώνη να αποκατασταθεί τουλάχιστον η ισορροπία που υπήρχε πριν την έκρηξη στις τιμές των καυσίμων και τις αλυσιδωτές ανατιμήσεις που ακολούθησαν.

Η εργατική δύναμη είναι το μόνο εμπόρευμα για το οποίο ισχύει διατίμηση. Και θέλουν να το κρατήσουν σε διατίμηση, ακόμα και μετά τις εκρηκτικές αυξήσεις των τελευταίων μηνών σε όλα τα είδη που συγκροτούν αυτό που ονομάζουμε αξία της εργατικής δύναμης, δηλαδή το κόστος συντήρησης της εργατικής οικογένειας. Αυτό μας δείχνει πως ο καπιταλισμός προσπαθεί να αυξήσει την εκμετάλλευση ακόμα και σε συνθήκες κρίσης. Από ένα φαινόμενο που από μια άποψη πλήττει τον ευρωπαϊκό καπιταλισμό, μιας και δεν ελέγχει τις πηγές του πετρελαίου, βγάζει (και) κέρδος, χρησιμοποιώντας το ως μοχλό για την αύξηση της εκμετάλλευσης των εργατών.

Παζάρια εργατοπατέρων για τον Flash

Τί γυρεύει η αλεπού στο παζάρι; Τί γυρεύουν η ΓΣΕΕ, η ΑΔΕΔΥ και η ΟΤΟΕ να κάνουν παζάρια για την αγορά του ραδιοσταθμού Flash, που τον κλείνει ο Κόκκαλης στο πλαίσιο του παζαριού του με την κυβέρνηση της ΝΔ; Πού θα βρουν τα λεφτά για μια τόσο μεγάλη επένδυση;

Αν δίναμε βάση στα λεγόμενα της παράταξης του ΣΥΝ, θα δεχόμασταν ότι *«πρέπει η ΓΣΕΕ να αποκτήσει έναν ραδιοσταθμό για την καλύτερη προώθηση των δικών της θέσεων και των εργαζόμενων»* (δήλωση του Αλ. Καλύβη, αν. προέδρου της ΓΣΕΕ, στις 6.10.05). Ομως, η ίδια η πλειοψηφία της ΓΣΕΕ δεν άφησε να αιωρούνται για πολύ τέτοιες απατηλές ιδέες. Σε ανακοίνωση που εξέδωσε στις 11.10.05, μετά τη συνάντηση με αντιπροσωπεία δημοσιογραφικών στελεχών του Flash, αναφέρει: *«Η συμμετοχή των Συνδικάτων σε έναν ενημερωτικό και ψυχαγωγικό σταθμό δεν εκπορεύεται από την ανάγκη ίδρυσης ενός στενά συνδικαλιστικού μέσου ενημέρωσης. Η συμμετοχή μας θέλουμε να αποτελέσει μια μορφή κοινωνικής εγγύησης στη λειτουργία ενός ανεξάρτητου, δημοκρατικού, πλουραλιστικού σταθμού».*

Κοντολογής, με τα λεφτά που μαζεύουν από τους εργαζόμενους θέλουν να κάνουν πολιτικά παιχνίδια. Γι' αυτό και «τσίμπησε» αμέσως η ΝΔ και αντέδρασε. Ομως ο Κόκκαλης δεν είναι κορόιδο να τους δώσει το σταθμό.

■ Πέρασε ο εκβιασμός του Αργυρού

Ο ΡΕΦΟΡΜΙΣΜΟΣ, η ταξική συνεργασία, η λογική του μικρότερου κακού κυριάρχησαν για μια ακόμα φορά. Με τις ευλογίες του σωματείου, 42 εργάτες των Κλωστηρίων Πρεβέζης θα πάρουν το δρόμο της ανεργίας. Ως πρώτη δόση, γιατί η εργοδοσία δεν δεσμεύεται για τίποτα.

Οπως ανακοινώθηκε, η διεύθυνση της επιχείρησης επικοινώνησε με τον πρόεδρο του σωματείου και τον ενημέρωσε ότι έχει εγκριθεί επενδυτικό πρόγραμμα από τράπεζες, με την προϋπόθεση να μειωθεί το προσωπικό κατά 42 άτομα. Φυσικά, αυτές πλέον δεν λέγονται απολύσεις αλλά... οικοιοθελείς αποχωρήσεις. Ο πρόεδρος του σωματείου έσπευσε να συμφωνήσει και η (κατά κάποιο τρόπο) κατάληψη του εργοστάσιου σταμάτησε. Στην επόμενη τριμερή, πιθανόν στο γραφείο του Γιακουμάτου, για να υπάρξει και η σχετική πολιτική εκμετάλλευση, θα επικυρωθεί και τυπικά η συμφωνία και θα ανακοινωθεί η «επαναλειτουργία του εργοστασίου».

Οταν χάνουν τη δουλειά τους 42 εργάτες σε μια μικρή πόλη όπως η Πρέβεζα υπάρχει ένα μείζον πρόβλημα για την τοπική κοινωνία. Υπάρχει, όμως, και ένα μέγιστο πρόβλημα για το σύνολο της εργατικής τάξης. Είναι το μήνυμα που στέλνεται. Ενα μήνυμα μη αντίστασης και υποταγής στις ορέξεις των καπιταλιστών. Ενα μήνυμα αναζήτησης του μικρότερου κακού και προσχώρησης στη λογική «ο σώζων εαυτόν σωθείτω».

Ο εκβιασμός του Αργυρού πέρασε, γιατί βρέθηκε από τη μια μια συνδικαλιστική γραφειοκρατία έτοιμη να συμμεριστεί την «αγωνία της επιχείρησης» και να αναζητήσει μια«κοινά αποδεκτή λύση» και από την άλλη ένα εργατικό κίνημα αδύναμο και ανίκανο (σ' αυτή τη φάση) να ξεπεράσει τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία και να κινηθεί με γνώμονα το δικό του ταξικό συμφέρον. Οι κύριες ευθύνες ανήκουν, φυσικά, στη συνδικαλιστική γραφειοκρατία, που αφήνει τους εργάτες που απειλούνται με απόλυση απροστάτευτους, απομονωμένους, απελπισμένους, ώστε οι «συναινετικές» λύσεις να εμφανίζονται ως αναγκαίο κακό. Αυτό, όμως, πρέπει να θεωρείται πλέον δεδομένο. Καλές οι καταγγελίες, αλλά πρέπει ν' αρχίσουν κινήσεις ξεπεράσματος αυτής της κατάστασης. Κινήσεις ανάληψης της ευθύνης από τους ίδιους τους εργάτες. Αλλος δρόμος δεν υπάρχει.

■ Πούλησε την Atlantic Bank η Εθνική

Ο νόμος του μέγιστου κέρδους

Εχει μαλλιάσει η γλώσσα μας (ή, για να είμαστε ακριβέστεροι, έχει πιαστεί το χέρι μας) να λέμε ότι οι καπιταλιστικές επιχειρήσεις δεν κυνηγούν απλώς το κέρδος, ούτε το μέσο ποσοστό του κέρδους, αλλά το **μέγιστο κέρδος**. Ιδού, λοιπόν, ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα «δικό μας».

Η Εθνική Τράπεζα είχε στήσει μια θυγατρική στις ΗΠΑ, την Atlantic Bank, με 17 υποκαταστήματα στη Νέα Υόρκη. Η τράπεζα αυτή ήταν κερδοφόρα, όμως την περασμένη Τρίτη ανακοινώθηκε η πώλησή της στη New York Community Bank, έναντι 400 εκατ. δολαρίων μετρητοίς. Για ποιο λόγο πωλήθηκε μια κερδοφόρα θυγατρική; Διότι το ποσοστό κερδοφορίας της ήταν κάτω από τη μέση κερδοφορία του ομίλου της Εθνικής. Γιατί η Εθνική ήθελε κεφάλαια για να τα ρίξει στην εξαγορά τραπεζών στα Βαλκάνια. Το λέει καθαρά στην ανακοίνωσή της. Η στρατηγική της προσανατολίζεται σε «αγορές με δυναμικούς ρυθμούς ανάπτυξης και υψηλές αποδόσεις» και τέτοιες είναι «οι οικονομίες της ευρύτερης περιφέρειας της ΝΑ Ευρώπης, όπου ήδη ο όμιλος της ΕΤΕ δραστηριοποιείται με σημαντική επιτυχία».

Και τί θα γίνει με το προσωπικό που εργαζόταν στα 17 υποκαταστήματα της Atlantic Bank; Η ανακοίνωση της Εθνικής δεν λέει κουβέντα. Και γιατί να πει; Η Εθνική πούλησε την τράπεζα, όχι το προσωπικό. Ο νέος ιδιοκτήτης μπορεί να κρατήσει την τράπεζα ως έχει, μπορεί να τη συγχωνεύσει με άλλη δική του, μπορεί να την κλείσει, μπορεί να κρατήσει το προσωπικό, μπορεί να το απολύσει, μπορεί να κάνει ό,τι θέλει. Αφεντικό είναι και στην Αμερική αυτά τα πράγματα δεν απασχολούν την κοινωνία.

Αυτή είναι, λοιπόν, η λειτουργία του οικονομικού νόμου του μέγιστου κέρδους μέσα από ένα απλό παράδειγμα που μας προσφέρει η συγκυρία.

■ Επικοινωνιακές ντρίπλες

Τον τηλεοπτικό (και όχι δημοσιογραφικό) εαυτό του δεν τον ξεχνά ο Π. Παναγιωτόπουλος. Δεν γίνεται, όμως, με ακαταλαβίστικες φράσεις (του τύπου «δεν θα μπούμε ούτε σε σημειολογική ανάλυση, ούτε θα μπούμε σε μεταφυσική ενασχόληση για το ψυχολογικό βάθος της μιας έκθεσης ή της άλλης») να αποφύγεις την αλήθεια. Η έκθεση που έστειλε στην ΕΕ αναφέρεται ρητά σε άρση των συνταξιοδοτικών ανισοτήτων (άρα, όλα τα όρια ηλικίας στα 65) και εκμηδενισμό των κοινωνικών πόρων υπέρ τρίτων.

Επειδή δεν έκανε συζήτηση, αλλά όπως πάντα μονόλογο, τον ρωτήσαμε συγκεκριμένα για τα Βαριά και Ανθυγιεινά, που σκόπιμα τα «ξεχνούσε» στις γενικόλογες απαντήσεις του. Αναγκάστηκε, λοιπόν, να παραδεχτεί ότι θα συστήσει επιτροπή αναθεώρησης του κανονισμού (η πρώτη επιτροπή δεν κατέληξε πουθενά) και αυτό σημαίνει ότι «κάποια επαγγέλματα θα βγουν και κάποια επαγγέλματα που δεν είναι στα βαρέα και ανθυγιεινά θα μπουν».

Είναι, βέβαια, κοροϊδία το λεγόμενο ότι θα μπουν νέα επαγγέλματα στα ΒΑΕ, όταν αυτή η διαδικασία έχει σταματήσει εδώ και είκοσι χρόνια. Η προσπάθειά τους θα γίνει για επαγγέλματα που θα βγουν και δεν θα είναι λίγα.

ΥΓ: Εχει δίκιο όταν λέει ότι αυτό προβλέπεται από τον τελευταίο ασφαλιστικό νόμο του ΠΑΣΟΚ, αλλά αυτό δεν αφορά την ουσία. Αν δεν συμφωνούσε, θα καταργούσε αυτή τη ρύθμιση με μια απλή τροπολογία ή θα την άφηνε ανενεργή.

■ Απεγνωσμένη άμυνα από τον «κόκκινο Πάνο»

Και όμως, μαϊμουδίζουν τα στοιχεία για την ανεργία

Απεγνωσμένη άμυνα στις αποκαλύψεις για «μαϊμούδισμα» των στοιχείων της ανεργίας προσπάθησε να οργανώσει ο «κόκκινος Πάνος», όμως το μόνο που κατάφερε ήταν να ενισχύσει τα όσα αποκαλύφθηκαν. Αν ήταν μόνο τα δημοσιεύματα της «Κ», είμαστε σίγουροι ότι ο Π. Παναγιωτόπουλος θα απέφευγε να δώσει συνέχεια. Επειδή, όμως, τα στοιχεία αυτά πέρασαν και στην «Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία», κάλεσε τους εργατικούς συντάκτες την περασμένη Τρίτη, με πρόσχημα την ανακοίνωση κάποιων προγραμμάτων τουρισμού της Εργατικής Εστίας και άνοιξε μόνος του το ζήτημα των στοιχείων της ανεργίας, έχοντας δίπλα του τον υφυπουργό Γ. Γιακουμάτο και τον διοικητή του ΟΑΕΔ Γ. Βερναδάκη.

Προσπάθησε ο υπουργός να δημιουργήσει σύγχυση, αναφερόμενος σε δημοσιεύματα που συσχετίζουν τα στοιχεία του ΟΑΕΔ μ' αυτά της ΕΣΥΕ. Τέτοια σύγχυση, όμως, στα δικά μας δημοσιεύματα δεν υπήρξαν. Ξέρουμε πολύ καλά αυτά τα θέματα, ενώ ο «αγαπητός συνάδελφος» τα γνώρισε πολύ πρόσφατα. Ασχολούμασταν μ' αυτά από την εποχή ακόμα που ο Π. Παναγιωτόπουλος έφτιαχνε το τηλεοπτικό «προφίλ» του Λεβέντη, κερνώντας τον πίτσες στο στούντιο, έχοντας μαύρα μεσάνυχτα στα εργατικά και ασφαλιστικά θέματα. Ας κρατήσει, λοιπόν, για άλλους τις διδαχές.

Οσο για την αξιοπιστία της ΕΣΥΕ, η οποία κατά τον κ. Παναγιωτόπουλο είναι πέραν αμφισβήτησης, επειδή ελέγχεται από την Eurostat, την απάντηση του την έδωσε ο τεχνοκράτης διοικητής του ΟΑΕΔ, που μας θύμισε ότι ο ίδιος είχε καταγγείλει ως αναξιόπιστη την ΕΣΥΕ τον Γενάρη του 2004. Και τότε ελεγχόταν από τη Eurostat η ΕΣΥΕ, «κύριε συνάδελφε», αλλά έκανε μαϊμουδιές στην Ερευνα Εργατικού Δυναμικού. Πέραν τούτου, όμως, εμείς έχουμε αποδείξει με στοιχεία, ότι το ίδιο το μοντέλο της Eurostat, βάσει του οποίου γίνονται οι Ερευνες Εργατικού Δυναμικού, είναι σαθρό, κάλπικο και οδηγεί σε υποεκτίμηση της πραγματικής ανεργίας. Σύντομα θα σου δώσουμε την ευκαιρία να τοποθετηθείς συγκεκριμένα σ' αυτό (αν το θελήσεις, βέβαια).

Φλυαρώντας γενικόλογα οι Παναγιωτόπουλος, Γιακουμάτος και Βερναδάκης έκαναν γαργάρα, όπως λέμε στη δημοσιογραφική γλώσσα, την αποκάλυψή μας ότι δεν καταγράφουν ως ανέργους τους ξενοδοχοϋπάλληλους τους οποίους επιδοτούν. Αποκάλυψη που υπήρχε στην «Κ» με αναφορά στη σχετική εγκύκλιο και στην «Ελευθεροτυπία» ως γενική αναφορά. Μπορεί να τους γρατζούνισε το λαιμό το σκληρό υλικό της γαργάρας, όμως μπρος στο πολιτικό συμφέρον τί είν' ο πόνος; Τώρα που σας το θυμίζουμε, μήπως μπορείτε να επανέλθετε, υπουργέ;

Γαργάρα έκαναν, επίσης και την αποκάλυψή μας, ότι οι φοιτητές που ψάχνουν για δουλειά δεν εγγράφονται ως άνεργοι. Εχουμε τη σχετική εγκύκλιο, με μια άκρως προκλητική επιχειρηματολογία, αλλά λόγω χώρου δεν μπορούμε να την παρουσιάσουμε ούτε και σ' αυτό το φύλλο. Ελπίζουμε στο επόμενο.

Διοικητής του ΟΑΕΔ και υπουργός παραδέχτηκαν ότι πράγματι η ανανέωση της εγγραφής για όσους «δεν επιζητούν εργασία» γίνεται ανά τρίμηνο, αλλά εξακολουθούν να είναι καταγεγραμμένοι. Το θέμα είναι -και ας μην κάνουν ότι δεν καταλαβαίνουν- ότι στους δυο ενδιάμεσους μήνες αυτούς τους ανέργους δεν τους μετράνε. Μπορεί ο συντάκτης της «Ελευθεροτυπίας» να μη γνώριζε ακριβώς πώς λειτουργεί ο μηχανισμός, όμως στα δικά μας δημοσιεύματα, που ξεκίνησαν τον περασμένο Ιούλη, τα πράγματα είναι σαφέστατα. Γιατί έχουμε κάνει ρεπορτάζ, δεν βρήκαμε απλά μια εγκύκλιο.

Το επιχείρημα, ότι το τρίμηνο το θέσπισαν για όσους «δεν επιζητούν εργασία», για να μη ταλαιπωρούνται οι ίδιοι και να μη δημιουργείται φόρτος στις υπηρεσίες του ΟΑΕΔ, είναι κάλπικο. Μέχρι πρότινος, ο ΟΑΕΔ εξέδιδε κάθε μήνα Δελτίο Ανεργίας ακόμα και στους επιδοτούμενους ανέργους. Τώρα, δεν το κάνει, αν δεν δεχτούν τη «διαδικασία Εξατομικευμένης Παρέμβασης». Το ίδιο ακριβώς κάνει και με τους άνεργους ξενοδοχοϋπάλληλους. Οι φάκελοι όλων αυτών δεν συγκεντρώνονται στα Κέντρα Προώθησης Απασχόλησης, αλλά μένουν στις Τοπικές Υπηρεσίες και έτσι υπάρχει η δυνατότητα να μην καταγράφονται ως άνεργοι κατά τη διάρκεια της επιδότησής τους.

Ολα αυτά τα γράψαμε αναλυτικότατα, αλλά ο διοικητής του ΟΑΕΔ δεν έδωσε καμιά συγκεκριμένη απάντηση. Επανέλαβε απλώς όσα είχε πει όταν πρωτοθέσαμε το θέμα. Τότε που ο υπουργός Εργασίας αιφνιδιάστηκε και πήγε να μας διαψεύσει, λέγοντας: «Τί είναι αυτά που λέτε; Ποιος έδωσε αυτή την εντολή; Μην τα λέτε αυτά. Δεν είναι έτσι».

Η πολιτική ηγεσία του υπουργείου Εργασίας και η διοίκηση του ΟΑΕΔ προσπαθούν να παίξουν επικοινωνιακά παιχνίδια με την καταγραφή της ανεργίας. Το μόνο που κάναμε εμείς είναι να αποκαλύψουμε αυτά τα παιχνίδια. Κατά τα άλλα, το πρόβλημα το βιώνει κάθε οικογένεια.

■ Προς διάλυση το ΕΤΕΑΜ

Χρειάστηκε έντονη αντιπαράθεση για να αναγκαστεί ο Π. Παναγιωτόπουλος να απαντήσει σε ένα ζήτημα που του θέσαμε. Τον ρωτήσαμε αν η επιτροπή που με δική του απόφαση συγκροτήθηκε εισηγείται τη διάλυση του ΕΤΕΑΜ (επικουρικό) και τη συγχώνευσή του στο ΙΚΑ. Προσπάθησε να αποφύγει την ουσία, απαντώντας «λανθασμένη πληροφόρηση». Επιμείναμε ότι υπάρχει έκθεση και πόρισμα και θα εκτεθεί αν επιμένει. Μας διέκοπτε συνεχώς απαντώντας ότι «δεν υπάρχει καμία τέτοια ειλημμένη απόφαση για διάλυση του ΕΤΕΑΜ». Και στο τέλος αναγκάστηκε να παραδεχτεί: «Μπορεί να αναφέρεστε σε προτάσεις, σε απόψεις, σε ιδέες, σε ζυμώσεις (sic!) υπευθύνων ή μη υπευθύνων, σας λέω ως υπεύθυνη πολιτική ηγεσία του υπουργείου αυτού στο οποίο υπάγεται το ΕΤΕΑΜ και από το οποίο εποπτεύεται δεν υπάρχει τέτοιο θέμα».

Τέτοιο θέμα φυσικά και υπάρχει, το άνοιξε ο ίδιος συγκροτώντας σχετική επιτροπή και η εισήγησή της λέει να διαλυθεί το ΕΤΕΑΜ, γιατί δεν έχει λεφτά. Αυτό, φυσικά, δεν το διέψευσε. Πήγε να το ντριπλάρει, καταπώς το συνηθίζει. Και βέβαια, δεν απάντησε στο ερώτημα που επίμονα και διακόπτοντάς τον συνεχώς του θέσαμε αμέσως μετά, ότι και η δική του κυβέρνηση δεν έδωσε στο ΕΤΕΑΜ δεκάρα από τα λεφτά που δικαιούται και γι' αυτό οδηγείται στη χρεοκοπία και τη διάλυση. Ξέρετε ποια ήταν η τελική του (μη) απάντηση; «Εδώ δεν είναι Βουλή. Είπατε τις ερωτήσεις σας, βάλτε μια τελεία, παίρνετε την απάντησή μας, σχολιάστε την, έχετε δικαίωμα, αλλά δεν θα αντιδικούμε»!

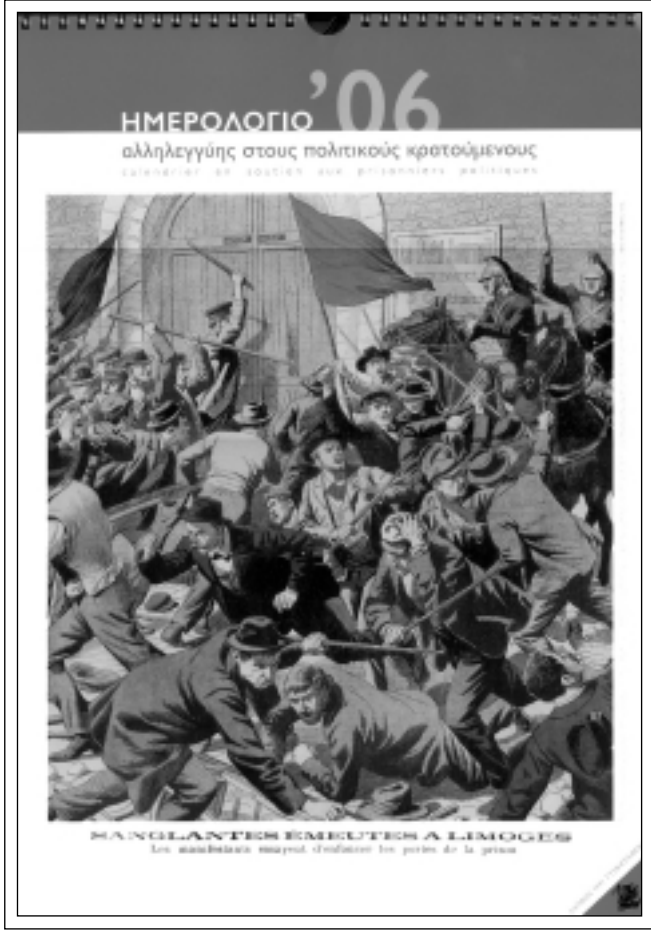

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΣΤΟΥΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥΣ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΥΣ

Ο «Δαίμων του Τυπογραφείου» ξαναχτύπησε. Οχι ο γνωστός, που παρεισφρύει στις σελίδες των εφημερίδων και τις γεμίζει με λάθη, αλλά ο άλλος, ο λιγότερο γνωστός. Η ομώνυμη εκδοτική ομάδα εξέδωσε ένα πρωτότυπο και ιδιαίτερα καλαίσθητο «ημερολόγιο αλληλεγγύης στους πολιτικούς κρατούμενους '06». Στις σελίδες του φιλοξενούνται 8 έγχρωμες λιθογραφίες, που κυκλοφορούσαν με τη γαλλική εφημερίδα LE PETIT JOURNAL στα τέλη του 19ου και τις αρχές του 20ού αιώνα και απεικονίζουν στιγμές εξεγέρσεων και εκτελέσεων ατόμων της εξουσίας από επαναστάτες της εποχής.

Οπως σημειώνει το εκδοτικό, το ημερολόγιο τυπώθηκε σε 1250 αντίτυπα και σκοπός της έκδοσης είναι να βοηθήσει σε άμεσες οικονομικές ανάγκες των πολιτικών κρατουμένων. «Αν και ο ορισμός είναι αρκετά γενικευτικός και προβληματικός -σημειώνει το εκδοτικό- ως τέτοιους ας ορίσουμε τους κατηγορούμενους των υποθέσεων 17Ν και ΕΛΑ που (έστω και "την ύστατη ώρα") κράτησαν μια στοιχειωδώς αξιοπρεπή και πολιτική στάση. Επίσης, αναφερόμαστε στους 3 κατηγορούμενους για την υπόθεση των απαλλοτριωμένων ΜΑΤάδικων ασπίδων. Τέλος, θα επιδιώξουμε την διακίνηση του ημερολογίου και στη Γαλλία για την ενίσχυση των κρατουμένων της ACTION DIRECTE. Εκ μέρους των εκδόσεων υπάρχει η δέσμευση ότι τον Απρίλιο, με το πέρας της διακίνησης του ημερολογίου, θα ανακοινωθεί το ποσό που συγκεντρώθηκε και πώς αυτό διατέθηκε».

Το ημερολόγιο τιμάται 5 ευρώ και μπορεί κανείς να το προμηθευτεί και από τα γραφεία της «Κ».

■ Στα λευκά κελιά του Κορυδαλλού

Δεν επιτρέπουν συνεργασία με συνηγόρους

Οπως είναι γνωστό, η απομόνωση των πολιτικών κρατούμενων στις δυο ειδικές πτέρυγες του Κορυδαλλού αφορά και τη συνεργασία τους με τους συνηγόρους τους. Το επισκεπτήριο των συνηγόρων δεν διαφέρει απ' αυτό των συγγενών. Η επικοινωνία γίνεται πίσω από θωρακισμένο τζάμι, μέσω ειδικής τηλεφωνικής συσκευής και βέβαια η συνομιλία παρακολουθείται και καταγράφεται. Ακόμα και να μη καταγραφόταν, όμως, είναι αδύνατο να υπάρξει μ' αυτόν τον τρόπο συνεργασία κρατούμενου-δικηγόρου. Οι συγκεκριμένοι κρατούμενοι βρίσκονται αντιμέτωποι με δικογραφία χιλιάδων σελίδων και δεκάδες κατηγορίες σε δεκάδες διαφορετικές υποθέσεις. Πρέπει να έχουν τη δυνατότητα να καθήσουν σ' ένα τραπέζι με τους συνηγόρους τους, ν' ανοίξουν τις δικογραφίες, να κρατήσουν σημειώσεις, να χαράξουν την τακτική τους.

Αυτό και ζήτησαν ενόψει της δίκης για την υπόθεση 17Ν στο εφετείο, που θα ξεκινήσει στις 2 Δεκέμβρη. Σύμφωνα με πληροφορίες μας, το υπουργείο Δικαιοσύνης ενέκρινε να υπάρξουν μόνο τρία ανοιχτά επισκεπτήρια για κάθε κατηγορούμενο μέχρι την έναρξη της δίκης. Πρέπει, δηλαδή, να ετοιμαστούν για ένα τέτοιο κατηγορητήριο σε τρεις συνεργασίες με τους συνηγόρους τους.. Αυτό, βέβαια, είναι κοροϊδία και αποκαλύπτει τον τρόμο του κράτους μπροστά στην αποκάλυψη των αισχών του. Θέλει οι πολιτικοί κρατούμενοι να πάνε για δεύτερη φορά στη δίκη, χωρίς να μπορούν στοιχειωδώς να προετοιμάσουν την υπεράσπισή τους. Αυτό είναι το «κράτος δικαίου». Τόσο «δίκαιη» θα είναι και αυτή η δίκη.

Αναπόφευκτοι οι νέοι φόροι

Πάει, ξεχάστηκε κι αυτό. Εγινε ντόρος όσο ήταν εδώ ο επίτροπος Αλμούνια, πέταξαν τις κορόνες τους οι Πασόκοι για τον προϋπολογισμό που «είναι στον αέρα», έκανε τη σπέκουλά του ο αντιπολιτευόμενος Τύπος και έστειλαν το θεμα στα αζήτητα και τον Αλογοσκούφη στον αφρό. Κι όμως, είναι από τα θέματα που έχουν βάθος, ανεξάρτητα από την υποκρισία των Πασόκων, που δεν δικαιούνται να μιλούν για έωλους προϋπολογισμούς, γιατί κανένας δικός τους προϋπολογισμός δεν υλοποιήθηκε. Κάθε χρόνο έξω έπεφταν και μετά πλάκωναν τη... δημιουργική λογιστική.

Ο Χοακίν Αλμούνια δεν είναι καμιά δευτεράντζα στην Κομισιόν. Είναι ισχυρό πολιτικό πρόσωπο. Υπήρξε πρόεδρος του Σοσιαλιστικού Κόμματος της Ισπανίας και τοποθετήθηκε επίτροπος από τον σημερινό πρωθυπουργό Χοσέ Λουΐς Θαπατέρο. Γι' αυτό και κατέλαβε ένα τόσο κρίσιμο πόστο στην Κομισιόν. Το έβλεπες αυτό από τον τρόπο που χειριζόταν τον Αλογοσκούφη. Λες και είχε απέναντί του έναν υπάλληλο. Τουλάχιστον τρεις φορές στη διάρκεια της κοινής τους συνέντευξης Τύπου τον διέψευσε. Με τακτ είν' αλήθεια, όμως τον διέψευσε.

Την τιτλοποίηση μπορεί να την πάρει η κυβέρνηση Καραμανλή. Για να την πάρει, όμως, θα στήσει κώλο, μετά συγχωρήσεως. Θα παζαρέψει σε πολιτικό επίπεδο (Ecofin), όπου το παιχνίδι έχει τη μορφή «μου δίνεις, σου δίνω». Αλλά και όταν την πάρει, η πίεση από την Κομισιόν για τη λήψη νέων μέτρων (στο φορολογικό τομέα άμεσα) θα είναι ασφυκτική.

Ο Αλμούνια το ξεκαθάρισε. Δουλειά μας είναι -είπε- «να πιέσουμε την ελληνική κυβέρνηση να προχωρήσει αυτές τις προσπάθειες». Υπενθύμισε με «στεγνό» τρόπο τη διαδικασία. «Η Ελλάδα είναι σε ένα βήμα που λέγεται 14, παράγραφος 9, όπου υπάρχει **στενή επιτήρηση** στα μέτρα που υιοθετούνται για την προσαρμογή των δημόσιων οικονομικών... Εχω ανακοινώσει δημόσια ότι πιστεύω ότι η προσαρμογή που θα **πρέπει** να **απαιτηθεί** το 2006 θα **πρέπει** να είναι διαρθρωτικής φύσης... Καταλαβαίνω ότι για το 2005 αυτό το μέτρο (σ.σ. η τιτλοποίηση της μελλοντικής είσπραξης ληξιπρόθεσμων χρεών) είναι απαραίτητο. Είναι απαραίτητο, γιατί **τα έσοδα του προϋπολογισμού είχαν υστέρηση**. Υπήρχε υστέρηση εσόδων. Αλλά αυτό δεν μπορεί να μας κάνει να πιστέψουμε ότι αυτά τα μέτρα θα πρέπει να αποτελέσουν σημαντικό στοιχείο της προσαρμογής για το 2006. Για το 2006, **ανεξαρτήτως των στατιστικών κριτηρίων**, και αυτή είναι η δική μου ερμηνεία του Συμφώνου Σταθερότητας και Ανάπτυξης και των συστάσεων που ενέκρινε το Συμβούλιο, **η προσαρμογή θα πρέπει να είναι διαρθρωτική**».

Ζήτησε δηλαδή ο πανίσχυρος επίτροπος νέα φορολογικά μέτρα. Οταν δε ο Αλογοσκούφης υποστήριξε ότι «είναι ξεκάθαρο ότι εμείς θεωρούμε ότι έχουμε κάνει **όλα όσα χρειάζονται** προκειμένου να πετύχουμε τους στόχους και για το 2005 και για το 2006», δεν δίστασε να τον αδειάσει μπροστά στους δημοσιογράφους: «Με μέτρα προσωρινού χαρακτήρα απλά αναβάλλουμε την ανάγκη σταθεροποίησης των δημόσιων οικονομικών... Αυτό δεν είναι μόνο προσωπική μου άποψη, είναι το **νέο δόγμα**, το νέο Σύμφωνο, το οποίο το αναφέρει ρητά... Μιλάμε για διαρθρωτικές αλλαγές, δε μιλάμε απλά για προσωρινές αλλαγές που βασίζονται σε μέτρα που θα παρθούν μία φορά».

Η πίεση από τις Βρυξέλλες, λοιπόν, θα είναι ασφυκτική για τη λήψη νέων μέτρων. Γι' αυτό και ο Αλογοσκούφης αποφεύγει πλέον τις κατηγορηματικές δεσμεύσεις και απλά εκφράζει την... ελπίδα, ότι δεν θα χρειαστεί να αυξηθούν οι ειδικοί φόροι ή ο ΦΠΑ. Δεν χρειάζεται, βέβαια, να πούμε πόσο αξίζει αυτή η ελπίδα.

Να αναγνωριστεί με το όνομά της η Δημοκρατία της Μακεδονίας

Για να φτάσει ο Μολυβιάτης να μιλήσει ακόμα και για δημοψήφισμα, πρέπει να είναι μεγάλο το ζόρι που τραβάει η κυβέρνηση Καραμανλή από τους Αμερικάνους στο ζήτημα της αναγνώρισης της FYROM. Γι' αυτό και έσπευσαν να διαφοροποιηθούν ακόμα και στελέχη της κυβερνητικής παράταξης. Εδώ δεν έκαναν δημοψήφισμα για το Ευρωσύνταγμα, θα κάνουν για το «Σκοπιανό»; Θ' αρχίσουν να βάζουν τους ψηφοφόρους στο παιχνίδι που μέχρι τώρα το έπαιζαν μια χαρά στη Βουλή και στις απόρρητες συναντήσεις των κομμάτων;

Πέρα, όμως, από την απελπισία του Μολυβιάτη, που σίγουρα κάτι του έχει διαμηνύσει ο Νίμιτς, υπάρχει ένα ζήτημα στο οποίο πρέπει να πάρουν καθαρή θέση οι πάντες. Ν' αφήσουν την αντιαμερικάνικη σπέκουλα και ν' απαντήσουν στο εξής απλό ερώτημα: είναι δυνατόν ένα κράτος να αναγνωρίζεται ως Δημοκρατία της Μακεδονίας αλλά... πρώην; Αφού είναι Δημοκρατία της Μακεδονίας, έστω και πρώην, πρέπει να αναγνωριστεί ως τέτοια και... νυν. Με το συνταγματικό της όνομα. Τα υπόλοιπα, οι εθνικές καταγωγές και οι μεγαλέξαντροι, είναι για να παραμυθιάζουν τον κοσμάκη, ένθεν κακείθεν των συνόρων.

Δυστυχώς, όμως, άλλα κυριαρχούν στην ελληνική αστική πολιτική και δυστυχώς έχουν εμπλέξει και τον ελληνικό λαό σ'έναν επικίνδυνο εθνικιστικό δρόμο. Από το ΠΑΣΟΚ δεν περιμέναμε τίποτα διαφορετικό. Βγήκε ο «καθ' ύλην αρμόδιος» Παπουτσής και διαγωνίστηκε σε αμερικανοδουλεία με τη ΝΔ. «Εμείς θα τα καταφέρναμε καλύτερα με τους Αμερικάνους» ήταν το νόημα αυτών που είπε: «Η αξία των δηλώσεων της αμερικάνικης ηγεσίας, ότι η Ελλάδα αποτελεί προνομιακό και στρατηγικό εταίρο των ΗΠΑ στη ΝΑ Ευρώπη, δεν επιβεβαιώθηκε ποτέ, ούτε και σήμερα».

Ο τάχαμου αντιεθνικιστικός ΣΥΝ την έκανε με ελαφρά πηδηματάκια από την ουσία, περιοριζόμενος να ζητήσει σύγκληση του Συμβουλίου Εξωτερικής Πολιτικής και τασσόμενος υπέρ «μιας αμοιβαία αποδεκτής λύσης». Τί θα πει «αμοιβαία αποδεκτή λύση», ρε αγύρτες; Εχει ή όχι δικαίωμα ένα κράτος να ονομάζεται όπως του γουστάρει; Ποιοι είσαστε εσείς που θα του πείτε τί όνομα θα βάλει στην τα-μπέλα του;

Ο τάχαμου διεθνιστικός Περισσός, κατά το συνήθειο του, έβγαλε φλας αριστερά για να στρίψει δεξιά. Κατήγγειλε τους Αμερικάνους για τις επεμβάσεις τους και ζήτησε «συμφωνία κοινής αποδοχής» που αν καταλήξει σε όνομα που περιέχει τη λέξη «Μακεδονία», «είναι φανερό πως πρέπει να είναι όρος με καθαρή γεωγραφική έννοια σε συνδυασμό με το σεβασμό των συνόρων». Αλλοι αγύρτες αυτοί. Σηκώνουν τον εθνικισμό, θυμίζοντας με νόημα ότι μπορεί να αμφισβητηθούν τα ελληνικά σύνορα. Ναι, ναι, θα έρθουν οι λιγοστοί κάτοικοι της Δημοκρατίας της Μακεδονίας να καταλάβουν τους νταβραντισμένους Ελληνάρες της Βόρειας Ελλάδας. Δεν παρέλειψαν μάλιστα οι άνθρωποι του Περισσού να στηλιτεύσουν τις δηλώσεις αμερικανών αξιωματούχων που υποστήριξαν ότι στην Ελλάδα καταπιέζονται οι εθνικές μειονότητες. Αφήστε, όμως, τους Αμερικάνους και καταπιαστείτε με την αλήθεια. Απαγορεύεται ή όχι ακόμα και η χρήση του επιθέτου «τουρκική» για τη μειονότητα της Θράκης; Δέχεστε και σεις να αποκαλείται μουσουλμανική, δηλαδή με θρησκευτικό και όχι εθνικό προσδιορισμό, επειδή έτσι το λέει μια ιμπεριαλιστική συνθήκη των αρχών του προηγούμενου αιώνα; Και οι Σλαβομακεδόνες (ή Μακεδόνες ή ντόπιοι, όπως οι ίδιοι αυτοπροσδιορίζονται), που δεν έχουν ούτε σχολεία για να διδάσκονται τη γλώσσα τους και που απαγορεύεται ακόμα και τα τραγούδια τους να πουν στα πανηγύρια των χωριών, τί είναι; «Σλαβόφωνοι Ελληνες»; Αντε να χαθείτε, καμουφλαρισμένοι εθνικιστές.

Τα παιχνίδια που παίζει το ελληνικό κράτος μας αφήνουν αδιάφορους. Το αν θα παραγγείλει και άλλα F-16, για να εξευμενίσει τους Αμερικανούς, δεν μας αφήνει καθόλου αδιάφορους. Οχι για λόγους «εθνικούς» αλλά για λόγους ταξικούς. Γιατί εμείς θα τα χρυσοπληρώσουμε και αυτά τα μαραφέτια του πολέμου. Επιτέλους, ας απεμπλακούμε από τα δίχτυα ενός ηλίθιου εθνικισμού και ας αναγνωρίσουμε και στη γειτονική χώρα το δικαίωμά της να ονομάζεται όπως επιλέγει, να φτιάχνει όποια σημαία θέλει και να παραμυθιάζεται με όποια εθνική μυθολογία γουστάρει. Σιγά μη στενοχωρηθούμε αν οι Μακεδόνες πιστεύουν ότι είναι κατευθείαν απόγονοι του Μεγαλέξαντρου. Δε πα' να 'ναι και του Ιβάν του Τρομερού; Αλλωστε, με τα ίδια αντιεπιστημονικά παραμύθια δηλητηριάζεται και η συνείδηση του δικού μας λαού και βγαίνουν ακόμα και στα γήπεδα με τις περικεφαλαίες λες κι έχουμε Αποκριές.

Εβγαλε ειδήσεις η συνέντευξη του Αλογοσκούφη στην «Ελευθεροτυπία» (11.10.05). Μπορεί ο Αλογοσκούφης, όπως κάθε πολιτικός, να προσπάθησε να κρύψει πράγματα ή να μιλήσει κωδικοποιημένα, όμως η αποκωδικοποίηση δεν είναι καθόλου δύσκολη. Επιλέγουμε τις σημαντικότερες απ' αυτές τις ειδήσεις.

■ Στη γραμμή των «ρετιρέ»

Ρωτήθηκε αν η άρση της μονιμότητας στις ΔΕΚΟ θα γίνει με ή χωρίς συναίνεση των εργαζόμενων και απάντησε: *«Αυτό που απαιτείται προκειμένου να προχωρήσουν οι μεταρυθμίσεις είναι η ευρύτερη κοινωνική συναίνεση. Η συναίνεση επί μέρους κοινωνικών ομάδων είναι επιθυμητή, αλλά η πλήρης συναίνεση δεν είναι πάντοτε εφικτή. Ολες οι ενδείξεις συγκλίνουν ότι η κοινωνία απαιτεί να εναρμονισθούν τα προνόμια των εργαζομένων στον ευρύτερο δημόσιο τομέα με τα ισχύοντα στην υπόλοιπη οικονομία. Δεν μπορεί οι φορολογούμενοι του ιδιωτικού τομέα , οι συνταξιούχοι και οι άνεργοι να συνεχίσουν να επιδοτούν το δημόσιο τομέα και οι εργαζόμενοι στον δημόσιο τομέα να απολαμβάνουν και μεγαλύτερες αμοιβές και μεγαλύτερη ασφάλεια».*

Το χαλί έχει στρωθεί από παλιότερα, από το ΠΑΣΟΚ, με τις θεωρίες περί «προνομιούχων» και «ρετιρέ». Το έστρωσε καλύτερα η συνδικαλιστική γραφειοκρατία με τη συντεχνιακή της πολιτική. Και τώρα ο Αλογοσκούφης σαν καλός μαθητής, με λαϊκισμό φασιστικού τύπου, υποδεικνύει στους εργαζόμενους του ιδιωτικού τομέα και τους συνταξιούχους τους συναδέλφους τους των ΔΕΚΟ. Ομως, οι ΔΕΚΟ είναι κερδοφόρες επιχειρήσεις (ακόμα και η Ολυμπιακή, όπως έχει αποδειχτεί με στοιχεία). Τί αποδεικνύει αυτό; Οτι μπορούν και οι εξίσου, αν όχι περισσότερο κερδοφόρες επιχειρήσεις του ιδιωτικού τομέα να εξασφαλίσουν τα ίδια για τους δικούς τους εργαζόμενους. Τί φταίει; Το κυνηγητό του μέγιστου κέρδους. Δεν υπάρχει μεγαλύτερο ψεύδος από το ότι οι εργαζόμενοι και οι συνταξιούχοι επιδοτούν τους εργαζόμενους των ΔΕΚΟ. Τους καπιταλιστές επιδοτούν.

■ Φοροαπαλλαγές για τα μεγάλα εισοδήματα σε βάρος των μεσαίων

Εξήγγειλε ο Αλογοσκούφης αλλαγές στη φορολογία φυσικών προσώπων από το 2007 (η κατά 10% μείωση της φορολογίας κερδών ολοκληρώνεται σε δυο δόσεις το 2005 και το 2006). Σε τί θα συνίστανται οι νέες αλλαγές; *«Στόχος είναι ο κεντρικός συντελεστής να πέσει στο 25% από το 30% σήμερα, και ο ανώτατος συντελεστής να πέσει στο 35% από το 40% σήμερα. Παράλληλα στόχος είναι η παραπέρα αύξηση του αφορολογήτου και η διεύρυνση του κλιμακίου εισοδήματος στο οποίο εφαρμόζεται ο κεντρικός συντελεστής».*

Επειδή διαπίστωσε ότι η θέσπιση ενός ενιαίου συντελεστή ίσου με 25% προκαλεί αντιδράσεις (οι Χριστιανοδημοκράτες στη Γερμανία έχασαν πολύ από αυτή την εξαγγελία), εξαγγέλλει μια άλλη ρύθμιση που δεν είναι ακριβώς αυτό, αλλά είναι πολύ κοντά σ' αυτό: μια φορολογική κλίμακα με δυο συντελεστές. Εναν ανώτερο ίσο με 35% και έναν κεντρικό ίσο με 25%, με κατάργηση και του σημερινού ανώτατου συντελεστή (15%) και του χαμηλότερου σημερινού συντελεστή (15%). Το αποτέλεσμα θα είναι να φορολογηθούν λιγότερο τα πιο υψηλά εισοδήματα και περισσότερο τα μεσαία. Ποια είναι τα μεσαία εισοδήματα; Αυτά των ελευθεροεπαγγελματιών και αυτά των μισθωτών με μόνιμη δουλειά και κάπως καλό μισθό (π.χ. δημόσιο και ΔΕΚΟ). Τόσο κοινωνικά δίκαιη θα είναι η μεταρρύθμιση της κυβέρνησης Καραμανλή στην άμεση φορολογία. Δεν φτάνει που μείωσε τη φορολογία των καπιταλιστικών κερδών κατά 10%, τώρα μειώνει για τους καπιταλιστές και τη φορολογία από όλα τα άλλα εισοδηματά τους (επιχειρηματικές αμοιβές, ενοίκια κ.λπ.).

■ Προκλητικές επιδοτήσεις

Ρωτήθηκε ακόμα ο Αλογοσκούφης αν σκοπεύει να τροποποιήσει ή να καταργήσει διατάξεις που δίνουν επιχορηγήσεις στις επιχειρήσεις για να εγκατασταθούν στα Βαλκάνια και αν σκοπεύει να ζητήσει επιστροφή των κρατικών επιχορηγήσεων από επιχειρήσεις που μετανάστευσαν ενώ είχαν επιδοτηθεί. Οχι μόνο το απέκλεισε, αλλά έδωσε μια άκρως προκλητική απάντηση: *«Ο προστατευσιμός δεν μπορεί παρά να είναι μια προσέγγιση προσωρινού χαρακτήρα. Δεν μπορούμε να αποφύγουμε τους μετασχηματισμούς που απαιτούνται προκειμένου να προσαρμοστούμε στο νέο περιβάλλον που δημιουργείται στην ευρύτερη περιοχή μας... Μετασχηματιζόμαστε σε μια οικονομία υπηρεσιών, νέας τεχνολογίας, ποιότητας. Αυτές τις τάσεις ο νέος επενδυτικός νόμος τις ευνοεί και τις ενισχύει».*

Τί μας λέει; Οτι θα εξακολουθήσουν να δίνουν δωρεάν κρατικό χρήμα για να κάνουν οι καπιταλιστές μπίζνες στα Βαλκάνια και ότι θα πρέπει να το πάρουμε απόφαση ότι θα υπάρξει αποβιομηχάνιση, εφόσον τα κέρδη για τη βιομηχανία εκεί είναι μεγαλύτερα. Οσο για την ανεργία, όσοι δεν γίνουν γκαρσόνια θα πεινάσουν.

Απατηλές διαβεβαιώσεις για τη Γρίπη των Πτηνών

Τις τελευταίες μέρες, διάφοροι «ειδικοί» μας βομβαρδίζουν από τα ΜΜΕ με καθησυχαστικές δηλώσεις ότι δεν κιδυνεύουμε από την κατανάλωση κρέατος πτηνών που έχουν προσβληθεί από τη γνωστή γρίπη (ΓΠ), γιατί με το ψήσιμο ο ιός καταστρέφεται. Ακόμη, με τα λεγόμενά τους για την κατάσταση στην ευρωπαϊκή πτηνοτροφία, δημιούργησαν την αίσθηση ότι αυτή είναι ασφαλής και ότι οι όποιοι κίνδυνοι προέρχοντα βασικά από τα αποδημητικά πτηνά που έχουν προσβληθεί από την ΓΠ και καταφθάνουν στις ευρωπαϊκές χώρες. Μας διαβεβαιώνουν, ότι η Κομισιόν και τ' άλλα θεσμικά όργανα της ΕΕ προβαίνουν σ' όλες τις απαραίτητες ενέργειες, προκειμένου να ελαχιστοποιήσουν (εάν δεν μπορέσουν να αποτρέψουν) τις επιπτώσεις της ΓΠ στην ευρωπαϊκή πτηνοτροφία.

Ας πάρουμε τα πράγματα με την σειρά. Καταρχάς, είναι μύθος ο ισχυρισμός των ειδικών της συμφοράς, ότι δε διατρέχουμε κανένα κίνδυνο από την κατανάλωση κρέατος πτηνών που έχουν προσβληθεί από τη ΓΠ. Σύμφωνα με την ισχύουσα από το 1992 κοινοτική νομοθεσία, που ενσωματώθηκε στο εθνικό δίκαιο το 1995, όλα τα πτηνά μιας επιχείρησης που έχει προσβληθεί από την ΓΠ καταστρέφονται και δεν πάνε στην κατανάλωση. Παραθέτουμε αποσπάσματα του άρθρου 5 της οδηγίας 40 του 1992: «Από τη στιγμή που θα επιβεβαιωθεί επίσημα η εμφάνιση της γρίπης των ορνίθων σε μια εκμετάλλευση, τα κράτη μέλη μεριμνούν ώστε η αρμόδια αρχή να απαιτεί, επιπλέον των μέτρων..., τη λήψη των ακόλουθων μέτρων: α) Ολα τα κοτόπουλα της εκμετάλλευσης θανατώνονται επί τόπου χωρίς χρονοτριβή. Καταστρέφονται τα πουλερικά που έχουν ψοφήσει ή θανατωθεί καθώς και όλα τα αυγά».

Καταστρέφονται, λοπόν, χωρίς διάκριση όλα τα πουλερικά της εκμετάλλευσης, ακόμη και εκείνα που πιθανόν να μην έχουν προσβληθεί από τη ΓΠ. Αν πράγματι δεν υπάρχει κανένας κίνδυνος, όπως ισχυρίζονται οι ειδικοί της συμφοράς, γιατί η Κομισιόν και το Συμβούλιο των υπουργών Γεωργίας ψήφισαν τη διάταξη αυτή, όταν είναι γνωστό ότι βάζουν σε πρώτη μοίρα την υπεράσπιση των οικονομικών συμφερόντων των καπιταλιστικών πτηνοτροφικών επιχειρήσεων, ενώ την υπεράσπιση της δημόσιας υγείας τη θεωρούν αντιπαραγωγική και αντιοικονομική; Τί φοβήθηκαν άραγε τόσο πολύ και τους ανάγκασε να προχωρήσουν στη λήψη μιας τόσο «αντιοικονομικής» απόφασης; Επ' αυτού τί απαντούν οι ειδικοί μας;

Η ΓΠ από καιρό έχει μπει στην πτηνοτροφία των κρατών της ΕΕ και ιδιαίτερα στα κράτη που είναι οι μεγάλοι παραγωγοί κοτόπουλου και γαλοπούλας και εξαγωγείς στα άλλα κράτη της ΕΕ. Παρενθετικά αναφέρουμε ότι η Ελλάδα εισάγει το 25% του κοτόπουλου που καταναλώνει. Θα σκιαγραφήσουμε την κατάσταση της ευρωπαϊκής πτηνοτροφίας με την παράθεση αποσπασμάτων από επίσημα έγγραφα.

«Από το 1997, όμως, μείζονες εστίες γρίπης των πτηνών έχουν προκαλέσει τον θάνατο εκατοντάδων εκατομμυρίων πτηνών σε όλο τον κόσμο. Στην Ευρώπη, τέτοιες εστίες έχουν εκδηλωθεί στην Ιταλία και στην Ολλανδία (απ' όπου εξαπλώθηκαν στο Βέλγιο και στη Γερμανία) και οδήγησαν σε πολύ σοβαρές οικονομικές απώλειες στη Βιομηχανία πουλερικών. Σήμερα η γρίπη των πτηνών θεωρείται εξαιρετικά σοβαρή απειλή για την οικονιομική κατάσταση των εκτροφέων πουλερικών σε όλη την Ευρωπαϊκή Ενωση» (Αιτιολογική έκθεση της Επιτροπής Γεωργίας και Ανάπτυξης της Υπαίθρου, 23/8/2005).

«Παρόλο ότι αυτός ο τύπος μόλυνσης δεν απαντάται συχνά στους ανθρώπους, είναι γωστό ότι κατά τα τελευταία έτη εντοπίστηκαν εστίες μόλυνσης ανθρώπων που προκλήθηκαν από ορισμένους ιούς γρίπης των πτηνών, συγκεκριμένα δε 89 κρούσματα στην Ολλανδία το 2003, εκ των οποίων ένα θανάσιμο, καθώς και δεκάδες κρουσμάτων και πολλοί θάνατοι κατά τα τελευταία έτη στην Ασία» (Αιτιολογική έκθεση της ίδιας επιτροπής, 1/7/2005).

Αναφέραμε ήδη, ότι από το 1992 ισχύει η οδηγία 40 και το 1995 ενσωματώθηκε στο εθνικό δίκαιο με το ΠΔ 31/ Φλεβάρης του 1995. Με την οδηγία αυτή, που εξακολουθεί να ισχύει, η ΓΠ δεν διακρίνεται σε Χαμηλής και Υψηλής Παθογονικότητας. Στα χρόνια που πέρασαν, λόγω της γνωστής χρόνιας κατάστασης που επικρατεί στην ευρωπαϊκή πτηνοτροφία, δηλαδή της ασύδοτης και ανέλεγκτης δράσης των ευρωπαίων καπιταλιστών κατά την παραγωγική διαδικασία, προσβλήθηκαν δεκάδες άνθρωποι από την ΓΠ στην Ολλανδία, εκ των οποίων ένας πέθανε. Δεκάδες άν όχι εκατοντάδες χιλιάδες πτηνών προσβλήθηκαν από την ΓΠ και η απειλή για νέα πανδημία στην Ευρώπη και στον κόσμο είναι προ των πυλών. Παρολαυτά, οι Κομισάριοι παρουσίασαν στις αρχές του 2005 ένα σχέδιο οδηγίας που χαλαρώνει τις διατάξεις της οδηγίας 40/1992, προκειμένου να κάνουν λιγότερο επώδυνες τις οικονομικές επιπτώσεις στις πτηνοτροφικές επιχειρήσεις από τη μόλυνση της ΓΠ σε κάθε περίπτωση και ειδικά στην περίπτωση που ξεσπάσει πανδημία. Τα εκατομμύρια των νεκρών ανθρώπων, που μπορεί να έχουμε στην περίπτωση της πανδημίας, αφήνουν τα θεσμικά όργανα παγερά αδιάφορα. Χωρίζουν μηχανιστικά τη ΓΠ σε Χαμηλής και Υψηλής Παθογονικότητας, μολονότι στις αιτιολογικές σκέψεις 6 και 8 του σχεδίου της οδηγίας που θα αντικαταστήσει την 40/1992 παραδέχονται ότι οι ιοί της ΓΠΥΠ προέρχονται από την μετάλλαξη των ιών της ΓΠΧΠ και η μετάλλαξη αυτή είναι ταχεία. Αυτή την προσέγγιση την αποδέχτηκε τόσο η αρμόδια επιτροπή του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου όσο και οι εκπρόσωποι των μεγαλύτερων καπιταλιστικών κρατών της ΕΕ (που είναι και οι μεγαλύτεροι παραγωγοί πτηνοτροφικών προϊόντων) στην ομάδα εργασίας του συμβουλίου των υπουργών Γεωργίας.

Σύμφωνα με το άρθρο 5 της ισχύουσας οδηγίας, όλα τα κοτόπουλα μιας πτηνοτροφικής επιχείρησης που μολύνεται από την ΓΠ καταστρέφονται. Με το άρθρο 11 παρ. 2 του σχεδίου της (νέας) οδηγίας δίνεται η δυνατότητα στα κράτη μέλη να χορηγούν παρεκκλίσεις, ώστε να μην θανατώνονται ορισμένα είδη πτηνών μιας επιχείρησης που έχει μολυθεί από την ΓΠΥΠ. Ενώ με το άρθρο 39 παρ. 3, που αφορά τις πτηνοτροφικές επιχειρήσεις που έχουν προσβληθεί από την λεγόμενη ΓΠΧΠ, τα κράτη μέλη μπορούν να σφάξουν όλα τα πτηνά και να τα προωθήσουν στο ενδοκοινοτικό εμπόριο για κατανάλωση. Να γιατί οι Κομισάριοι κάνουν τον μηχανιστικό αυτό διαχωρισμό στη ΓΠ. Για να μας βάλουν να τα φάμε και να βγάλουν τα υπερκέρδη τους οι καπιταλιστές των πτηνοτροφικών επιχειρήσεων. Από τον εκπρόσωπο της Ελλάδας στην αρμόδια ομάδα εργασίας του Συμβουλίου των υπουργών Γεωργίας, επιστήμονα που σέβεται το ψωμί που τρώει, δόθηκαν και δίνονται μάχες να μην περάσουν αυτές οι παρεκκλίσεις. Ειδικά για τη δεύτερη, πρότεινε να πουλιούνται τα κοτόπουλα που μολύνθηκαν από την ΓΠΧΠ μόνο στις χώρες στις οποίες παράγονται. Τις μάχες αυτές τις δίνει μόνος του. Αμφιβάλλουμε εάν υπάρχει άλλος υπάλληλος της αρμόδιας Διεύθυνσης που θα ήταν διατεθειμένος να δώσει αυτή τη μάχη.

Οταν μια πτηνοτροφική επιχείρηση μολύνεται από τη ΓΠ, δημιουργούνται γύρω απ' αυτή δύο ζώνες: Μία σε ακτίνα τριών χιλιομέτρων, που λέγεται ζώνη προστασίας, και άλλη μία σε ακτίνα δέκα χιλιομέτρων, που λέγεται ζώνη παρακολούθησης. Με το σχέδιο της νέας οδηγίας δημιουργούνται πάλι δύο ζώνες με την ίδια ακτίνα. Και εδώ έχουμε πάλι πολλές παρεκκλίσεις που όπως θα δούμε ανοίγουν το δρόμο για να φάμε πουλερικά από τη ζώνη προστασίας.

Σύμφωνα με την ισχύουσα νομοθεσία, αν μια πτηνοτροφική επιχείρηση μολυθεί από τη ΓΠ, ανεξάρτητα από το χαρακτήρα της (δηλαδή, ακόμη κι αν είναι, για παράδειγμα, ζωολογικός κήπος), θα συγκροτηθεί η ζώνη προστασίας. Με το άρθρο 16 παρ. 2 του σχεδίου της νέας οδηγίας δίνεται στα κράτη μέλη η δυνατότητα, μέσω παρέκκλισης, να μη δημιουργούν ζώνη προστασίας, εάν η προσβληθείσα με ΓΠΥΠ επιχείρηση είναι ζωολογικός κήπος, κατάστημα πτηνών συντροφιάς, κατοικία ή ορνιθώνας. Αυτή η παρέκκλιση είναι φωτογραφική διάταξη για συγκεκριμένες χώρες, για τις οποίες ενδιαφέρεται ο ιταλός κοινοτικός υπηρεσιακός παράγοντας, ο οποίος κάνει το κουμάντο στη Μόνιμη Κτηνιατρική Επιτροπή και είναι ο βασικός εμπνευστής του σχεδίου της νέας οδηγίας.

Αυτή, όμως, δεν είναι η μοναδική παρέκκλιση. Θα αναφέρουμε μερικές ακόμη, αρχίζοντας από τη ζώνη προστασίας. Σύμφωνα με την ισχύουσα νομοθεσία, στην περίπτωση που σφαγεί κρέας από μια επιχείρηση της προστατευτικής ζώνης, αυτό μπορεί να πουληθεί μόνο στη χώρα παραγωγής του. Με το άρθρο 23 της νέας οδηγίας μπορεί να πουληθεί σε όλες τις χώρες της ΕΕ. Είναι φως φανάρι γιατί έβαλε αυτή τη διάταξη ο ιταλός κοινοτικός παράγοντας.

Οι νεοσσοί μιας ημέρας και οι κότες που είναι έτοιμες για παραγωή αυγών μπορούν να μεταφερθούν σε άλλη επιχείρηση, που όμως πρέπει να βρίσκεται στη ζώνη προστασίας στην οποία δεν πρέπει να υπάρχουν άλλα πουλερικά. Με το άρθρο 24 της νέας οδηγίας οι νεοσσοί μια ημέρας πρέπει να μεταφέρονται σε επιχειρήσεις κατά προτίμηση εκτός και των δύο ζωνών!

Σύμφωνα με την ισχύουσα νομοθεσία, και το κρέας των πουλερικών που αναπτύσσονται σε επιχειρήσεις της ζώνης παρακολούθησης μπορεί να πουληθεί μόσο στη χώρα που παράγεται. Με το σχέδιο της νέας οδηγίας θα μπορεί να πουληθεί σε όλες τις χώρες της ΕΕ. Επαναλαμβάνουμε για μια ακόμη φορά, ότι υπάρχουν πολλές ακόμη παρεκκλίσεις για μια σειρά ζητήματα που έχουν να κάνουν με την υπεράσπιση της δημόσιας υγείας και την αποτροπή της πανδημίας. Κλείνουμε με δύο επισημάνσεις: Οι ανταποκριτές όλων των ελληνικών ΜΜΠαραπληροφόρησης σκόπιμα κατέβασαν την κουρτίνα της πληροφόρησης για τις διατάξεις του σχεδίου της νέας οδηγίας για την ΓΠ και τις συζητήσεις που γίνονται στις Βρυξέλλες στα αρμόδια όργανα της ΕΕ. Δεν είναι τυχαίο το γεγονός ότι οι συζητήσεις για τη νέα οδηγία δεν γίνονται με βάση το άρθρο 152 της Συνθήκης, που είναι σχετικό με τη δημόσια υγεία, αλλά με το άρθρο 37 που αφορά την Κοινή Αγροτική Πολιτική. Αυτό αποδεικνύει, ότι πρώτιστο μέλημα όλων των κοινοτικών οργάνων είναι η δημιουργία εκείνων των προϋποθέσεων που απαιτούνται για να εξασφαλίζουν οι καπιταλιστές ανώτατα κέρδη, αδιαφορώντας, όπως στη συγκεκριμένη περίπτωση, ακόμα και για το ενδεχόμενο να οδηγηθούμε σε πανδημία.

ΥΓ: Από το Δεκέμβρη του 2002 οι Κομισάριοι επιτρέπουν μόνο στους ιταλούς καπιταλιστές να πουλάνε σ' όλα τα κράτη μέλη πουλερικά εμβολιασμένα για να κατοπολεμηθούν υποτίθεται οι λοιμώξεις από την ΓΠΧΠ. Την επόμενη βδομάδα θα μιλήσουμε αναλυτικά γι' αυτή την προκλητική απόφαση, που εξακολουθεί ακόμη να ισχύει. Σημειώνουμε ότι στην Ελλάδα εισάγονται μεγάλες ποσότητες ιταλικής γαλοπούλας.

ΓΚΟΥΑΝΤΑΝΑΜΟ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 5

ρίες που έχω βιώσει. Οι κρατούμενοι ουσιαστικά εκβιάζονταν από τους ανακριτές τους, που τους έλεγαν ότι πρέπει να συνεργαστούν για να πάρουν πίσω τα τεχνητά μέλη. Αρνούνταν να τους δώσουν πίσω τα ειδικά καθίσματα για την τουαλέτα, τα μπαστούνια που χρησιμοποιούν για να περπατούν, ακόμη και την κρέμα που χρησιμοποιούν για να αποφύγουν τη μόλυνση και τις φλεγμονές στις πληγές. Αρνούνταν να τους δώσουν τις απαραίτητες κάλτσες για τα πρόσθετα μέλη, με αποτέλεσμα οι πληγές να εκτίθενται στο υπερβολικό κρύο των κελιών και ο πόνος να γίνεται πιο δυνατός».

«Οι σκορπιοί κάνουν βόλτα σ' όλο το Camp V. Τον Ιούνιο του 2004 ένας σκορπιός δάγκωσε τον Juma στο κελί μπροστά από το δικό μου. Το περιστατικό πρέπει να έχει καταγραφεί από το ιατρικό προσωπικό που τον φρόντισε. Ο Hisham Sliti βρήκε ένα σκορπιό στο φαγητό του».

«Το δυνατό κλιματιστικό είναι τοποθετημένο ακριβώς πάνω από το τσιμεντένιο κρεβάτι. Αν είσαι ξαπλωμένος, το ρεύμα χτυπά ακριβώς πάνω στο πρόσωπό σου, εκτός αν γυρίσεις ανάποδα οπότε το πρόσωπό σου πέφτει ακριβώς στην ατσάλινη τουαλέτα. Πρέπει να διαλέξεις ανάμεσα στην ασθένεια και τη βρώμα. Το κλιματιστικό είναι ιδιαίτερα δυνατό στη θέση D και χρησιμοποιείται ως μέσο βασανισμού. Ευτυχώς, τελευταία δεν χρειάστηκε να υποστώ αυτό το μαρτύριο, γιατί αυτό γενικά προορίζεται για τις νέες αφίξεις από τη βάση Μπαγκράμ. Ομως αν θυμώσεις τους ανακριτές, μπορεί να καταλήξεις εκεί. Πρόσφατα στάλθηκαν εκεί τρεις άνθρωποι. Το τελευταίο διάστημα έχει μπει σε εφαρμογή ένα νέο εργαλείο βασανισμού. Τοποθετούν μεγάλους θορυβώδεις ανεμιστήρες σε κάθε διάδρομο, ακόμη κι αν δεν υπάρχει κανείς στους διαδρόμους, χωρίς να είναι χρήσιμοι σε κανένα. Οι ανεμιστήρες αυτοί κάνουν πολύ ενοχλητικό θόρυβο και λειτουργούν μέρα-νύχτα, ακόμη και την ώρα της προσευχής. Χρησιμοποιούνται μόνο για να κάνουν θόρυβο και να δυσκολεύουν ακόμη περισσότερο την επικοινωνία μεταξύ των κρατουμένων. Αν η κεντρική διοίκηση είναι δυσαρεστημένη με μας στο Camp V, ανεβάζουν την ένταση των ανεμιστήρων για να κάνουν τη ζωή μας πιο ανυπόφορη. Αν ένας ανακριτής είναι θυμωμένος με ένα κρατούμενο βάζουν τον ανεμιστήρα μπροστά στην πόρτα του κελιού του. Μόνο όταν έρχεται κάποιος σημαντικός επισκέπτης κλείνουν τους ανεμιστήρες. Πιστεύει πραγμαικά κανείς ότι οι ΗΠΑ, που έχουν ξοδέψει εκατομμύρια δολάρια για το Camp V, δεν μπορούν να βάλουν ανεμιστήρες που να μην κάνουν αυτό το φοβερό θόρυβο; Ομουν σε μια φυλακή του Πακιστάν και κει είχαν ανεμιστήρες που δεν έκαναν θόρυβο. Το Πακιστάν έχει καλύτερη τεχνολογία από τις ΗΠΑ; Όμως οι ανεμιστήρες είναι κάτι ασήμαντο στο Πάνθεον των μαρτυρίων που υποφέρουμε στο Camp V».

Γροθιά κυριολεκτικά στο στομάχι για όλους μας τα περιορισμένα αυτά αποσπάσματα της καταγγελλίας του απεργού πείνας. Για όσους περιορίζονται σε ουμανιστικού τύπου καταγγελλίες από τον καναπέ τους. Για όσους βάζουν τον αγώνα των κολασμένων και εξαθλιωμένων μαζών της Ανατολής στο μικροσκόπιο και ψάχνουν να βρουν πόσο ταιριάζει με τα δικά τους «επαναστατικά» και «αντιιμπεριαλιστικά» μέτρα και σταθμά για να καθορίσουν ανάλογα τη στάση τους. Για όσους αγνοούν ή υποτιμούν αυτό τον αγώνα γιατί επικεφαλής βρίσκονται οι Ισλαμιστές. Για όλους εμάς που δεν κάνουμε όσα πρέπει να κάνουμε για να καταργηθεί αυτό το σύγχρονο Νταχάου. Το ελάχιστο που μπορούμε να κάνουμε είναι να υποκλιθούμε στον ηρωικό αγώνα των ανθρώπων αυτών που παλεύουν σε συνθήκες πραγματικής κόλασης, ανεξάρτητα από τα προσωπικά τους πιστεύω, για την αξιοπρέπεια και την τιμή όχι μόνο τη δικιά τους αλλά και κάθε ανθρώπου που αγωνίζεται ενάντια στους δυνάστες των λαών.

ΣΥΜΗ-ΩΣΕΙΣ

* Οπως δείχνουν τα πράγματα θα έχουμε συγχωριανό μας τον Μεσούτ Γιλμάζ! Γοητεύτηκε από τη Σύμη και ψάχνει εναγωνίως ένα φτωχικό εδώ. Κι απ' ό,τι λένε, όλα αυτά ξεκίνησαν από μια Ναζλί και κάτι μπακλαβάδες.

* Την ίδια ώρα, ο Αντρίκος Παπανδρέου πουλάει την φτωχική διώροφη, παραδοσιακή του κατοικία της Πάτμου (ποιας γιάφκας ρε λαμάκα, για το νησί μιλάμε) που κοστολογείται περί τα 800 ψωροχιλιάρικα (τι δραχμές ρε, στην ευρωζώνη είσαι, ξύπνα).

* Δεν ξέρουμε αν η παραπάνω κίνηση σχετίζεται με την άφιξη του Κοκό Ντεγκρέτσια στο νησί. Αγόρασε τη φτωχική (μόλις οχτακόσια τετραγωνικά, quelle decadence) κατοικία του Αγά Χαν στην Πάτμο έναντι 1.200.000 ευρώ, μετά το φτωχικό που αγόρασε στο Ψυχικό πριν λίγους μήνες. Για την αναζήτηση στέγης στη Θεσσαλονίκη (είχαμε γράψει σε παλαιότερο Κοντρόφυλλο για τις οκτώ τουαλέτες που αναζητούνταν), δεν γνωρίζουμε. Οποιος ασχολείται με τους βασιλικούς, ας ενημερώσει και τις γλάστρες, παρακαλούμε.

* Ακου Δωδεκάνησα! Ποιος τα μέτρησε και τα βάφτισε έτσι; Ο Μουλαροτραγιάσκας;

* Θα 'ναι μάλλον σαν την σαρακοστή (την μετρήσατε ποτέ;)

* Ολα στο πνεύμα της λιτότητας και της προς τα κάτω μείωσης.

* Παρεμπιπτόντως: Στο νησί που έχει ο Τσιγαρίδας τις πολυτελέστατες ξενοδοχειακές μονάδες (και για όσα μου διαφεύγουν ένοχος), οι τοπικοί άρχοντες μαλλιοτραβιούνται άγρια. Ενεκα η αστικοποίηση (αστειοποίηση) να 'ουμ.

* Τέρμα τα «θα σε πηδήξω», «θα σε σφάξω» και τα τοιαύτα. «Θα σου ετοιμάσω τον προϋπολογισμό» θα λέμε στο εξής.

* Για να δούμε τι θα πει και ο πρώην Κνίτης (εντάξει, ξέρουμε, αλλά ας μην προκαταβάλλουμε, ας τους αφήσουμε να εκτεθούν από μόνοι τους).

* Στο δρόμο που χάραξε ο Φίλιππος Συρίγος, να κι ο Περικλής Στέλλας, από τα μέρη μας. Την πρωτεύουσα του παρακράτους ντε, που αλληλοεγκαταληφθήκαμε εσχάτως (αυτή άρχισε πρώτη, θείο).

* Τί λέγαμε τις προάλλες; Για ένα κρούσμα υπόσχεσης διορισμών; Ε, συμη-ώστε ότι τα κρούσματα πολλαπλασιάστηκαν στην ευρύτερη περιοχή. Για σωστές απαντήσεις, άλλοι βαθμολογούνταν με 12 και με 15, για να τους προσπεράσουν τα…δικά τους παιδιά με τα «άριστα» επί των ιδίων ερωταποκρίσεων. Modestly and humbly (σεμνά και ταπεινά θα πει αυτό, στην προτεινόμενη από την Mrs Diamantopoulos δεύτερη μητρική μας γλώσσα).

* Στο μεταξύ χίλιοι συμβασιούχοι του Υπ.Πο. το οποίο είναι υπό (όνομα και πράμα), φεύγουν για να στελεχώσουν τις στρατιές των ανέργων. Καλώς ορίσατε. Μην κάθεστε ακόμα, περιμένουμε κι άλλους.

* Να, να! Κάποιοι έβγαλαν Flash, στρίβουν κατά δω κι αυτοί.

* Το Κοκκαλιστάν που λέγαμε, έγινε ξεκοκκαλιστάν. Μπαϊρακταροκαταστάσεις…

* Ελπίζω μόνο να μην είναι αργά, όταν ο καθείς αντιληφθεί το πρόβλημα επί της ουσίας και στη σωστή του διάσταση. Καλός ο εαυτούλης, αλλά δεν είμαστε μόνοι μας στον μάταιο τούτο κόσμο. Κι ούτε βολεύει να «ζούμε δι' αντιπροσώπου, μες στους μύθους του Αισώπου». Βέβαια, μόνοι θα φύγουμε, αλλά χωρίς την παραμικρή αποσκευή…

* Κι αντί να καυχιόμαστε πόσο καλά οδηγάμε, πόσο καλά χειριζόμαστε το άλφα ή βήτα μαραφέτι – φαλλικό υποκατάστατο - ή πόσο καλά αποδίδουμε στα όποια καθήκοντά μας (ακόμα και στην έναντι ψιχίων πώληση της εργατικής μας δύναμης οι τυχερότεροι), ας καταπιαστούμε με άλλα, πιο ουσιώδη κι ας αναπτύξουμε άλλες δεξιότητες (ή αριστερότητες, καλύτερα). Ετσι απλά…

* Και το ερώτημα – ξανά γαμώτο – παραμένει: Τι θα γίνει με τον Σάββα ρεεεεε;

* Δεν ντρέπεστε ρε; (Στον νομικό πολιτισμό, την αξιοπρέπεια, το σεβασμό και το δικαίωμα στη ζωή μιλάω).

* «Εμπαίζεις; Σκώπτεις; Κωμωδείς; Χλευάζεις; Σατυρίζεις;
Εγείρεις εις απείθειαν; Σαρκάζεις; Μυκτηρίζεις;
Φυλάκισις μηνών επτά, εννέα, ενός έτους,
εις υπογείους φυλακάς πλατείας και ανέτους»
(Αλέξανδρος Σούτσος – «Η κατάσχεσις της «Διανοίας»»)

Κοκκινοσκουφίτσα

Απάντηση του Ζαν-Μαρκ Ρουϊγιάν στο Γαλλικό Πρακτορείο Ειδήσεων

Πολιτικός κρατούμενος, καταδικασμένος για τη συμμετοχή του στο αντάρτικο πόλης της «Action Directe», περίπου μια εικοσαετία σε ειδικό καθεστώς κράτησης, ο Ζαν-Μαρκ Ρουϊγιάν διαψεύδει το Γαλλικό Πρακτορείο Ειδήσεων που προσπάθησε να τον παρουσιάσει σαν μεταμελημένο. Αναδημοσιεύουμε την απάντησή του, για τον πρόσθετο λόγο ότι παρουσιάζει ενδιαφέρον για μερικά φαινόμενα που παρουσιάζονται στο χώρο των Ελλήνων πολιτικών κρατουμένων (και δεν εννοούμε μόνο τους μεταμελημένους και συνεργαζόμενους).

Αντίθετα με ό,τι αναφέρει τηλεγράφημα του AFP του μηνός Αυγούστου, δεν δήλωσα ποτέ ενώπιον του TAP (εφετείο) ότι η στράτευσή μου στην ευρωπαϊκή ένοπλη πάλη ήταν λάθος. Τουναντίον, διεκδικώντας εξ ολοκλήρου την πολιτική κληρονομιά της οργάνωσης Action Directe (Αμεση Δράση) και μέσω αυτής του κοινού Αντι-ιμπεριαλιστικού Μετώπου των δυνάμεων του ευρωπαϊκού αντάρτικου, από την πρώτη μέρα μέχρι την σύλληψή μου τον Φεβρουάριο του 1987 και επί 20 χρόνια στον κόσμο της φυλακής, είμαι περήφανος που αγωνίστηκα στο πλευρό εκατοντάδων συντρόφων. Μερικοί έχουν πεθάνει, άλλοι εξοντώθηκαν, αλλά η ανάμνησή τους δεν με εγκαταλείπει και δεν θα μπορούσα ποτέ να τους προδώσω.

Είμαι βαθιά προσηλωμένος στις αξίες και τους προσανατολισμούς που υπερασπιστήκαμε στη διάρκεια μιας δεκαετούς ένοπλης αντίστασης. Και ειδικά στα δυο τελευταία χρόνια του παράνομου αγώνα μας, όταν διεξήγαμε τις μάχες μας ενάντια στις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις στις εξαρτημένες χώρες. Οπως και στις ενέργειες ενάντια στην αναδόμηση που ήταν απαραίτητη για την πραγμάτωση του νέου νεοφιλελεύθερου μοντέλου και της γενικευμένης αβεβαιότητας.

Βέβαια αποτύχαμε. Είναι προφανές. Αλλά αυτή η ήττα, όπως και η ήττα των κύριων κομμουνιστικών και προοδευτικών δυνάμεων στα τέλη της δεκαετίας του '80, σε καμιά περίπτωση δεν σημαίνει την ελλειψη εγκυρότητας των επιλογών μας ούτε του αγώνα μας για το μετασχηματισμό των κοινωνικών σχέσεων. Είναι αλήθεια, επίσης, ότι σε αυτές τις επιθέσεις, όπως και σε κάθε πρακτική δράση, διαπράχθηκαν λάθη. Διεκδικούμε εξίσου το δικαίωμα να κάνουμε λάθη. Εντούτοις, η μελέτη τους δεν μπορεί να διεξάγεται μέσα σε δικαστήρια αλλά μόνο μέσα από μια σοβαρή ιστορική δουλειά με μοναδικό σκοπό την αναμετάδοση μιας εμπειρίας βασισμένης σε πραγματικά βιώματα και όχι στις αερολογίες της αντι-προπαγάνδας.

Είναι αδιαμφισβήτητο ότι μέσα σε 20 χρόνια, οι ιστορικές συνθήκες που υπήρξαν το πεδίο της στράτευσής μας έχουν αλλάξει άρδην. Στην εποχή μας, ο δεύτερος ψυχρός πόλεμος ανάμεσα στις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις και τις σοβιετικές χώρες συνιστούσε την κύρια αντίφαση. Αποτύπωνε τους ρυθμούς του στις ταξικές πραγματικότητες και στα κινήματα απελευθέρωσης των καταπιεσμένων λαών. Ομως, από τη δεκαετία του '90, νέες συνθήκες κάνουν την εμφάνισή τους. Οι ιμπεριαλιστικοί πόλεμοι πολλαπλασιάζονται και εξοντώνουν ολόκληρους πληθυσμούς στη Μέση Ανατολή ή στην Αφρική, αλλά και στην Ευρώπη, στα Βαλκάνια, όπως και στον Καύκασο. Αλλού η μιζέρια και η εντατική εκμετάλλευση οδήγησαν στην υποβάθμιση των συνθηκών για τους εργαζόμενους και τους πιο αδύναμους. Η βάρβαρη φύση των κερδών μοιάζει να μην έχει όριο. Και προς το παρόν, το επαναστατικό κίνημα στις μητροπόλεις δεν μπόρεσε ούτε ήξερε να επαναπροσδιορίσει τους προσανατολισμούς μιας νέας επίθεσης αντίστοιχης στις δυναμικές της παγκοσμιοποίησης και της επακόλουθης ισχυρής ιεραρχιοποίησης. Εν τούτοις στο κέντρο, η αντίσταση θα πρέπει να αναλάβει ένα ρόλο ουσιαστικό στη σχέση της με τις λαϊκές δυνάμεις των χωρών του Νότου και να μην ικανοποιείται με μια πλατωνική αλληλεγγύη.

Είμαι αγωνιστής κομμουνιστής και ως τέτοιος θεωρώ ότι εξ ορισμού η επαναστατική βία είναι αναγκαία ήδη από τις πρωταρχικές φάσεις της διαδικασίας της απελευθέρωσης. Με τη στρατιωτικοποίηση των κέντρων εξουσίας και τα μέτρα ασφάλειας αποκτά προφανέστατα στρατηγικό χαρακτήρα που συνδέεται με όλες τις κρίσιμες φάσεις καθώς και με τον τελικό στόχο της πάλης μας. Δεν μιλώ σε παρατατικό χρόνο, διότι η ένοπλη πάλη δεν είναι του παρελθόντος. Είναι η πραγματική πρακτική χιλιάδων επαναστατών μαχητών σε πολλές ηπείρους. Στα τέσσερα σημεία της γης, η αντίσταση είναι υπαρκτή. Αντρες και γυναίκες παίρνουν τα όπλα της απελευθέρωσης. Το αντάρτικο της Κολομβίας ή εκείνο των αραβικών πληθυσμών ενάντια στη σιωνιστική αποικιοκρατία και τις αμερικανικές επεμβάσεις είναι οι πιο συντριπτικές αποδείξεις. Και ανήκω σ' αυτό το στρατόπεδο χωρίς καμιά σκιά αμφιβολίας.

Το σύστημα προσπαθεί να μας επιβάλει την μεταμέλεια με τη βία, έως και με το βασανιστήριο της πλήρους απομόνωσης, ή με το ψέμα. Μάταια, γιατί τοποθετούμαστε πάντα με το στρατόπεδο αυτών που υποφέρουν και αυτών που αγωνίζονται. Δεν θα προδώσουμε τίποτα εξ αιτίας του φόβου της φυλακής. Και θα αναλάβουμε μέχρι τέλους τις ευθύνες μας για το παρελθόν καθώς και τον τωρινό μας ρόλο ως κομμουνιστών κρατουμένων.

Μαρξιστές μάλαμα!

Τι μαθαίνει κανείς παρακολουθώντας συστηματικά το «Ριζοσπάστη»; Μαθαίνει πώς γαλουχούνται οι νέες (και οι παλιότερες) γενιές των(κατά δήλωσή τους) κομμουνιστών στα νάματα του επαναστατικού μαρξισμού-λενινισμού. Προσέξτε παράδειγμα λαμπρό. Ο αρθρογράφος Α. Κακάρας, αρχιπλοίαρχος ε.α., μέλος ΚΕΘΑ, όπως υπογράφει (ΚΕΘΑ προφανώς σημαίνει Κίνηση για την Εθνική Αμυνα, ήτοι η κλαδική αποστράτων του Περισσού) ανησυχεί σφόδρα για την τροπή που παίρνουν τα πράγματα στο στρατό και μας το λέει από τον τίτλο «Ποιες Ενοπλες Δυνάμεις φτιάχνουν». Εκφράζει δε τους φόβους του (φόβους, όχι βεβαιότητα) με τα εξής καταπληκτικά:

«Φοβούμαστε πως δεν είναι μακριά ο χρόνος που όλοι όσοι θα υπηρετούν, θα βλέπουν τη δουλιά τους ως στρατιωτικοί όχι με το ρομαντισμό και την υποχρέωση προς την πατρίδα και το έθνος, αλλά ως έναν τρόπο βιοπορισμού με πρόσθετες υποχρεώσεις σε περιοχές μακράν της Ελλάδας, που μάλιστα θα αποδίδουν και οικονομικά επιπλέον των κύριων αποδοχών».

Εχει δίκαιο ο κομμουνιστής (ή έστω φιλοκομμουνιστής) αρχιπλοίαρχος ε.α. Υπάρχει μεγάλος κίνδυνος κάποια στιγμή (ευτυχώς που σήμερα δεν ισχύει αυτό) να δικαιωθούν εκείνοι οι δογματικοί κλασικοί του μαρξισμού, που υποστήριζαν ότι ο στρατός είναι το βασικό όργανο κυριαρχίας της αστικής τάξης, που σκοπό έχει να καταστέλλει τον εσωτερικό εχθρό και να στηρίζει τα πολεμικά σχέδια στο εξωτερικό. Ευτυχώς, μέχρι τώρα ο στρατός είναι ένας μηχανισμός που διοικείται από ανθρώπους ρομαντικούς, ευγενείς, που έγιναν αξιωματικοί καριέρας όχι για να κονομήσουν, υπακούοντας σε διαταγές και δίνοντας διαταγές, αλλά ωθούμενοι από μια ρομαντική διάθεση προσφοράς προς την πατρίδα και το λαό.

Και μην ακούτε όλους εκείνους που είτε αναμασούν τις θεωρητικές βλακείες του Μαρξ, του Λένιν και των άλλων θεωρητικών του κομμουνισμού ή εκείνους που κρίνουν με βάση την εμπειρία τους από τη θητεία που υπηρέτησαν. Μην ξεχνάτε ότι οι νέοι μας σήμερα είναι μαλθακοί, καλομαθημένοι, μαμόθρεφτα που τα θέλουν όλα έτοιμα, απείθαρχοι, ρέποντες προς την αναρχία, γι' αυτό και η θητεία τους φαίνεται αγγαρεία και βασανιστήριο. Απάνω τους Κακάρα (και Αλεκάρα)...

■ Συγκάλυψη

ΘΥΜΑΣΤΕ που γράφαμε πριν από δυο βδομάδες ότι είναι πρωτοφανής η σπουδή που επιδείχτηκε στο θάψιμο της υπόθεσης με την κατάρρευση του στεγάστρου στον αρχαιολογικό χώρο της Σαντορίνης; Το θέμα έχει ήδη εξαφανιστεί από τις σελίδες του αστικού Τύπου. Οσο για τις επίσημες ενέργειες, να τί δήλωσε ο Π. Τατούλης, στα τέλη της περασμένης εβδομάδας, βγαίνοντας από το μέγαρο Μαξίμου όπου συνεργάστηκε με τον Καραμανλή: «Γίνονται όλες οι ενέργειες που απαιτούνται. Χτες επισκέφτηκε το χώρο η δικαστική επιτροπή πραγματογνωμόνων. Σήμερα συνεδριάζει στην Αθήνα η επιτροπή πραγματογνωμόνων του υπουργείου Πολιτισμού, με προσωπικότητες μεγάλου επιστημονικού κύρους, και θα αποφασίσουν την κάθοδό τους για να δουν τα προβλήματα»!

Δεν βιάζονται καθόλου. Οσο πιο αργά τόσο πιο καλά για τη συγκάλυψη.

Εν χορώ οι σειρήνες

Πρωτοστατεί ο Γιωργάκης

Ξεσάλωσε τελείως ο Γιωργάκης Παπανδρέου αναλύοντας για μια ακόμη φορά από το βήμα της 50ης συνόδου των πρυτάνεων τις θέσεις του «νέου ΠΑΣΟΚ» για την Παιδεία. Με χίλια πια τρέχει τούτο το «παιδί»!

Και τι δεν είπε, περιγράφοντας το Πανεπιστήμιο που οραματίζεται κατά τα προσφιλή του αμερικάνικα πρότυπα.

Ζήτησε πρώτα-πρώτα να διαμορφώνει κάθε ΑΕΙ τη δική του φυσιογνωμία, τους στόχους, τη δομή και τη λειτουργία του, με βάση τον εσωτερικό κανονισμό του και η μόνη εμπλοκή του κράτους να είναι η χρηματοδότηση συμφωνημένων προγραμμάτων και ο έλεγχος.

Δηλαδή με πρόφαση την πολυδιαφημισμένη «αυτοτέλεια» των ΑΕΙ, ζήτησε την απεμπλοκή του κράτους από τη στοιχειώδη υποχρέωσή του να ενισχύει οικονομικά -και μάλιστα πλούσια και γενναία όπως αρμόζει στην αξιοπρεπή πανεπιστημιακή λειτουργία- τα πανεπιστήμια.

Για τον αρχηγό του ΠΑΣΟΚ, η κρατική χρηματοδότηση πρέπει να γίνεται με το σταγονόμετρο και μάλιστα για συμπεφωνημένα, για την πραγματοποίηση των οποίων θα υπάρχει έλεγχος, δηλαδή αξιολόγηση των Ιδρυμάτων.

«Μανούλα» στις αοριστολογίες ο Γ. Παπανδρέου, προσπάθησε να καμουφλάρει τούτη την άκρως φιλελεύθερη και επικίνδυνη πρόταση, με μπόλικη σάλτσα περί ελεύθερης διαμόρφωσης από τα Πανεπιστήμια της φυσιογνωμίας, των στόχων, της δομής και της λειτουργίας τους.

Τι σόι ελευθερία όμως είναι αυτή όταν όλα αυτά καθορίζονται από τη Μπολόνια, στην κατεύθυνση της δημιουργίας του Κοινού Ευρωπαϊκού Χώρου Ανώτατης Εκπαίδευσης; Και όταν από πάνω επικρέμεται η δαμόκλειος σπάθη της αξιολόγησης, που εδώ ο Γ. Παπανδρέου ομολογεί εμμέσως πλην σαφώς ότι θα αποτελεί προϋπόθεση της όποιας χρηματοδότησης;

Αλλά ο Γιωργάκης δε σταμάτησε εδώ και απευθυνόμενος στους πανεπιστημιακούς είπε πως αν τα Πανεπιστήμια θέλουν -που θα θέλουν- πρόσθετους πόρους, πέραν της ψωραλέας κρατικής χρηματοδότησης, οφείλουν να ανασκουμπωθούν και να αναζητήσουν πόρους από ιδιώτες ή άλλους δημόσιους φορείς. Τούτοι οι ευγενικοί «χορηγοί» θα προτρέξουν σε βοήθεια των Ιδρυμάτων όχι μόνο γιατί το όνομά τους θα μείνει με χρυσά γράμματα στην ιστορία του τόπου (η πατρίς αιωνίως ευγνωμονούσα), αλλά και γιατί θα έχουν όφελος εν τη παλάμη. Ερευνητικά προγράμματα για την πάρτη τους, λόγο και έλεγχο στα προγράμματα σπουδών, ώστε οι φοιτούντες σ' αυτά να ενισχύσουν μελλοντικά τους στόχους και τα συμφέροντά τους κ.λπ. Μάλιστα ο Γιωργάκης πρότεινε και κάτι πολύ πιο πρακτικό. Να αγοράζουν απευθείας τούτοι οι ευγενικοί χορηγοί τις έδρες στα Πανεπιστήμια, οι οποίες και θα φέρουν το όνομά τους!

Ενα Επιχειρηματικό Πανεπιστήμιο με όλους τους τύπους επιθυμεί ο πρόεδρος του ΠΑΣΟΚ, γι' αυτό και δεν ικανοποιείται από τα έως τώρα ισχύοντα στα πανεπιστημιακά ιδρύματα. Οπως άλλωστε δεν ικανοποιείται πια και όλη η ΕΕ. Δεν αρκεί η απλή σύνδεση με την αγορά και τις επιχειρήσεις. Δεν αρκούν οι κατά παραγγελία των επιχειρήσεων έρευνες και οι μπίζνες των πανεπιστημιακών διοικήσεων με το κεφάλαιο και τους διάφορεις φορείς. Πρέπει να υπάρξει πλέρια υποταγή των Πανεπιστημίων στις επιχειρήσεις και αυτό να είναι η μια και μόνη γενικευμένη κατεύθυνση. Σ' αυτό το δρόμο μπορούν ν' αντέξουν μόνο οι «παραγωγικές» σχολές και μάλιστα όχι όλες. Οι άλλες, οι επιφορτισμένες με τις λεγόμενες «ανθρωπιστικές σπουδές» δεν έχουν μέλλον.

Αυτά πρεσβεύει και ο Παπανδρέου, γι' αυτό και ζητάει τη σύνδεση των ΑΕΙ και ΤΕΙ με τους κοινωνικούς και παραγωγικούς φορείς σε τοπικό και περιφερειακό επίπεδο. Και για να επιβεβαιωθεί πλήρως η άποψη ότι πρόκειται στην ουσία για επιχείρηση και όχι για πνευματικό ίδρυμα, ζητάει από πάνω και την εισαγωγή μάνατζερ, που θα αναλάβει τις κρίσιμες διοικητικές υπηρεσίες.

Σ' ένα τέτοιο, βέβαια, πανεπιστήμιο-επιχείρηση δεν πρέπει νά χουν λόγο οι φοιτητές. Τέρμα, λοιπόν, οι «δημοκρατικές» και «σοσιαλιστικές» φιοριτούρες της περίφημης «συνδιοίκησης», που γεννήθηκε στα πλαίσια της μεταπολιτευτικής πολιτικής της ενσωμάτωσης της λαϊκής απαίτησης και της εξαγοράς συνειδήσεων και συναίνεσης.

Το πανεπιστήμιο-επιχείρηση πρέπει να διέπεται απ' όλους τους αυστηρούς και περιοριστικούς κανόνες διοίκησης μιας καπιταλιστικής επιχείρησης, όπου νόμος είναι το δίκιο του καπιταλιστή (εν προκειμένω της πανεπιστημιακής κάστας, που θα βρίσκεται σε αγαστή συνεργασία με κράτος και αφεντικά).

Βέβαια, ο Γιωργάκης, σαν γνήσιος Πασόκος και τέκνο του πατέρα του, κρύβει επιμελώς λόγια. Μιλάει αόριστα για «νέο σύστημα ανάδειξης πανεπιστημιακών αρχών με νέο αντιπροσωπευτικότερο τρόπο φοιτητικής συμμετοχής», όταν όλοι οι παροικούντες εν Ιερουσαλήμ γνωρίζουν ότι αυτό που συζητιέται έντονα αυτό τον καιρό από το υπουργείο Παιδείας και από «παπαγαλάκια»-πανεπιστημιακούς είναι η δραστική μείωση της φοιτητικής συμμετοχής στον τρόπο εκλογής των πανεπιστημιακών οργάνων.

Το κερασάκι το αφήσαμε για το τέλος. Είναι το περίφημο 40% του Δ' Κοινοτικού Πλαισίου Στήριξης που ζήτησε ο πρόεδρος του ΠΑΣΟΚ να επενδυθεί στην εκπαίδευση, σε συνδυασμό με την άμεση κάλυψη του στόχου του 5% του ΑΕΠ για την Παιδεία. Αντιπολίτευση είναι, λέει και καμιά εξυπνάδα για να περνάει η ώρα. Εδώ είκοσι χρόνια κυβέρνηση ήταν το ΠΑΣΟΚ και την Παιδεία την είχε στα αζήτητα, τώρα τον έπιασαν οι γενναιοδωρίες.

Ολα αυτά, λοιπόν, τα ωραία είπε ο Γιωργάκης, που έχει ξαμολύσει τον τελευταίο καιρό όλη την κουστωδία του μορφωτικού τομέα του ΠΑΣΟΚ, με μπροστάρισσα τη Μαρούλα Δαμανάκη, να μας κάνει πλύση εγκεφάλου. Και να μας παρουσιάσει το «μαύρο» για προοδευτική και ρηξικέλευθη πρόταση για την Παιδεία. Και πρωτίστως να πείσει τους ίδιους τους ψηφοφόρους και τα μέλη του ΠΑΣΟΚ που εξακολουθούν -δυστυχώς- να παραμένουν κολλημένοι σε κάτι αναχρονιστικά περί δημόσιας και δωρεάν Παιδείας.

Και τι έκαναν, θα αναρωτηθείτε οι πρυτάνεις που τον άκουγαν; Τον πήραν με τις ντομάτες;

Σαν έτοιμοι από καιρό συμπορεύτηκαν μαζί του σιωπηλά και αποφάσισαν να συστήσουν μια επιτροπή, που θα μελετήσει και θα κωδικοποιήσει το ξήλωμα του νόμου-πλαισίου για τα Πανεπιστήμια.

Παράλληλα προχωρά και το υπουργείο Παιδείας με επί τούτου συνεδριάσεις του ΕΣΥΠ και σύσταση συμβουλευτικής προς αυτό επιτροπής, αποτελούμενη από πανεπιστημιακούς.

Στόχοι άμεσης προτεραιότητας: η κατάργηση του πανεπιστημιακού ασύλου, η κατάργηση των δωρεάν συγγραμμάτων, η εκπαραθύρωση των «αιώνιων φοιτητών» και η αλλαγή του τρόπου εκλογής των πανεπιστημιακών οργάνων με δραστική μείωση της συμμετοχής των φοιτητών. Συζητιέται επίσης η επαναφορά της έδρας (αυταρχικότερη δομή) και η μείωση των πανεπιστημιακών βαθμίδων.

Εν χορώ, λοιπόν, οι σειρήνες.

Γιούλα Γκεσούλη

Γελοίοι λογοκλόποι

Το κοπιάρισμα ενός ρεπορτάζ άλλου μέσου, χωρίς να αναφέρεται η πηγή είναι συνηθισμένο στα αστικά ΜΜΕ. Δεν είναι, όμως, τόσο συνηθισμένο να αντιγράφεις ένα ρεπορτάζ και να το παρουσιάζεις σαν αποκλειστικό. Το έκανε συντάκτης του «Ριζοσπάστη» (χωρίς να βάλει την υπογραφή του, άρα το χρεώνεται η εφημερίδα), κλέβοντας ρεπορτάζ που είχε δημοσιευτεί πριν δυο εβδομάδες στην «Κόντρα» (φύλλο 393, 1.10.05) και παρουσιάζοντάς το σαν αποκλειστικό, με πρωτοσέλιδο αναγγελτικό («Ριζοσπάστης», 12.10.05). Το αποκαλυπτικό ρεπορτάζ αφορούσε την οικοπεδοποίηση δάσους στην Ανθούσα. Για του λόγου το αληθές, ιδού αριστερά το... αποκλειστικό του «Ρ» και δεξιά το άρθρο της «Κ», δυο βδομάδες πριν (χωρίς μάλιστα να χαρακτηρίζεται αποκλειστικό, γιατί δεν έχουμε τέτοια καούρα, όπως γνωρίζετε). Εννοείται ότι ο λογοκλέψας δεν ήταν σε θέση να αναλύσει σε βάθος όλο το θέμα, γιατί δεν το ξέρει καλά.

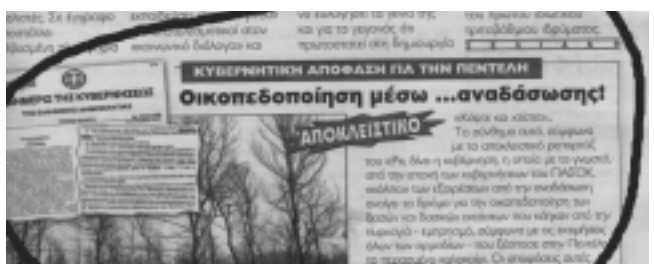

Μ' ΕΝΑ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ ΣΤΟΝ ΚΟΡΥΔΑΛΛΟ

Αγαπητά μου παιδιά

Θα ξέρετε πια ότι έχω την ευκαιρία (ίσως και το βίτσιο) να τριγυρνώ εις το δάσος όταν ο λύκος είναι εδώ και να μαζεύω λουλουδάκια, αφού αυτό ορίζεται από τον ρόλο που μου έχει δοθεί ως Κοκκινοσκουφίτσα. Και μια πουταναφέραμε (όχι τη γνωστή), θα θυμάστε και τους υπόλοιπους συμμετέχοντες στο παραμύθι, την κωλόγρια γιαγιά – Εξουσία, τον κακό υπερπόντιο Λύκο που εσχάτως έπιασε δουλειά προμηθευτή στο πρόγραμμα C4I+U4MY3 (Σι φορ άι + You for my three) και τον καλό κυνηγό που στο τέλος τους διαολοστέλνει και ξεβρωμίζει ο τόπος (μέσω του προγράμματος «ευελφάλεια και τα μυαλά στα κάγκελα, δε-γα-λε-γω»).

Τριγυρνώντας λοιπόν στο δάσος, εκτός από λουλουδάκια (ενίοτε και πεταλούδες) μαζεύω και γνώμες, χλευασμό, φτυσιές και πέτρες ή ό,τι άλλο μου προσφέρουν τα ζωάκια, όταν δεν κοιμούνται ή όταν δεν βλέπουν τηλεόραση (στη δουλειά δεν τους ενοχλώ για δύο λόγους: πρώτον, οι περισσότεροι δεν έχουν πια δουλειά και δεύτερον, εκεί παρεμβαίνουν δυναμικά, μεθοδικά κι ακατάπαυστα τα πανίσχυρα συνδικάτα και η ΓΣΕΕ). Η μεγάλη δυσχέρεια και η απορία εμού της άπορης σ' αυτή την ιστορία εμφανίζεται μπροστά στην διαπίστωση ότι πολλά ζωάκια δεν έχουν πια όχι μόνο το θάρρος της γνώμης που είχαν παλιότερα, αλλά ούτε καν τη γνώμη του θάρρους. Ψάχνουν μηχανικά ή αμήχανα να τη βρουν σε παλιές τσέπες ή σε κομματικές διακηρύξεις-κειμήλια που φυλάνε στο κασελάκι με το εξαργυρωμένο παρελθόν και δεν μπορούν να θυμηθούν πού ακριβώς ξεχάστηκε (στο δρόμο αποκλείεται να τους έπεσε, αφού έχουν πολύ καιρό να βγουν). Ενας μπούφος που μπορεί και μπαινοβγαίνει στα σπίτια τους χωρίς να τον ξεχωρίζουν ανάμεσά τους μου είπε ότι τη γνώμη τους την έχασαν στα κανάλια, στα κάθε λογής κανάλια, λούκια και οχετούς πληροφόρησης. «Εσείς μπορεί να τα μαθαίνετε τα νέα πατέρα, αλλά αυτοί δεν έχουν πληροφόρηση, μόνο πληροφορική και πληροφοριοδότες», μου είπε ο μπούφος, που είχε δείκτη νοημοσύνης πολύ πάνω από το 81 του Earth General Operator * (EGO). «Τι λες ρε μπούφο;», του λέω, «ένα Κοντρόφυλλο έχει μόνο 80 λεπτά». «Και πόσοι θα ενδιαφερθούν για το Κοντρόφυλλο, ρε Κοκκινοσκουφίτσα, όταν εσύ αυνανίζεσαι και Ανανίζεσαι και δεν πας να τους μιλήσεις, να τους ξεκουνήσεις; Πρέπει εσείς να πάτε στον κόσμο, αντί να τον καλείτε. Οταν δεν πάει ο Μωάμεθ αντάρτης στο βουνό, πάει στο βουνό ο Μπιν Λάντεν», είπε ο μπούφος και πήρε τα βουνά.

Κάθισα κάτω από μια μηλιά και δεν έβγαλα μιλιά. Θυμήθηκα τον Χικμέτ που έλεγε «μισό μήλο εμείς, μισό ο κόσμος». Θυμήθηκα ξαφνικά την «Αντιπληροφόρηση», τις θαμμένες και μη προκηρύξεις, τα τόσα χαρτιά του χτες. Σκέφτηκα ότι τα κανάλια ενημέρωσης που απέμειναν είναι κάτι ακαταλαβίστικες για τους πολλούς μπροσούρες που τελικά τις διαβάζουν οι ίδιοι και οι ίδιοι, καθώς και η καλή διάθεση ορισμένων υπαλλήλων των αστικών φυλλάδων, που πάλι οι ίδιοι και οι ίδιοι διαβάζουν. Από κει και πέρα το σκοτάδι, η άγνοια, η έλλειψη ενδιαφέροντος. Δυο-τρεις φυλλάδες, ένα-δυο sites που χρειάζονται συνεργείο κορεοκτονίας εδώ και καιρό (ακόμα ξύνονται κάποιοι απ' τα «τσιμπήματα»), ελάχιστη ή καμιά παράλληλη δράση, διασπαστική και διαχωριστική λογική και απομόνωση από τον κόσμο, του οποίου ωστόσο το όνομα και την υποτιθέμενη δύναμη επικαλείται ο καθείς.

Κι έτσι όπως κυνηγούσα ανεμόμυλους κάτω από την μηλιά χωρίς να βγάζω μιλιά, μου 'ρχεται ένα μήλο στο κεφάλι και μετατρέπομαι σε Νεύτωνα. Δεν μας έφταναν οι δασικές λαμακίες, έχουμε τώρα κι άλλα. Και να η αλληλογραφία, να οι προς Κολοσσαείς, Φιλιππησίους και Ρωμαίους επιστολές, να η «περί λάσπης» πραγματεία με τις οχτώ αριθμημένες θέσεις θυροκολλημένη στο «συγκρότημα», να τα μήλα στο κεφάλι, να τα «μίλα για να με υπερασπιστείς», μίλα μου για μήλα, ο καλός ο μύλος τ' αλέθει όλα. Κι από κει που σκέφτεσαι πώς να πας στον κόσμο, έρχεται εκείνος και σου λέει την περιεχόμενη σε μια από τις επιστολές (αμφοτέρως δίκαιη) έκφραση: «Αντε γ...ρε μ...»

Κοκκινοσκουφίτσα Γαϊδουρομπερέ

* operator: αγύρτης, διαχειριστής, καταφερτζής, πιλότος, τσαρλατάνος, χειριστής, χειρούργος (διαλέξτε ό,τι θέλετε. Πάντως, στο παρόν κείμενο χρησιμοποιείται με την έννοια του μαλάκα).

ΚΟΡΑΚΙ ΣΦΥΡΑ ΤΟ

Σκάσε, χειροκρότα και πλήρωνε

Ο πρόεδρος της ΑΕΚ κ. Θεμιστοκλής Νικολαΐδης θα απασχολήσει τη στήλη αυτή την βδομάδα και θα σχολιάσουμε τα όσα είπε στην πρόσφατη συνέντευξή του στην ΕΤ1. Ο πρόεδρος της ΠΑΕ ΑΕΚ θεωρείται ή τουλάχιστον αυτή την εικόνα προσπαθούν να προβάλουν οι συνεργάτες του, μετρ της επικοινωνιακής πολιτικής και άνθρωπος που γνωρίζει καλά τους κανόνες του παιχνιδιού και μπορεί να κάνει τις ενέργειες εκείνες που απαιτούνται για να πάρει με το μέρος του την κοινή γνώμη. Μάλιστα, από σημαντική μερίδα του Τύπου, με αφορμή τη συνέντευξή του, επιχειρήθηκε για μια ακόμη φορά να παρουσιαστεί σαν παντοδύναμος και πρόσωπο που ελέγχει πλήρως τις εξελίξεις στην ομάδα.

Η άποψη της στήλης για τον πρόεδρο της ΑΕΚ είναι γνωστή και μάλιστα την εποχή της παντοδυναμίας του δεν είχαμε διστάσει να τον κατηγορήσουμε για τις επιλογές και να αμφισβητήσουμε την άποψη ότι στο πρόσωπό του η ΑΕΚ βρήκε τον πρόεδρο που θα τη βγάλει από την αφάνεια και την ανυποληψία των τελευταίων χρόνων. Είναι παραδεκτό από όλους –και από τη στήλη- ότι ο πρόεδρος της ΑΕΚ είναι ιδιαίτερα έξυπνο άτομο και ότι έχει την ικανότητα να ελίσσεται και να ρισκάρει. Αυτά είναι αναμφισβήτητα προσόντα που τον βοηθούν στην προσπάθειά του να διοικήσει την ομάδα του, αλλά σε καμιά περίπτωση δεν αρκούν για να κερδίσει το στοίχημα και να καταφέρει να δημιουργήσει τη μεγάλη ΑΕΚ που υποσχέθηκε στους φίλους της. Τα προσόντα που αναφέραμε πριν τον βοήθησαν αφάνταστα στο να πάρει εν λευκώ τις τύχες της ομάδας και να καταφέρει, τουλάχιστον μέχρι αυτή τη στιγμή, να μην υπάρχει αντίπαλο διοικητικό δέος (ιδιαίτερα μετά την αποτυχία του Μελισσανίδη στις εκλογές της Ερασιτεχνικής ΑΕΚ), τον βοήθησαν να χρησιμοποιήσει με τον καλύτερο τρόπο τους οργανωμένους οπαδούς της ομάδας για να πετύχει τους στόχους του, άσχετα αν τον τελευταίο καιρό οι σχέσεις των δυο πλευρών περνάνε κρίση, όμως σε καμιά περίπτωση δεν μπορούν να του εξασφαλίσουν τις αγωνιστικές επιτυχίες που έχει ανάγκη, για να μπορέσει να συνεχίσει χωρίς μουρμούρες την προσπάθειά του.

Εχοντας αυτά τα δεδομένα, η προσωπική μου εκτίμηση είναι ότι με τη συγκεκριμένη συνέντευξη ο κ. Νικολαΐδης, ρισκάρει πολύ περισσότερο από ό,τι θα έπρεπε αυτή την περίοδο και κατά κάποιο τρόπο δρομολογεί τις όποιες εξελίξεις πολύ πιο σύντομα από όσο θα περίμενε κανείς. Επιπλέον, αν και από κάποιους η συνέντευξη θεωρείται επιτυχημένη επικοινωνιακή κίνηση, πιστεύω ότι από αυτά που είπε έχασε πόντους και το αποτέλεσμα δεν είναι αυτό που υπολόγιζε.

Καταρχάς, συγκρίνοντας τη συνέντευξη στην ΕΤ1 με αυτή που είχε δώσει τον περασμένο Φλεβάρη, θα δούμε ότι η «μετάλλαξή» του είναι εντυπωσιακή. Ας δούμε την άποψή του τότε και τώρα για τα μεγάλα θέματα που απασχολούν την ΑΕΚ. Γήπεδο. Το Φλεβάρη υποστήριζε: «Το ένα θέμα είναι αν γίνεται γήπεδο στη Νέα Φιλαδέλφεια. Τον κόσμο δεν τον ενδιαφέρουν τα εμπορικά. Η αίσθησή μας είναι πως είναι δύσκολο να γίνει…. Το γήπεδο θα χτιστεί εκεί που θέλει ο κόσμος της ΑΕΚ. Αν ο κόσμος θέλει κάτι άλλο και εγώ κάτι άλλο, έχει δίκιο ο κόσμος». Σήμερα υποστηρίζει: «Το που θα γίνει το γήπεδο δεν είναι δουλειά των οπαδών. Οσοι επιμένουν για τη Νέα Φιλαδέλφεια, το κάνουν μόνο για αντίδραση». Για τη συμμετοχή του κόσμου και τη συμπαράστασή του στην ομάδα. Το Φλεβάρη έλεγε: «Εγώ θα είμαι σε αυτό το πόστο όσο συμβαδίζει το δικό μου όνειρο με το όνειρο των ΑΕΚτζήδων. Αν μετά από δυο χρόνια έχουμε μέσο όρο 10.000 – 12.000 εισιτηρίων, αποκλείεται να είμαι εδώ. Στόχος είναι να έχουμε 30.000 διαρκείας την επόμενη χρονιά. Διαφορετικά θα έχω κάνει λάθος». Σήμερα λέει: «Αν ο κόσμος γυρίσει την πλάτη, τότε δεν μπορούμε να πετύχουμε. Αν περάσει αυτή η χρονιά και του χρόνου από 16 -17.000 διαρκείας γυρίσουμε στα 5.000 εισιτήρια, τότε θα είμαι λάθος εγώ. Τότε η ΑΕΚ δεν θα με αφορά γιατί δεν θα είναι μεγάλη ομάδα». Τί θέλει να πει ο ποιητής; Ο κόσμος της ΑΕΚ θα πρέπει να πηγαίνει στο γήπεδο και να αγοράζει διαρκείας, ανεξάρτητα από την αγωνιστική ποιότητα της ομάδας (άλλωστε ο τίτλος του πρωταθλητή είναι εφήμερη χαρά για τον πρόεδρο της ΑΕΚ) και δεν θα πρέπει να έχει διαφορετική γνώμη για τον τόπο που θα γίνει το νέο γήπεδο της ομάδας, γιατί αλλιώς ο κ. Νικολαΐδης θα σηκωθεί και θα φύγει, αφού η ΑΕΚ δεν θα είναι μεγάλη ομάδα. Με απλά λόγια, οι οπαδοί της ΑΕΚ θα πρέπει να αγοράζουν διαρκείας και να πηγαίνουν μαζικά στο γήπεδο, να μην έχουν λόγο για τα θέματα της ομάδας, να αποδέχονται το αλάθητο του προέδρου και να μην έχουν απαιτήσεις για πρωτάθλημα και τίτλους, γιατί σε διαφορετική περίπτωση ο πρόεδρος θα στεναχωρηθεί και θα φύγει. Δεν γνωρίζω αν στις κατ' ιδίαν συζητήσεις ο κ. Νικολαΐδης απαιτεί από τους φίλους της ΑΕΚ να στήσουν κώλο, το γεγονός όμως ότι δεν το έθεσε σαν προαπαιτούμενο για την παρουσία του στην ΑΕΚ, θα πρέπει να θεωρηθεί σαν ένδειξη καλής θέλησης του προέδρου.

Ο Νικολαΐδης, γνωρίζοντας ότι παίζει χωρίς αντίπαλο, ρισκάρει και απαιτεί από τον κόσμο της ΑΕΚ να του δώσει για μια ακόμη φορά «λευκή επιταγή». Δεν μπορώ να γνωρίζω την αντίδραση του κόσμου της ΑΕΚ στο διάγγελμα του προέδρου, αν και οι πρώτες αυθόρμητες αντιδράσεις είναι εναντίον του. Το πλέον πιθανό είναι η κατάσταση «εκεχειρίας» που υπάρχει ανάμεσα στον πρόεδρο και τους οργανωμένους οπαδούς να συνεχιστεί και οι εξελίξεις να εξαρτηθούν από τα αποτελέσματα που θα φέρει η ομάδα. Αν η αγωνιστική παρουσία της και η βαθμολογική της συγκομιδή είναι ικανοποιητικές, ο Νικολαΐδης θα κερδίζει χρόνο στην προεδρία, σε διαφορετική περίπτωση όμως τα όργανα θα αρχίσουν πολύ πιο νωρίς και οι εξελίξεις θα είναι και γρηγορότερες και εκρηκτικότερες.

Εν κατακλείδι, αξιολογώντας τη συνέντευξη στην ΕΤ1, το συμπέρασμα είναι ότι ο Νικολαΐδης, για πρώτη φορά μετά την ανάληψη της ηγεσίας της ομάδας, αφήνει ξεκάθαρα να φανεί ότι σκέπτεται το ενδεχόμενο να αποχωρήσει από τη διοίκηση της ΑΕΚ. Εκβιάζει τον κόσμο της ΑΕΚ και αυτό δείχνει ένα και μόνο πράγμα: ότι βρίσκεται σε οικονομικό αδιέξοδο. Οταν ένας έξυπνος άνθρωπος σαν τον Νικολαΐδη αναγκάζεται να συμπεριφερθεί στον κόσμο της ομάδας του, που πέρσι με την μαζική παρουσία του στο γήπεδο ήταν ο βασικός οικονομικός χορηγός της, με τη λογική του «αποφασίζουμε και διατάζουμε», καταλαβαίνουμε ότι βρίσκεται σε πολύ δύσκολη θέση. Και αν τα πράγματα δυσκολέψουν ακόμη περισσότερο, αν δηλαδή τα αποτελέσματα που θα φέρει η ομάδα μέσα στο γήπεδο δεν είναι τα επιθυμητά, τί θα γίνει; Πολύ απλά, θα σκληρύνει η στάση του προέδρου, ο οποίος θα απαγορέψει και την κριτική για τους παίχτες και τον προπονητή της ομάδας.

Κος Πάπιας

ΥΓ1: Πώς γίνεται κάποιος να οραματίζεται τη δημιουργία μιας ομάδας που να βασίζεται στην λαϊκή συμμετοχή και την ίδια στιγμή να απαγορεύει κάθε άποψη που έρχεται σε αντίθεση με τη δική του; Μέχρι τώρα, οι επίδοξοι σωτήρες των ομάδων, όταν βρίσκονταν σε οικονομικό αδιέξοδο, προέβαλαν ένα φιλοοπαδικό πρόσωπο και προωθούσαν τη λογική του «λαϊκού» καπιταλισμού. Ο κ. Νικολαΐδης πρωτοτυπεί και λανσάρει τη θεωρία της «λαϊκής» δικτατορίας του ενός πεφωτισμένου ηγέτη.

ΥΓ2: Αγωνιώδης είναι η προσπάθεια της διοίκησης της ΕΠΟ και σύσσωμου του ποδοσφαιρικού κόσμου να πείσουν τον Ρεχάγκελ να παραμείνει στην τεχνική ηγεσία της Εθνικής. Είναι αναμφισβήτητη η συμβολή του στην κατάκτηση του τίτλου της πρωταθλήτριας Ευρώπης, όμως ταυτόχρονα έχει και πολύ μεγάλες ευθύνες για την πολύ κακή αγωνιστική εικόνα που παρουσίασε η ομάδα στους αγώνες για τα προκριματικά του Μουντιάλ της Γερμανίας. Αν μάλιστα συνυπολογίσουμε στα παραπάνω και το ότι ο Ρεχάγκελ στην μέχρι τώρα καριέρα του στους πάγκους ειδικεύεται στην αποτελεσματική διαχείριση του υλικού που έχει στην διάθεσή του και όχι στο «χτίσιμο» μιας ομάδας, η πλάστιγγα θα έπρεπε να γέρνει υπέρ της απομάκρυνσής του. Το γεγονός, όμως, ότι οι παράγοντες της ΕΠΟ θα δυσκολευτούν να βρουν πρόσωπο κοινής αποδοχής για να τον διαδεχτεί τους υποχρεώνει να «συμβιβαστούν» στο πρόσωπό του. Λύση ανάγκης είναι, συνεπώς, η ανανέωση του συμβολαίου του Ρεχάγκελ και όχι αναγκαία επιλογή.

■ ΤΙΜ ΜΠΑΡΤΟΝ

Ο Τσάρλι και το εργοστάσιο σοκολάτας

Φαντασμαγορικό ριμέικ της αντίστοιχης ταινίας του Μελ Στιούαρτ (1971), βασισμένη στο παραμύθι του Ρόναλντ Νταλ. Αν και απευθύνεται σε παιδιά, το οξύαιχμο χιούμορ του Μπάρτον την κάνει εξίσου κατάλληλη και για ενήλικες. Αφηγείται την ιστορία ενός φτωχού αγοριού που ονειρεύεται να επισκεφθεί το μυστηριώδες εργοστάσιο σοκολάτας του εκκεντρικού Γουίλι Γουόνκα (Τζόνι Ντεπ)...

Στα υπέρ της ταινίας η απολαυστική εικαστική της πλευρά και ο τρόπος με τον οποίο εικονοποιεί την οργιαστική φαντασία του ο Τιμ Μπάρτον, ο μπρεχτικός -εν είδει μιούζικαλ- σχολιασμός των δρώμενων και τα χρήσιμα διδάγματα με παραλήπτες παιδιά και αμετανόητους μικροαστούς γονείς. Στα κατά, ορισμένες αφέλειες του βιβλίου και οι συμβατικές (αν και σε μερικά σημεία αντιφατικές) απόψεις για την έννοια της οικογένειας.

■ ΝΤΑΓΚΟΥΡ ΚΑΡΙ

Dark Horse

Ασυνήθιστη ασπρόμαυρη κωμωδία του γνωστού από το «Noi Albinoi» Ισλανδού σκηνοθέτη. Νεαρός γκραφιτάς ερωτεύεται υπάλληλο αρτοποιείου και η ζωή του αρχίζει να

παίρνει σοβαρότερη τροπή. Ιδιαίτερο χιούμορ και ζεστές ανθρώπινες σχέσεις διατρέχουν αυτή την ταινία που στην πραγματικότητα δεν είναι τόσο αντισυμβατική όσο παρουσιάζεται, είναι όμως αρκετά συμπαθητική.

☛

Οταν τρόμος δεν είναι το δίκιο του εργάτη, τότε νόμος είναι το δίκιο του ακαμάτη

Keep working (αλλά γιατί;)

Γιατί να μας τρομάξει η γρίπη των πουλερικών; Αφού τον πούλο τον τρώμε καθημερινά, δηλαδή...

Τρομοκράτες είστε και φαίνεστε

◆ Τελικά ο Αδάμ έφαγε το μήλο (και πήρε τον πούλο από την παχύδερμη Εύα που την... αποπλάνησε ο φίδης).

◆ Να και το ONLINE στα προσωπικά δεδομένα (θα μας πάρουν και τα σώβρακα).

◆ Ο Νίκος (Κωνσταντόπουλος) αρνείται επίμονα για να επιβεβαιώσει;

◆ Αβανταδόρικη η Αυριανή (12-10-05) για τον νέο υφυπουργό Οικονομικών.

◆ Φεύγει ο Ρεχάγκελ που μένει ή μένει ο Ρεχάγκελ που φεύγει;

◆ Καλό το αφιέρωμα του «Παρασκήνιου» (ΕΤ-1, 12-10-05) στον Εγγονό.

◆ 8.000 δικαιούχοι για «φθινοπωρινό τουρισμό». (Ρε, ΑΓΑΜΟΙ ΘΥΤΑΙ).

◆ Τελικά, τα σύνορα έχουν καταργηθεί και δεν τόχουμε καταλάβει. «Τηλεόραση χωρίς σύνορα» προτείνει ο Μανώλης Μαυρομμάτης (ευρωβουλευτονεοδημοκράτης και τέως σπορτκάστερ) σε συνέντευξη στον ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΤΥΠΟ (12-10-05).

◆ Τουλάχιστον προσπάθησαν να «ουδετεροποιήσουν» τις κάμερες...

◆ Αναδάσωση μέσω... αποψίλωσης!

◆ Ο Μέτρος Σκατούλης κι ένα φέρετρο...

Και μας βυζαίνουν, μας βυζαίνουν, κι όλο πλουταίνουν...

◆ Publik (Γερμανός) όπως FNAC (στη Γαλλία);

◆ Και ένστολοι και ένοπλοι οι μπάτσοι που... (δεν) παρέστησαν σε σύσκεψη της ΔΟΕ (Διδασκαλική Ομοσπονδία). Καλά, αντί να τους φορτώσουν με... ξύλα τους κοίταζαν; (Οξωωω, ρεεε!!).

◆ Δήλωση αλληλεγγύης στο νεκροταφείο ελεφάντων (ευρωκοινοβούλιο) των ευρωέτσι του Περισσού στους Γάλλους ναυτεργάτες (που έχουν όμως διααρχί...).

◆ «3 εκατ. Ελληνες με υπέρταση!» (ΑΔΕΣΜΕΥΤΟΣ ΤΥΠΟΣ-ΡΙΖΟΥ, 12-10-05). Πώς να μην μας ανεβαίνει η πίεση όταν διαβάζουμε στην ίδια εφημερίδα μονίμως για αυξήσεις στις συντάξεις των στρατιωτικών και στους μισθούς των μπάτσων;

◆ «Αυξάνονται συντάξεις του ΝΑΤ» (Η ΒΡΑΔΥΝΗ, 12-10-05). Εσείς όμως γιατί ΠΕΙ-ΝΑΤ;

◆ «Η κυβέρνηση μείωσε τα πραγματικά εισοδήματα των εργαζόμενων για πρώτη φορά ύστερα από 12 χρόνια». Φλωρίδης, Μακρυπίδης, Β. Παπανδρέου. (Τί πίνετε και δεν μας δίνετε, ρε παιδιά;).

◆ Ο σοσιαλοδημοκράτης, του χριστιανοδημοκράτη, τον PDSοκράτη, του FDRοκράτη, ω! Αριστερό Κόμμα (ομοσπονδιακή και τοπική κυβερνητική διάρθρωση στη Γερμανία).

◆ Πετρέλαιο που καίει την τσέπη μας για να μας θερμάνει...

◆ Και καλά, δηλαδή, τρίχα από Μπεάτε τραβάει Οττο;

◆ Δύο χιλιάδε σέξυ.

◆ Σύντροφε Κε Πάπια, μην ξανακάνεις προγνωστικά! (θα σε μαλώσω).

◆ Να λοιπόν και «ο συνδικαλισμός στις ένοπλες δυνάμεις» (όπως τουλάχιστον τον προβάλλει ο ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ, 5-10-05) στην 3η (παρακαλώ) σελίδα. (Μπορεί τα συνδικάτα sont des bordelles, όμως εδώ μιλάμε για άνοιξη...).

◆ Επαγγελματικός προσανατολισμός (σχολειοπαίδων) στη Μενεγάκη. Super!

◆ Κύριοι ορθοπεδικοί, παύσατε να γράφετε το επάγγελμα ως «ορθοπαιδικός», έλεος (δεν το κάνετε χάριν παιδ-ιάς...).

◆ «Για ένα βίντεο κάνουν λόγο ειδικά οι Βρετανοί συνάδελφοι: Ενας άνδρας οδηγείται έξω από το κελλί του γιατί κοιμόταν καλύπτοντας το πρόσωπό του με ένα μαξιλάρι. Γυμνός, οδηγείται έξω από το κελλί του και υποχρεώνεται να καθήσει και να δεθεί πισθάγκωνα σε μια καρέκλα. Ολα αυτά , αν και οι δεσμοφύλακες γνωρίζουν ότι πάσχει από ψύχωση. Μεσαίωνας... Ο κρατούμενος μένει στην καρέκλα δεμένος, χωρίς να μπορεί να κουνηθεί επί 16 ώρες. Απελευθερώνεται και πεθαίνει δύο ώρες αργότερα από θρόμβωση. Το επεισόδιο σημειώθηκε σε φυλακή της Γιούτα. Οι Βρετανοί δημοσιογράφοι όμως έχουν κασέτες από φυλακές στην Αριζόνα, το Τέξας, τη Φλώριδα και το Κονέκτικατ» (Νίκος Χιδίρογλου - εφημ. metro, 7-10-05).

Εθελουσία έξοδος στα Κλωστήρια Πρεβέζης παρά τη δανειοδότηση από Εθνική και Εμπορική.

Δημοκρατία της Μακεδονίας (λες και πρόκειται για το όνομα...).

Ο Λένιν θα ταφεί. (Ο λενινισμός όχι).

Και «επιδόματα χωρίς σύνορα» (ΕΘΝΟΣ, 3-10-05).

Ο Πάρης, η Πάρις κι ο Παπάρης.

◆ «Νέος, παλαιοδεξιός» ο Καραμανλής κατά Γ. Παπανδρέου. «Παιδί ακατάλληλο για πρωθυπουργία» ο Γ. Παπανδρέου κατά Κ. Μητσοτάκη. (Τόπο στα νιάτα!).

◆ Τελικά ο «πολιτισμός μπαίνει στα κελλιά» με ή με και χωρίς αμοιβή (αντιστοίχως απο ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ, 7-10-05: «άλλοι αφιλοκερδώς, άλλοι αμειβόμενοι», ΕΤ-1, 8-10-05: «χωρίς αμοιβή»).

◆ Πάνος Σόμπολος: πρόεδρος(;) της ΕΣΗΕΑ.

◆ 7 από 9 ευρώ την ώρα παίρνουν φέτος οι ωρομίσθιοι εκπαιδευτικοί στα ολοήμερα σχολεία (κουβαρνταλίκια...).

◆ Μη με σκοτώνεις σύντροφε/ γιατί θ' αυτοκτονήσω.

◆ «Σώστε την Ευρώπη» ή οι οπαδοί του «ναι» στη Γαλλία. Μεταξύ αυτών και η ΑΤΤΑΣ (η οποία αν δεν κάνουμε λάθος συμμετέχει στο φλόρουμ...).

◆ «... και ο Χρήστος Τσιγαρίδας που κυκλοφορεί έξω «για λόγους υγείας»...». (Ποδαρικό «με το δεξί» από τη ΓΑΛΕΡΑ, Οκτώβρης 2005).

◆ Κοινωνική πολιτική, οικονομική πολιτική: Τσίμπαναρ-χίδι.

Βασίλης

■ ΜΠΕΝΑΝΤΕΚ ΦΛΙΓΚΑΟΥΦ

Dealer

Μια ζοφερή κατάβαση στον κόσμο των ναρκωτικών και της κατάθλιψης μέσα από την οπτική όχι κυρίως των χρηστών αλλά του dealer. Πρώην χρήστης και καμμένο χαρτί ο ίδιος, επηρεασμένος από τις τραγωδίες των άλλων, παλεύει να ξεφύγει από τη δική του κατάθλιψη, χωρίς να τα καταφέρει.

Σκοτεινή, ατμοσφαιρική ταινία, επηρεασμένη από τον Μπέλα Ταρ και τον Ντέιβιντ Λιντς, κατά δήλωση του ίδιου του σκηνοθέτη, καταγράφει με ρεαλισμό μια παρακμιακή πραγματικότητα, αλλ' όμως δεν πάει βήμα παραπέρα από μια σκέτη καταγραφή.

■ ΚΩΣΤΑΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ

Αγάπη στα 16

Ταινία με θέμα την εφηβεία στην ελληνική επαρχία τη δεκαετία του '80. Προφανώς επηρεασμένη και από αυτοβιογραφικά στοιχεία, η «Αγάπη στα 16» ασχολείται με τις δραστηριότητες που χαρακτηρίζουν τους εφήβους αλλά και με ερωτήματα για τον έρωτα, το θάνατο, τις ανθρώπινες σχέσεις. Δυστυχώς, η ταινία του Κ. Χαραλάμπους χωλαίνει, όπως οι περισσότερες ελληνικές ταινίες, κυρίως στο σενάριο. Στην ουσία είναι μια συρραφή (συχνά άκομψη) γεγονότων και περιστατικών, άλλοτε κωμικών άλλοτε σοβαρών, που στερούνται μια καλής συνεκτικής ιστορίας, όπως π.χ. το Peppermint. Εχουμε ξαναπεί και άλλες φορές: Οι προσωπικές μας αναμνήσεις δεν είναι πάντοτε το καλύτερο και επαρκέστερο υλικό για να γίνει μια ταινία.

Ελένη Σταματίου

◆ Αποφασίζω για το αύριο - Ψηφίζω ΔΑΚΕ. Αξιοκρατία-Ανανέωση-Ενότητα στον κλάδο-Ευρωπαϊκό μισθολόγιο-Ασυμβίβαστοι-Προοπτική-Δύναμη εμπιστοσύνης (ΔΑΚΕ Εφοριακών)

Οπως όλοι γνωρίζουμε, ο Αδάμ εφοριακός ήταν. ΔΑΚίτης. Αρχιδακίτης. Πρόεδρος, συνδικαλιστής και τα τοιαύτα. Το φάγανε τα συμφέροντα το παλικάρι. Αλλά οι ΔΑΚίτες που είναι μέσα σε όλα τ' άλλα ασυμβίβαστοι, πώς συμβιβάστηκαν και δεν κατήγγειλαν τα συμφέροντα που έφαγαν τον Αδάμ και την Εύα... συγνώμη τον ασυμβίβαστο; Παίζοντας φώτο φάουλ; Αλλά, ΔΑΚίτης, εφοριακός και φωτο φάουλ δεν κολλάνε. Αρα, σε άλλη λέξη της αφίσας -με ιδιότητες της ΔΑΚΕ εφοριακών- πρέπει να αναζητήσουμε την απάντηση. Στην προοπτική, αδέρφια. Στην προοπτική που χάραξε ο Αδάμ. Γιατί η εξουσία είναι χρυσοφόρο αλλά εφήμερο πράγμα. Η εφορία βέβαια είναι διαχρονικό, αλλά δεν αρκεί. Είναι λίγο.

◆ Σ' αυτές τις εκλογές σκεφτόμαστε σωστά - Δεν πειραματιζόμαστε με τις κατακτήσεις μας. Ψηφίζουμε ΠΑΣΚΕ-ΔΟΥ

Εφοριακός και ΠΑΣΚίτης συνδικαλιστής. Ο τέλειος συνδυασμός. Ηθος και αρετή. Πάνω από όλα σωστή σκέψη. Λογική. Ορθολογισμός. Χωρίς πειραματισμούς. Σίγουρα λεφτά και εισόδημα μεγάλο. Τους έχει φάει όμως το άγχος. Από τη μια οι εκλογές. Από την άλλη ο Αδάμ και τα Αδαμάκια. Που πέσανε στο μέλι και δεν θ' αφήσουν τίποτα. Είναι και ο Γιωργάκης αργός, δεν σπρώχνει το πράγμα, κινδυνεύει να αδειάσει το καζάνι από τους σεμνούς και ταπεινούς. Αργούμε, πολύ αργούμε. Υπάρχει κανένας τρόπος να σπρώξουμε λίγο την κατάσταση, ρε παιδιά; Πόσο πάει το σπρώξιμο προς την εξουσία;

◆ Αναδιαρθρώσεις, απλήρωτη εργασία, ακρίβεια, συρρίκνωση δικαιωμάτων, ασφαλιστικό-συνταξιοδοτικό, αξιοκρατία, Μοριακό. Βάλε τέλος τώρα με ισχυρή ΔΑΣ. Για την ταξική ανασυγκρότηση του συνδικαλιστικού κινήματος (ΔΑΣ Εφοριακών)

Αμ, δε. Δεν υπάρχουν μόνο δυνάμεις του δικομματισμού στις εφορίες. Υπάρχουν και ταξικές δυνάμεις. Που βλέπουν τα πράγματα ταξικά. Που ξέρουν ότι η εργατική τάξη πρέπει να μη πληρώνει απολύτως κανένα φόρο. Ούτε άμεσο, ούτε έμμεσο. Που ξέρουν ότι το μόνο που πρέπει να φορολογείται είναι το κεφάλαιο. Θα μου πείτε γιατί δεν το γράφουν στην αφίσα για τις εκλογές, εκεί που περιγράφουν όλα τα δεινά των εργαζόμενων; Των εργαζόμενων εφοριακών έστω. Το ξέχασαν, ρε παιδιά. Ψηφίστε τώρα. Θα τα συζητήσουμε μετά τις εκλογές.

■ Δ. Κουφοντίνας

Ηττα είναι η υποταγή και η αποστράτευση

Βροντερό «παρών» στο πολιτικό και κοινωνικό γίγνεσθαι δηλώνει ο Δημήτρης Κουφοντίνας από την απομόνωση των ειδικών κελιών του Κορυδαλλού. Η συνέντευξή του στην «Ελευθεροτυπία» της περασμένης Πέμπτης είναι μια ανάσα σ' ένα άνυδρο τοπίο, ένα μήνυμα αισιοδοξίας σ' ένα σκηνικό απελπισίας και ιδιώτευσης, ένα δροσερό αεράκι που σκορπίζει τη μπόχα του συνεργατισμού, του εαυτουλισμού και της λασπολογίας.

Η εφημερίδα ήθελε νερό στο μύλο της απαξίωσης, ήθελε ξεκατίνιασμα πασπαλισμένο με πολιτική χρυσόσκονη, για να συνεχίσει αυτό που άλλοι ξεκίνησαν. Δεν τους έκανε τη χάρη. Ο Κουφοντίνας μίλησε πολιτικά και έκλεισε το θέμα των δήθεν διαφωνιών και αντιπαραθέσεων με ελάχιστες φράσεις που απέπνεαν αγωνιστική αξιοπρέπεια και επαναστατική ηθική.

Κράτησε τα πολλά λόγια για τη ζοφερή παγκόσμια πραγματικότητα, αλλά και για τους σκληρούς αγώνες των καταπιεσμένων, στους οποίους βλέπει την αυγή της νίκης και όχι το σκοτάδι της ήττας. Κράτησε τα πολλά λόγια για να μιλήσει για την υπόθεση για την οποία πάλεψε, για να στοχαστεί πάνω στο παρελθόν και το μέλλον, για να δηλώσει ενεργά παρών σε μια συζήτηση ανάμεσα σε επαναστάτες, που πρέπει να γίνει με όρους πολιτικούς, με όρους κινήματος, και όχι στις αίθουσες των δικαστηρίων και στις διψασμένες για «κατρινιά» σελίδες του αστικού τύπου.

Παρότι πρόκειται για συνέντευξη, αποτελεί ένα από κάθε άποψη σημαντικό πολιτικό κείμενο. Ενα πρελούδιο για το νέο έκτακτο δικαστήριο που επίκειται, αλλά και για τη ζωή που θα συνεχιστεί και μετά απ' αυτό. Είναι η καλύτερη απάντηση σε όσους βυσοδομούν και προσπαθούν να λεκιάσουν ό,τι παραμένει όρθιο.

■ Ελεύθεροι οι <<5 της Δάφνης>>

Αντιτρομοκρατική φούσκα

«Το βράδυ της Δευτέρας 10 προς 11 Οκτωβρίου και ενώ βρισκόμασταν στο λόφο του Αι-Γιάννη στην περιοχή Δάφνης-Νέου Κόσμου, δεχτήκαμε την ξαφνική και σφοδρή επίθεση 20 τουλάχιστων μπάτσων -ένστολων και μη- που αφού κύκλωσαν τον λόφο, μπούκαραν μέσα με φακούς και πιστόλια, βρίζοντας και απειλώντας. Μετά από την καταδίωξή μας μέσα και έξω από το λόφο και αφού πέσαν και κάποιοι πυροβολισμοί εναντίον μας, συλληφθήκαμε και οδηγηθήκαμε στην Ασφάλεια στην Λεωφόρο Αλεξάνδρας. Εκεί παραμείναμε σε μια κατάσταση αποκλεισμού από τον έξω κόσμο (δεν μας επέτρεπαν τηλέφωνο σε κανέναν για πάνω από 12 ώρες, ούτε καν σε δικηγόρο) και μετά από μια σειρά εκβιαστικών ανακρίσεων και εφόδων στα σπίτια μας, μας ανακοινώθηκε το κατηγορητήριο των 6 κακουργημάτων που αφορούσαν τον εμπρησμό 2 καμερών στην περιοχή. Από την αρχή αρνηθήκαμε όλες τις κατηγορίες οι οποίες μετά την "επίσκεψή" μας στον εισαγγελέα έγιναν 3 (1 κακούργημα για κατασκευή και κατοχή μολότοφ και 2 πλημμελήματα για εμπρησμούς και φθορές).

Το ότι αρνούμαστε τη συμμετοχή μας στην συγκεκριμένη κίνηση δεν σημαίνει πως καταδικάζουμε τέτοιες ενέργειες αντίστασης στον γενικευμένο έλεγχο που ασκεί το κράτος στους υπηκόους του. Βιώνοντας καθημερινά τις ασφυκτικές συνθήκες των καταναγκασμών, της εμπορευματοποίησης των πάντων και της επιτήρησης που μας "προσφέρουν" απλόχερα οι ντόπιες και διεθνείς συμμορίες των αφεντικών, επιλέγουμε συνειδητά το δρόμο της εναντίωσης σε κάθε μορφής εξουσία. Τέτοιες ενέργειες αποτελούν κομμάτι του συνολικότερου κοινωνικού ανατρεπτικού αγώνα ενάντια σε ό,τι καταδυναστεύει τις ζωές μας και μας κρατάει μακριά από την ελευθερία...

Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΟΠΛΟ ΜΑΣ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

12/10/05

από τα κρατητήρια της ΓΑΔΑ

οι πέντε συλληφθέντες»

Μ' αυτή την τοποθέτηση απάντησαν στην κατηγορία οι 5 αναρχικοί που συνελήφθησαν τα ξημερώματα της περασμένης Τρίτης στη Δάφνη και αφού ξυλοκοπήθηκαν από αφιονισμένους μπάτσους και ασφαλίτες (έπεσαν και κάποιοι πυροβολισμοί), οδηγήθηκαν στον εισαγγελέα κατηγορούμενοι με βάση τον τρομονόμο και πέντε ακόμα κακουργήματα, κατηγορούμενοι ότι έκαψαν δυο χαφιεδοκάμερες στην περιοχή. Επ' αυτοφώρω δεν συνελήφθησαν. Πάνω τους δεν βρέθηκε τίποτα. Στα σπίτια τους που έγιναν φύλλο και φτερό το ίδιο. Ετσι, ο εισαγγελέας αναγκάστηκε να αποφορτίσει το κατηγορητήριο, αφαιρώντας τον τρομονόμο και άλλα κακουργήματα και αφήνοντας μόνο ένα (κατασκευή και κατοχή εκρηκτικής βόμβας, που αφορά μολότοφ που βρέθηκαν σπασμένες στο σημείο της καμμένης κάμερας και όχι στα χέρια των συλληφθέντων) και δυο πλημμελήματα (εμπρησμός και διακεκριμένη φθορά).

Στον ανακριτή η αντιτρομοκρατική φούσκα που πήγαν να φτιάξουν ξεφούσκωσε ακόμα περισσότερο. Και οι πέντε αφέθησαν ελεύθεροι, χωρίς την καταβολή εγγύησης και με μόνο περιοριστικό όρο την υποχρέωση εμφάνισης μια φορά το μήνα στο Αστυνομικό Τμήμα.

Φαίνεται ότι πρυτάνευσαν πιο... ώριμες σκέψεις, μετά την αρχική ζέση για παραγωγή τρομο-έργου. Η ανυπαρξία αποδεικτικών στοιχείων ήταν ένας παράγοντας. Η στάση των συλληφθέντων άλλος. Κι ένας ακόμα βασικός: Οι χαφιεδοκάμερες έχουν μπει στο στόχαστρο ευρύτατων πολιτικών και κοινωνικών δυνάμεων. Υπάρχει κίνημα εναντίον τους που εκδηλώνεται με ποικιλοτρόπως: από διαδηλώσεις και συμβολικό κουκούλωμα μέχρι καταστροφή τους (που είναι, βέβαια, ο πιο αποτελεσματικός τρόπος). Οποιος καταστρέφει μια χαφιεδοκάμερα στη συνείδηση ευρύτατων τμημάτων του ελληνικού λαού καταγράφεται ως αγωνιστής και όχι ως βάνδαλος. Αυτή η πλατιά διαδεδομένη συνείδηση λειτούργησε ως το καλύτερο υπερασπιστικό όπλο για τους 5 αγωνιστές.

Ανακοίνωση συμπαράστασης εξέδωσαν οι «Κινήσεις Αλληλεγγύης» αμέσως μετά τις συλλήψεις.

ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑΣ ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ ΝΑΥΠΛΙΟΥ

(Κρατείται ο Πέτρος Καρασαρίνης Θα ακολουθήσουν και στις άλλες φυλακές)

ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΩΝ 3 ΑΓΩΝΙΣΤΩΝ
ΟΧΙ ΣΤΟΝ ΤΡΟΜΟΝΟΜΟ

Αναχώρηση με πούλμαν
Κυριακή, 16 Οκτώβρη, 9.30 π.μ.
Πλατεία Εξαρχείων

ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΣΤΟΥΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥΣ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΥΣ

Εμπορεύονται (και τη) μοναξιά

Βρέθηκε, λοιπόν, ο αποδιοπομπαίος τράγος και στο χώρο των media-επιχειρήσεων. Οπως όλα δείχνουν, την ανυποληψία του Ρεγκούζα θα συνοδεύσει με άγριο δικαστικό διωγμό ένας τυχάρπαστος επιχειρηματίας της Θεσσαλονίκης, ο Χρηστίδης, που βρήκε τη μηχανή και γάζωνε κανονικότατα. Εξασφάλιζε θεαματικότητα με τσόντες και μαδούσε τα θύματά του με τηλεοπτικό τζόγο. Οποία διαφθορά. Αποστρέφει το πρόσωπό του από τον βέβηλο Χρηστίδη όλος ο καλός ο κόσμος. Ακόμη και οι πρώην εργαζόμενοι στα κανάλια του τώρα θυμήθηκαν να καταγγείλουν και τις τσόντες και τις κλεψιές και όλα τα υπόλοιπα. Τώρα που το αφεντικό μετράει μέρες για να διαβεί την πόρτα της φυλακής και τους άφησε απλήρωτους. Μέχρι τώρα έκαναν κανονικότατα τη δουλειά τους, εν γνώσει τους για όλα όσα τώρα καταγγέλλουν. Κακούργα ανεργία…

Στον θαυμαστό κόσμο του ελληνικού καπιταλισμού καρκινώματα είναι ο Χρηστίδης και ο Ρεγκούζας. Ολοι οι άλλοι είναι άσπιλοι και αμόλυντοι επιχειρηματίες. Ας πούμε ο αδιάφθορος κ. Τεγόπουλος της «Ελευθεροτυπίας», που κάνει το κορόιδο μπροστά στις αποκαλύψεις ότι η εταιρία του, η Mediatel, συνεργαζόταν (και) με τα κανάλια του Χρηστίδη. Και όλοι οι υπόλοιποι.

Α, όλα κι όλα, οι εταιρίες των σοβαρών επιχειρηματιών είναι κι αυτές σοβαρές. Οργανώνουν τζόγο, αλλά πληρώνουν τα κέρδη και κρατούν μόνο τη γκανιότα, ενώ ο Χρηστίδης έκλεβε και τα κέρδη. Δεν πουλάνε τηλεφωνικό σεξ, αλλά πουλάνε τηλεφωνικές γνωριμίες για μοναχικούς ανθρώπους (άσχετα αν οι μοναχικοί άνθρωποι τηλεφωνούν στο δικό τους 090 με την ελπίδα ότι θα φτάσουν κάποια στιγμή στο σεξ, έχοντας ήδη απογοητευθεί από τα υπόλοιπα 090). Ολοι αυτοί στηλιτεύουν τα «τσοντοκάναλα» του Χρηστίδη, αλλά δεν λένε κουβέντα για τις τσόντες του Filmnet, στο οποίο είναι μέτοχοι οι συνασπισμένοι στο MEGA βαρόνοι των media. Και ουδείς από τους προστάτες της ηθικής δεν διανοείται να ζητήσει από τον ΟΤΕ να κόψει κάθε συνεργασία με τις γραμμές που αρχίζουν από 090. Α, όλα κι όλα, ελεύθερη οικονομία και… πνεύμα και ηθική!

Ξέρετε τί με ενοχλεί περισσότερο και από την υποκρισία τους και από τη διαφθορά τους; Το ότι έχουν καταφέρει να μετατρέψουν σε εμπόρευμα ακόμα και τη μοναξιά. Προξενούν τη φτώχεια και κλείνουν το μάτι στους φτωχούς μέσα από άπειρες μορφές τζόγου. Κρατικού και ιδιωτικού. Κι αν δεν έπιασες το Τζόκερ, μπορείς ίσως να πάρεις καφετιέρα από την τάδε εκπομπή. 'Η ακόμα και ψηφιακή φωτογραφική μηχανή από την τάδε αθλητική εκπομπή. Δημιουργούν ανθρώπους αλλοτριωμένους, αποξενωμένους, αυτιστικούς, μοναχικούς. Από την τρυφερή ηλικία ακόμα. Οταν ο έφηβος πρέπει να κοινωνικοποιηθεί, να χαρεί τη ζωή, τη φιλία, τον έρωτα, είναι αναγκασμένος να αποστηθίζει τόμους, με την ελπίδα ότι θα μπει σε κάποια Σχολή. Σ' αυτή την ευνουχισμένη νεότητα προσφέρεται ως αντίδοτο το τηλεφωνικό (ή διαδικτυακό, το ίδιο κάνει) σεξ, το τηλεφωνικό σαχλαμάρισμα, ο τηλε-τζόγος. Μια κοινωνία που παρακμάζει, που σαπίζει. Μια κοινωνία που μόνο μια ριζική επανάσταση («με λόγχες και με κανόνια», όπως έλεγε ο μεγάλος Γερμανός) μπορεί να τη γλιτώσει.

Οχι, δεν έχασε την αισιοδοξία του ο γράφων. Αυτή την αντλεί από την κοσμοαντίληψή του, αλλά και από τα ψήγματα συλλογικότητας που επιμένουν να λάμπουν, μικρές πυγολαμπίδες στο βαθύ αστικό σκοτάδι.

Π.Γ.

ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΓΡΑΦΕΙΑ
ΑΘΗΝΑ: Αγαθουπόλεως 65-Τ. Κ. 112 25, ΤΗΛ. 8675243, FAX 8663100
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Μενελάου 1 και Εγνατία, ΤΗΛ-FAX 221898
http://www.eksegersi.gr, e-mail: kontra@eksegersi.gr
ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
Ιδιοκτήτης-Εκδότης-Διευθυντής: ΠΕΤΡΟΣ ΓΙΩΤΗΣ
Εκτύπωση: ΧΕΛΙΟΣ ΠΡΕΣ ΑΒΕΕ: Αγ. Αννης 24 - Αιγάλεω